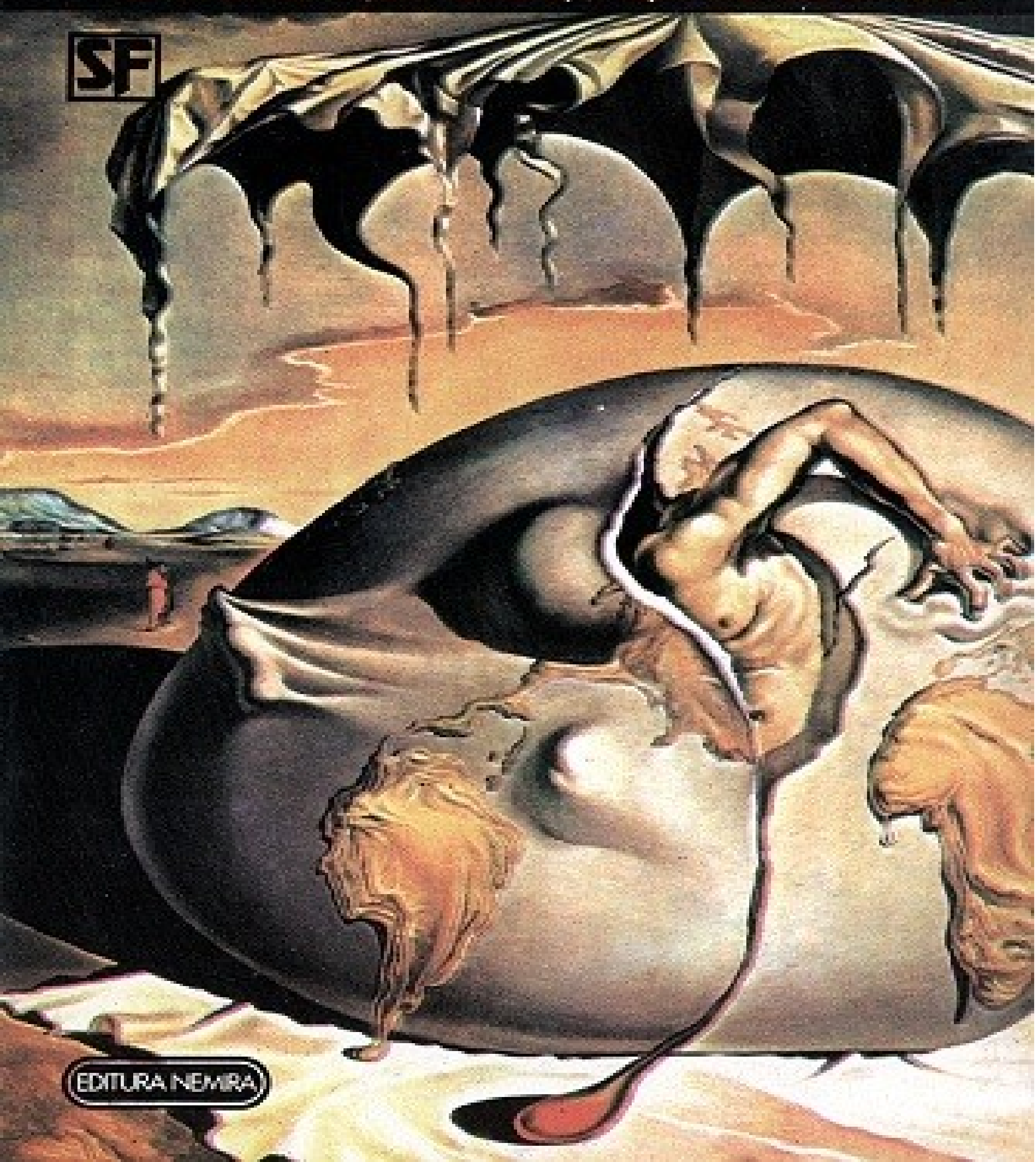
A & B Strugațki

VALURILE LINIȘTESC VÂNTUL

EȘTI ALTFEL DECÂT CEILALȚI? EȘTI MEREU SINGUR

A. & B. STRUGAŢKI

VALURLE LINIŞTESC VÂNTUL

Traducere: VALERIAN STOICESCU

EŞTI ALTFEL DECÂT CEILALŢI? EŞTI MEREU SINGUR?

AU ACOLO O INSTALAŢIE... CHIPURILE, PENTRU A SCOATE ÎN EVDENŢĂ „CIUDAŢII”. TREC PRIN ACEASTĂ INSTALAŢIE TOŢI VIZITATORII. ÎN REALITATE, MAŞINĂRIA CAUTĂ AŞA-NUMITUL „IMPULS LOGOVENKO”. DACĂ ACEST BLESTEMAT ZIMŢ-T APARE ÎN MENTOGRAMA UNUI OM, OMUL RESPECTIV ARE CEL DE-AL TREILEA SISTEM DE IMPULS ŞI, ÎN CONSECINŢĂ, ESTE APT PENTRU A FI INIŢIAT...

Totul indică faptul că omenirea pare a se desface în două specii. Şi n-ai cum să te fereşti de sentimentul înjositor apărut la gândul că cineva a plecat departe, dincolo de o limită intangibilă pentru alţi o sută de mii de oameni. Şi acest unul din o sută de mii nu va scăpa nicăieri de sentimentul vinovăţiei. Iar cel mai îngrozitor este că această falie trece prin familii, printre prieteni...

Să înţelegi înseamnă să simplifici.

D. STROGOV

CUPRINS

Introducere

MĂ CHEAMĂ Maxim Kammerer. Am optzeci şi nouă de ani.

Cândva, tare demult, am citit o poveste străveche, care începea exact aşa. Îmi amintesc cum mă gândeam atunci că, dacă vreodată îmi voi scrie memoriile, aşa voi începe. De fapt, textul propus, care la drept vorbind nu poate fi numit „Memorii”, ar fi trebuit să-l încep cu o scrisoare, pe care am primit-o în urmă cu aproximativ un an:

„Kammerer,

Dumneavoastră, desigur, aţi citit faimoasele «Cinci biografii ale secolului». Vă rog, ajutaţi-mă să aflu cine anume se ascunde sub pseudonimele P. Soroka şi E. Brown. Cred că vă va fi mult mai uşor de aflat decât mie.

M. Glumova

13 iunie 125, Novgorod”

N-am răspuns la această scrisoare pentru că n-am reuşit să descopăr adevăratele nume ale autorilor celor „Cinci biografii ale secolului”. Am lămurit doar faptul că, aşa cum şi era de aşteptat, P. Soroka şi E. Brown sunt colaboratori eminenţi ai grupului „Ludenii” din *Institutul de Cercetare a Istoriei Cosmice* (ICIC).

Mi-am imaginat lesne simţămintele pe care le-a avut Maia Toivovna Glumova atunci când a citit biografia fiului ei, aşa cum a fost înfăţişată de P. Soroka şi E. Brown. Şi am înţeles că trebuie să vorbesc.

Am scris aceste memorii.

Din punctul de vedere al unui cititor fără idei preconcepute, dar mai ales al unui cititor tânăr, memoriile de faţă prezintă evenimente care au pus capăt unei întregi epoci în conştiinţa de,sine cosmică a omului şi care, aşa cum s-a vădit de la bun început, au deschis perspective cu totul noi, cercetate până atunci doar din punct de vedere teoretic. Am fost martor şi participant la respectivele evenimente şi, într-un anume sens, chiar iniţiatorul lor; de aceea nici nu-i de mirare că în decursul ultimilor ani, grupul „Ludenilor” mă bombardează cu întrebări oficiale şi neoficiale pe această temă, rugăminţi de ajutor şi referiri la datoria cetăţenească. Din capul locului am tratat cu

înţelegere şi simpatie ţelurile şi sarcinile grupului „Ludenii”, dar niciodată nu mi-am ascuns faţă de el scepticismul referitor la şansele de succes. În afară de asta, îmi era cât se poate de limpede că materialele şi datele deţinute de mine nu-i pot fi de nici un folos, astfel că de-a lungul vremii m-am eschivat în fel şi chip să particip la munca lui.

Dar iată că acum, din motive de ordin mai degrabă personal, am simţit necesitatea imperioasă de a aduna la un loc şi a propune atenţiei celor interesaţi tot ce îmi este cunoscut despre primele zile ale Marii Revelaţii, despre evenimentele ce au provocat de fapt furtuna de discuţii încărcate de teamă, emoţii, discordanţe, revolte şi îndeosebi de o mare uimire – deci tot ceea ce defineşte Marea Revelaţie.

Am recitit ultimul paragraf şi sunt nevoit să mă corectez imediat. În primul rând, se înţelege, n-am să ofer nici pe departe tot ce ştiu. Unele materiale au un caracter prea deosebit pentru a fi prezentate aici. Nu am să dezvălui nici unele nume, din considerente etice. Mă reţin şi de la menţionarea unor metode specifice activităţii mele din acea perioadă, când eram şeful secţiei Evenimente Excepţionale (EE) din cadrul Comisiei de Control (COMCON)-2.

În al doilea rând, evenimentele anului 99 nu au fost, la drept vorbind, primele zile ale Marii Revelaţii, ci, dimpotrivă, ultimele. Tocmai de aceea ele au rămas azi numai obiectul cercetărilor strict istorice. Şi am impresia că tocmai acest lucru nu-l înţeleg, sau, mai precis, nu vor să-l admită colaboratorii grupului „Ludenii”, în ciuda tuturor strădaniilor mele de a fi cât mai convingător. Se poate, de altfel, să nu fi fost destul de insistent. Anii îşi spun cuvântul.

Persoana lui Toivo Glumov stârneşte, desigur, pentru grupul „Ludenii” un interes deosebit, aş spune chiar special. Înţeleg cauzele, de aceea în memoriile mele am făcut din această persoană o figură centrală.

Fireşte, nu numai de aceea şi nu atât dintr-o atare pricină. De câte ori îmi aminteam de acele zile, şi orice îmi aminteam în legătură cu acele zile, în memorie îmi apărea imediat Toivo Glumov – îi văd faţa tânără, uscăţivă şi întotdeauna serioasă, genele lungi, decolorate şi veşnic uşor coborâte deasupra ochilor cenuşii, limpezi, îi aud vorbele parcă dinadins tărăgănate, simt iarăşi cum izvorăşte din el o energie paşnică, neputincioasă, dar implacabilă, întocmai unui ţipăt mut: „Hei,

ce-i cu tine? De ce nu acţionezi? Dă ordine!” Alteori, dimpotrivă, îmi aminteam mai întâi de el, datorită vreunui prilej oarecare, şi imediat, ca treziţi de un ghiont zdravăn, se deşteptau „câinii înrăiţi ai amintirilor” – toată groaza acelor zile, toată disperarea acelor zile, toată neputinţa acelor zile; groază, disperare, neputinţă pe care le-am îndurat singur, fiindcă n-am avut cu cine să le împart.

Baza memoriilor prezente o constituie documentele. De regulă, acestea sunt rapoarte-comunicări primite de la inspectorii mei, şi uneori câte o corespondenţă oficială pe care am introdus-o cu intenţia de a reda atmosfera acelor vremuri. În general, cercetătorul competent şi exigent va observa uşor că un întreg şir de documente referitoare la problemă nu a fost introdus în memorii, în timp ce unele documente inserate ar putea foarte bine lipsi. Răspunzând la un asemenea reproş, menţionez de la început că am adunat materialele în concordanţă cu principii bine determinate, a căror esenţă nu simt nici imboldul, nici nevoia imperioasă de a o dezvălui.

În continuare, o considerabilă parte a textului este constituită din capitole-reconstrucţii. Aceste capitole, scrise de mine, reprezintă de fapt reconstituirea scenelor şi evenimentelor la care nu am fost martor. O reconstituire efectuată pe baza povestirilor, fonoînregistrărilor şi relatărilor ulterioare ale oamenilor care au participat la aceste scene şi evenimente, persoane cum ar fi: Asia, soţia lui Toivo Glumov, colegii lui, cunoştinţele ş.a.m.d. Recunosc că respectivele capitole nu au o valoare prea mare pentru colaboratorii grupului „Ludenii”, dar ce să fac, pentru mine ele sunt preţioase.

În sfârşit, mi-am permis să diluez puţin textul purtător de informaţii al memoriilor, cu propriile mele reminiscenţe, furnizând indicii nu atât despre evenimentele de atunci, cât despre Maxim Kammerer la vârsta de cincizeci şi opt de ani. Chiar şi acum, nu mi se pare lipsită de interes comportarea acestui om în împrejurările descrise...

Luând definitiv hotărârea de a-mi scrie memoriile, m-am pomenit în faţa unei dileme: cu ce să încep? Ce a pus temelia Marii Revelaţii şi când?

Strict vorbind, totul a început acum două secole, când în adâncurile lui Marte s-a descoperit pe neaşteptate un oraş tunelar, pustiu, din chihlimbarin; atunci a fost rostit pentru prima dată cuvântul „Pelerinii”.

Asta-i corect. Dar prea la modul general. La fel de bine s-ar fi putut spune că Marea Revelaţie a început din momentul Marii Explozii.

Aşadar, poate acum cincizeci de ani? Cu dosarul „copiilor abandonaţi”? Sau, poate, când problema Pelerinilor a prins pentru prima oară o nuanţă tragică, atunci când s-a născut şi s-a răspândit din gură-n gură veninosul termen-reproş „sindromul Sikorski”? Complexul fricii necontrolate în faţa posibilei invazii a Pelerinilor? La fel de corect. Şi mult mai la obiect faţă de problema în discuţie... Dar pe vremea aceea încă nu eram şeful secţiei EE şi însăşi secţia EE încă nu exista. Şi, la urma urmei, doar n-o să scriu istoria Pelerinilor!

Pentru mine, totul a început în luna mai, anul 93, când şi eu, ca şi ceilalţi şefi ai secţiilor EE din toate sectoarele COMCON-2, am primit o informare despre întâmplarea de pe Tissa. (Nu de pe râul Tisa, ei de pe planeta Tissa, de lângă steaua EN 63601, eu puţin timp înainte de a fi descoperită de băieţii din GSP.) Informarea trata cele întâmplate ca pe un caz de nebunie, brusc şi inexplicabil apărută la toţi trei membrii grupului de cercetare ce aterizase cu două săptămâni în urmă pe un podiş (i-am uitat numele). Toţi trei au avut brusc senzaţia că s-a pierdut legătura cu baza centrală şi că, în general, s-a pierdut legătura cu oricine, în afară de nava-mamă de pe orbită, iar automatul de pe nava-mamă transmitea o comunicare ce se repeta fără întrerupere, cum că Pământul ar fi pierit datorită unui cataclism cosmic, după ce populaţia Pământului ar fi dispărut în urma unor epidemii inexplicabile.

Nu mai ţin minte amănuntele. Se pare că doi dintre cercetători ar fi încercat să se sinucidă, apoi, în cele din urmă, au plecat în pustiu – disperaţi că viitorul lor e lipsit de speranţă şi de absolut orice perspectivă. Comandantul grupului s-a dovedit însă un om tare. A strâns din dinţi şi şi-a impus să trăiască, de parcă Omenirea n-ar fi pierit, ci doar el ar fi avut un accident şi ar fi fost despărţit pentru totdeauna de planeta natală. Mai târziu, a povestit că, după paisprezece zile de asemenea viaţă nebună, i-a apărut cineva îmbrăcat în alb şi l-a anunţat că el, comandantul, a trecut cu brio prima încercare şi este primit în calitate de candidat în societatea Pelerinilor. În a cincisprezecea zi, a sosit de pe nava-mamă naveta de avarie, şi atmosfera s-a destins. Cei plecaţi în pustiu au fost găsiţi cu bine, erau în toate minţile şi nimeni nu avusese de suferit. Mărturiile

lor coincideau până în cele mai mici amănunte. De exemplu, reproduceau absolut identic intonaţiile automatului, care, chipurile, transmisese comunicarea fatală. Percepuseră în mod subiectiv cele întâmplate ca pe o înscenare teatrală convingătoare şi neobişnuit de veridică, în care, vrând-nevrând, s-au pomenit, brusc, participanţi. Mentoscopierea profundă a confirmat senzaţia lor subiectivă şi chiar a arătat că, în cel mai adânc subconştient, nici unul dintre ei nu se îndoia de faptul că totul fusese doar un spectacol regizat.

Din câte ştiu, colegii mei din alte sectoare au interpretat informarea ca pe un EE destul de oarecare, un simplu Eveniment Excepţional inexplicabil, cum apar destul de des la Periferie. Toată lumea rămâne în viaţă şi sănătoasă. Continuarea muncii într-un sector cu EE nu era obligatorie, n-a fost obligatorie de când lumea şi pământul. Nu sau găsit doritori să dezlege enigma. Sectorul acelui EE a fost evacuat. S-a luat act de prezenţa EE-ului şi – la arhivă cu el!

Dar eu eram discipolul răposatului Sikorski! în vremurile când trăia, deseori l-am contestat, în gând şi pe faţă, atunci când era vorba despre o ameninţare din afară la adresa omenirii. Mi-a fost însă greu să contest o teză a lui, pe care, de fapt, nici nu voiam să o contest: „Noi suntem lucrători în COMCON-2. Ne e îngăduit să avem reputaţia de ignoranţi, mistici şi nătărăi superstiţioşi. Dar nu ne e îngăduit un singur lucru: să subestimăm pericolul. Şi dacă în casa noastră a mirosit brusc a sulf, suntem pur şi simplu obligaţi să presupunem că undeva, alături, a apărut un drac încornorat şi, deci, trebuie să luăm măsurile corespunzătoare, până la organizarea la scară industrială a producţiei de agheasmă”. Şi îndată ce am auzit că cineva în alb vorbeşte solemn în numele Pelerinilor, am şi simţit mirosul de sulf şi am tresărit precum un bătrân cal de luptă la sunetul goarnei.

Am făcut interpelările corespunzătoare, pe canalele corespunzătoare. Fără să mă mir prea mult, am descoperit că, în general, cuvântul „Pelerini” lipseşte din lexicul instrucţiunilor, ordinelor şi planurilor de perspectivă ale COMCON-2. Am fost în audienţă la cele mai mari instanţe ale noastre şi m-am convins, deja fără surprindere, că în ochii celor mai de seamă şefi ai noştri problema activităţii progresoriale a Pelerinilor în sistemul omenirii era, într-un fel, ascunsă, suportată ca o boală a copilăriei. Tragedia lui Lev Abalkin şi Rudolph Sikorski părea, în

mod inexplicabil, să fi îndepărtat pentru totdeauna suspiciunile cu privire la Pelerini.

Singurul om în care îngrijorarea mea a stârnit o licărire de compasiune a fost Athos-Sidorov, preşedintele rectorului şi şeful meu direct. A aprobat cu autoritatea lui şi a atestat cu semnătura tema propusă de mine: „Vizita bătrânei doamne”. Mi-a permis să formez un grup special pentru prelucrarea acestei teme. Practic, mi-a semnat un cec în alb.

Am început cu organizarea unui sondaj de expertiză în rândul celor mai competenţi specialişti în domeniul xenosociologiei. Mi-am propus drept scop crearea celui mai probabil model de activitate progresorială a Pelerinilor în sistemul omenirii terestre. Ca să nu intru în amănunte: toate materialele culese le-am trimis cunoscutului istoric al ştiinţelor, eruditul Isaac Bromberg. Acum nu mai ştiu de ce am procedat aşa, pentru că în acel moment Bromberg nu se mai ocupa de xenologie, deja de mulţi ani. Poate pentru că majoritatea specialiştilor cărora m-am adresat cu aceste probleme a refuzat pur şi simplu să discute serios cu mine (sindromul Sikorski!), iar Bromberg, după cum bine se ştia, „întotdeauna avea în stoc câteva cuvinte”, indiferent de tema pusă în discuţie.,

Oricum, doctorul I. Bromberg mi-a trimis răspunsul său, cunoscut şi astăzi specialiştilor sub denumirea „Memorandumul lui Bromberg”.

De la el a şi început totul.

De la el încep şi eu.

(Sfârşitul introducerii)

DOCUMENTUL 1

Către COMCON-2
sectorul „Ural – Nord”
lui Maxim Kammerer personal.
Document de serviciu.

Data: 3 iunie 94.

Autor: I. Bromberg, consultant principal la COM- CON-1, doctor în ştiinţe istorice, laureat al premiului Herodot (anii 63, 69 şi 72), profesor, laureat al Micului premiu Ian Amos Kamenski (anul 57) doctor în xenopsihologie, doctor în sociotopologie, membru titular al Academiei de Sociologie (Europa), membru corespondent al Laboratoriumului (Academia de ştiinţe) din Măreaţa Tagoră, magistru în realizarea abstracţiilor Parcival.

Tema: „Vizita bătrânei doamne”.

Cuprins: modelul de lucru al activităţii progresoriale a Pelerinilor în sistemul omenirii de pe Pământ.

Dragă Kammerer!

Vă rog, nu socotiţi drept batjocură din partea unui bătrân şapoul birocratic de la începutul acestei scrisori. Am vrut doar să subliniez că scrisoarea mea, deşi cu totul personală, poartă în acelaşi timp un caracter absolut oficial. Îmi amintesc de şapoul din rapoartele şi comunicările Dumneavoastră, de pe vremea când nefericitul nostru Sikorski îşi arunca rapoartele pe masă, în faţa mea, ca pe nişte argumente (destul de jalnice).

Atitudinea mea faţă de organizaţia Dumneavoastră nu s-a schimbat defel, nu am ascuns-o niciodată şi, fără-ndoială, acest lucru vă este binecunoscut. Dar am cercetat cu mare interes materialele pe care mi le-aţi trimis cu atâta amabilitate. Vă mulţumesc. Aş vrea să vă asigur că veţi găsi în mine un aliat şi un colaborator înflăcărat în această direcţie a muncii Dumneavoastră (şi numai în aceasta!).

Nu ştiu dacă a fost o coincidenţă, dar am primit „Rezumatul modelelor” Dumneavoastră chiar în momentul în care eu însumi mă pregăteam să-mi fac un bilanţ al gândurilor despre natura Pelerinilor şi despre ciocnirea lor inevitabilă cu civilizaţia

Pământului. De altfel, convingerea mea profundă este că nu există întâmplări. Probabil că această problemă s-a copt.

Nu am timpul, nici dorinţa de a întreprinde o critică amănunţită asupra documentului Dumneavoastră. Nu pot să nu remarc însă faptul că, prin primitivitatea lor anecdotică, modelele „Caracatiţa” şi „Conchistadorul” au stârnit în mine o nestăvilită poftă de râs, iar modelul „Aer nou”, prin construcţia lui, deşi nu lasă o impresie cu totul trivială, este complet lipsit de o argumentaţie cât de cât serioasă. Opt modele! Optsprezece lucrători, printre care strălucesc stele cum ar fi Karibanov, Iasuda, Mikici! La naiba, m-aş fi aşteptat la ceva mai substanţial! Luaţi-o cum vreţi, Kammerer, dar apare într-un mod cât se poate de firesc presupunerea că n-aţi reuşit să insuflaţi acestor mari maeştri „îngrijorarea cu privire la ignoranţa noastră comună în această problemă”. Oamenii au scris, efectiv, în bătaie de joc.

Prin prezenta, aşez de fapt pe piedestalul atenţiei Dumneavoastră, o scurtă adnotaţie la viitoarea mea carte pe care intenţionez să o intitulez „Monocosm: apogeu sau început? Însemnări despre evoluţia evoluţiei”. Şi iarăşi nu am nici timpul, nici dorinţa de a vă prezenta suficient de amănunţit tezele mele principale. Pot doar să vă asigur că referitor la oricare dintre aceste teze este posibilă şi astăzi o argumentaţie minuţioasă; astfel încât, dacă veţi avea întrebări la adresa mea, vor fi bucuros să vă răspund la ele. (Apropo, nu mă pot abţine să constat că faptul de a vă adresa mie pentru consultare a fost, poate, primul şi deocamdată unicul act social util al organizaţiei Dumneavoastră, pe tot parcursul existentei ei.)

Deci, MONOCOSM.

Orice Raţiune – fie ea tehnologică, rousseauistă sau chiar hedonică – trece, în procesul de evoluţie al primei ordini, de la starea de maximă separare (sălbăticie, înrăire reciprocă, mediocritatea stărilor emoţionale, neîncredere) la starea posibilităţii maxime de unire, păstrându-şi individualitatea (prietenie, cultivarea desăvârşită a relaţiilor, altruism, dispreţ faţă de accesibil). Acest proces este coordonat de legi biologice, biosociale şi specific sociale. El este bine studiat şi prezintă interes pentru noi în momentul de faţă doar în măsura în care ne conduce la întrebarea: şi mai departe? Făcând abstracţie de trilurile romantice ale teoriei progresului vertical, descoperim pentru Raţiune doar două posibilităţi reale, principial diferite.

Există ori oprire, autoliniştire, închidere în sine şi pierderea interesului pentru lumea fizică, ori intrarea pe calea evoluţiei celei de-a doua ordini, pe calea evoluţiei planificate şi coordonate, pe calea spre Monocosm.

Sinteza Raţiunilor este inevitabilă. Ea dăruieşte un număr incalculabil de noi faţete de percepţie a lumii, prin urmare duce la o incredibilă creştere a cantităţii şi, în principal, a calităţii informaţiei accesibilă percepţiei, ceea ce provoacă la rândul ei diminuarea suferinţelor până la un minimum posibil şi amplificarea maximă a bucuriilor. Noţiunea de „casă” se lărgeşte până la dimensiunile Universului. (Probabil, că tocmai din această cauză a apărut şi noţiunea superficială şi iresponsabilă de „Pelerini”.) Se va ivi un nou metabolism şi, drept consecinţă, viaţa şi sănătatea vor deveni, practic, veşnice. Vârsta individului va deveni comparabilă cu vârsta obiectelor cosmice – o dată cu lipsa totală a acumulării oboselii psihice. Individul Monocosmului nu are nevoi de creatori. El însuşi este creator şi consumator de cultură. Este capabil să reconstituie, dintr-o picătură de apă, nu numai imaginea oceanului, dar şi întreaga lume a fiinţelor ce îl populează, inclusiv cele raţionale; şi toate acestea cu o foame senzorială continuă, de nepotolit.

Fiecare nou individ vă apărea ca o lucrare a artei sincretice: creată de fiziologi, geneticieni, ingineri, psihologi şi esteticieni, pedagogi şi filozofi ai Monocosmului. Bineînţeles, acest proces se întinde de-a lungul a câteva zeci de ani pământeni şi, evident, este ocupaţia cea mai onorabilă şi pasionantă a Pelerinilor. Omenirea contemporană nu cunoaşte analogii ale unui asemenea gen de artă, dacă nu socotim, poate, rarisimele cazuri de Dragoste înălţătoare.

„CREEAZĂ FĂRĂ SĂ DISTRUGI!” – iată deviza Monocosmului.

Monocosmul nu poate să nu ia în consideraţie calea lui de dezvoltare şi unicul său modus vivendi corect. Durerea şi disperarea provoacă în el imaginea Raţiunilor dispersate, care nu s-au „copt” până la contopirea cu dânsul. Este nevoit să aştepte până când Raţiunea se va dezvolta în limitele evoluţiei primului regim şi va ajunge la starea societas-ului atotplanetar. Doar atunci se pot începe intervenţiile în biostructură, cu scopul de a pregăti trecerea purtătorului de Raţiune la organismul monocosmic al Pelerinilor, pentru că amestecul Pelerinilor în destinele civilizaţiilor dispersate nu poate aduce nimic bun.

Situaţia este semnificativă: în fond, progresorii Pământului doresc să accelereze procesul istoric de creare, în civilizaţiile mizere, a unor structuri sociale desăvârşite. Astfel, ei par a pregăti noi rezerve materiale pentru activitatea ulterioară a Monocosmului.

Astăzi cunoaştem trei civilizaţii ce se consideră prospere:

Leonidienii. Este o civilizaţie extrem de veche (pe puţin de trei sute de mii de ani, orice ar spune răposatul Pak Hin). Reprezintă modelul civilizaţiei „lente”; s-a oprit la stadiul de unire cu natura.

Tagorienii. Civilizaţia prudenţei hipertrofice. Trei sferturi din întreaga ei forţă se direcţionează spre studierea consecinţelor vătămătoare ce ar putea decurge din descoperiri, invenţii, noi procese tehnologice şi aşa mai departe. Această civilizaţie? ni se pare ciudată tocmai pentru că nu suntem capabili să înţelegem de ce prevenirea consecinţelor dăunătoare poate fi atât de interesantă şi cât de multă delectare intelectuală şi emoţională poate provoca această activitate. Procesul de frânare a progresului este tot atât de pasionant ca şi crearea lui – totul depinde de orientarea iniţială şi de educaţie. Ca urmare, nu dispune decât, de transport în comun, aviaţie defel, o reţea foarte dezvoltată de comunicaţii prin cablu.

A treia este civilizaţia noastră, şi abia acum înţelegem de ce Pelerinii trebuie să se amestece în primul rând în viaţa noastră. Noi ne MIŞCĂM. Ne mişcăm şi, în consecinţă, putem alege greşit direcţia mişcării.

Acum, deja nimeni nu-şi aminteşte de „brâncişti”, care. cu un entuziasm fanatic, au încercat să forţeze progresul tagorienilor şi leonidienilor. S-a înţeles de mult că un astfel de brânci dat unei civilizaţii atât de perfecte în felul ei, este o activitate la fel de inutilă şi lipsită de perspective ca şi încercarea de a accelera creşterea unui copac, să zicem a unui stejar, trăgându-l în sus de ramuri. Pelerinii nu sunt „brâncişti”, ei nu au şi nici nu vor putea i avea ca sarcină forţarea progresului. Ţelul lor este căutarea, separarea, pregătirea pentru ataşare şi, în sfârşit, integrarea în Monocosm a indivizilor care s-au copt pentru asta. Nu ştiu după ce principiu îşi efectuează Pelerinii selecţia; şi este păcat, pentru că, indiferent că vrem sau nu, problema se prezintă, fără ocolişuri şi fără terminologie ştiinţifică, astfel:

Unu: intrarea omenirii pe calea evoluţiei celui de-al doilea regim înseamnă, practic, transformarea lui homo sapiens în Pelerin.

Doi: această transformare nu este nici pe departe valabilă pentru oricare homo sapiens.

Rezumat:

omenirea va fi împărţită în două părţi inegale;

omenirea va fi împărţită în două părţi inegale după un parametru necunoscut nouă;

omenirea va fi împărţită în două părţi inegale după un parametru necunoscut nouă, iar partea mai mică va întrece, forţat şi întotdeauna, partea mai mare;

omenirea va fi împărţită în două părţi inegale după un parametru necunoscut nouă, partea mai mică a ei va întrece, forţat şi întotdeauna, partea mai mare, iar totul se va împlini prin voinţa şi arta unei supercivilizaţii, incontestabil străină omenirii.

Dragă Kammerer! Ca un exerciţiu sociopsihologic, vă propun pentru analiză această situaţie nelipsită de noutăţi.

Acum, când vă sunt oarecum clare principiile strategiei progresoriale ale Monocosmului, puteţi, probabil, să determinaţi mai bine decât mine direcţiile principale ale contrastrategiei şi tacticii pentru evidenţierea momentelor de activitate ale Pelerinilor. Se înţelege, căutarea, separarea şi pregătirea pentru ataşare a indivizilor „copţi” sunt, inevitabil, însoţite de fenomene şi evenimente accesibile unui observator atent. Ne putem aştepta, de exemplu, la apariţia unor fobii în masă, a unor noi învăţături cu orientare mesianică, la apariţia unor oameni cu aptitudini neobişnuite, la dispariţia inexplicabilă a altora, la formarea spontană, ca prin farmec, a unor noi capacităţi umane ş.a.m.d. De asemenea, v-aş recomanda insistent să nu-i scăpaţi din ochi pe tagorienii şi pe Căpoşii acreditaţi pe Pământ – sensibilitatea lor faţă de inexplicabil şi necunoscut este mult mai mare decât a noastră. (În acest sens, trebuie urmărită şi comportarea animalelor terestre, mai ales a celor de turmă şi care posedă germeni de intelect.)

Bineînţeles, în sfera atenţiei Dumneavoastră trebuie să intre nu numai Pământul, ei şi întregul Sistem Solar, Periferia şi, în primul rând, Periferia tânără.

Vă doresc succes. Al Dumneavoastră,

I. Bromberg.

(Sfârşitul Documentului 1)

DOCUMENTUL 2

Către preşedintele sectorului „Ural-Nord”

Data: 13 iunie 94.
Autor: M. Kammerer, şeful secţiei EE.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: Moartea lui I. Bromberg.

Preşedinte,

Profesorul Isaac Bromberg a decedat subit în sanatoriul „Lunca Bejin”, în dimineaţa zilei de 11 iunie a.c.

În arhiva lui personală nu a fost găsită nici măcar o notiţă cu privire la modelul „Monocosm” şi, în general, nici o însemnare despre Pelerini. Căutările continuă. Se anexează certificatul medical de deces.

(Sfârşitul Documentului 2)

La începutul anului 95, tânărul meu stagiar Toivo Glumov a citit respectivele documente exact în această ordine şi, bineînţeles, documentele nu puteau să nu-i lase o impresie bine definită, nu puteau să nu-l predispună la presupuneri absolut determinate, cu atât mai mult cu cât aceste presupuneri confirmau aşteptările lui cele mai sumbre. Sământa a căzut pe un sol fertil. Glumov a găsit imediat certificatul medical şi, neobservând la el absolut nimic din ceea ce ar fi putut să-i confirma suspiciunile, a cerut permisiunea să mi se acceseze.

Îmi amintesc bine acea dimineaţă (posomorâtă, cu multă zăpadă şi cu un adevărat viscol dincolo de ferestrele cabinetului), poate şi din pricina contrastului, pentru că, fizic, eram aici, în Uralul iernatic, urmărind, absent, firicelele de apă dezgheţate de pe geamuri, iar în faţa ochilor mei gânditori se aflau noaptea tropicală, aşternută deasupra oceanului cald şi corpul gol, neînsufleţit, ce se legăna într-o spumă fosforescentă şi se izbea periodic de un mal nisipos şi uşor înclinat. Tocmai primisem de la Centru informarea despre cel de-al treilea caz mortal de pe insula Matuku.

În acel moment a apărut în faţa mea Toivo Glumov; şi, izgonind vedenia, l-am invitat să se aşeze şi să vorbească.

Fără nici o introducere, m-a întrebat dacă cercetările privind circumstanţele morţii doctorului Bromberg sunt socotite încheiate. Am răspuns cu o oarecare uimire că, practic, nu avusese loc nici o cercetare, iar în moartea bătrânului în vârstă de un secol şi jumătate nu existase nici o circumstanţă deosebită.

Atunci unde sunt notiţele doctorului Bromberg pe tema „Monocosmului”?

I-am explicat că, mai degrabă, astfel de notiţe nici nu au existat vreodată. Trebuie să presupunem că scrisoarea doctorului Bromberg este o improvizaţie. Doctorul Bromberg a fost un strălucit improvizator.

Atunci trebuie să înţelegem că scrisoarea doctorului Bromberg şi comunicarea despre moartea acestuia, trimisă de către Maxim Kammerer Preşedintelui, au fost alăturate din întâmplare?

Mă uitam la el, la buzele lui subţiri, strânse cu hotărâre, la fruntea ca de taur, cu o şuviţă rebelă de păr blond-albicios, şi am înţeles cât se poate de clar ce ar fi vrut să audă acum de la mine. „Da, Toivo, băiete! ar fi vrut să audă. Şi eu gândesc ca tine. Bromberg ghicea prea multe, şi atunci Pelerinii l-au îndepărtat, iar nepreţuitele lui hârtii au fost furate.” Dar eu, bineînţeles, nu m-am gândit la una ca asta şi nici nu i-am spus băiatului meu Toivo aşa ceva. De ce se găseau documentele laolaltă nici eu nu ştiam. Mai degrabă, fuseseră puse împreună pur şi simplu din întâmplare. Aşa i-am şi explicat.

Atunci m-a întrebat dacă ideile lui Bromberg au fost traduse în practică.

I-am răspuns că problema este în studiu. Toate cele opt modele propuse de experţi sunt foarte vulnerabile la critici. Cât despre ideile lui Bromberg, împrejurările nu prea favorizează o atitudine serioasă faţă de ele.

Atunci şi-a făcut curaj şi m-a întrebat direct dacă eu, Maxim Kammerer, şeful secţiei, intenţionez să mă ocup de studierea ideilor brombergiene. Şi aici, în sfârşit, am avut posibilitatea să-i fac o bucurie. A auzit de la mine exact ceea ce dorea să audă.

— Da, băiete, am spus. Pentru asta te-am şi luat în secţia mea.

A plecat fericit. În acel moment, fireşte, nici el, nici eu nu ne-am imaginat că tocmai atunci făcusem primul pas spre Marea Revelaţie.

Sunt un psiholog-practician. Fără falsă modestie, indiferent cu ce persoană am de-a face, simt cu mare exactitate starea sufletească şi direcţia gândurilor ei în fiecare moment şi îi prezic destul de acceptabil acţiunile. Dacă, însă, aş fi rugat să explic cum reuşesc asta, ba mai mult decât atât, să desenez sau să descriu în cuvinte ce fel de imagine se creează în conştiinţa mea, aş fi pus într-o situaţie foarte dificilă. Ca oricare psiholog-practician, aş fi nevoit să apelez la analogii din lumea artei şi a literaturii. M-aş referi la eroii lui Shakespeare sau Dostoievski, ai lui Strogov, Michelangelo sau Johann Surda.

Deci Toivo Glumov îmi amintea de mexicanul Rivera. Am în vedere povestirea lui Jack London. Secolul XX. Poate chiar XIX, nu-mi amintesc precis.

Toivo Glumov era de profesie Progresor. Specialiştii îmi spuneau că putea deveni un Progresor de cea mai înaltă clasă, un Progresor-as. Referinţele despre el erau strălucite. Avea o excelentă stăpânire de sine, dădea dovadă de un remarcabil sânge rece, de o viteză de reacţie cum rar poţi întâlni, era un actor înnăscut şi un maestru al improvizaţiei. Şi iată că, lucrând ceva mai mult de trei ani ca Progresor, demisionează fără un motiv evident şi se întoarce pe Pământ. Abia îşi termină recondiţionarea, că şi ia în primire MIP-ul, realizând, fără prea mare greutate, că pe planeta noastră unica organizaţie cu care poate stabili relaţii în vederea noilor lui scopuri este COMCON-2.

A apărut în faţa mea în decembrie 94, glacial, gata să răspundă la un şir nesfârşit de întrebări – de ce el, care promitea atât de mult, care era absolut sănătos şi fusese susţinut în fel şi chip, şi-a lăsat brusc serviciul, profesorii, camarazii, de ce a distrus planuri elaborate cu atâta minuţie, de ce a stins toate speranţele puse în el… Desigur, nu l-am întrebat nimic din toate astea. Nu-mi păsa deloc pentru ce nu mai vrea să fie Progresor. Mă interesa doar de ce a vrut pe neaşteptate să devină, dacă putem spune aşa, un Contra-Progresor.

Am reţinut răspunsul lui. Simte ostilitate faţă de însăşi ideea de Progresori. Dacă se poate, n-ar intra în amănunte. Pur şi simplu, el, un Progresor, are o părere detestabilă despre Progresori. Şi acolo (a arătat cu degetul mare peste umăr) i-a trecut prin cap un gând trivial: în vreme ce el se va tot trage de prohab şi-şi va flutura spada, băgând cadenţa pe pietrele pieţelor arkanariene, aici (a făcut semn cu arătătorul sub

picioarele lui) cine ştie ce puşlama, îmbrăcată cu un balonzaid modern, de culoarea curcubeului, şi cu o metamiră peste umăr, va cutreiera pieţele Sverdloskului. Din câte ştie el, Toivo Glumov, acest gând simpluţ nu le-a venit prea multor oameni şi, chiar dacă le-a venit, li s-a părut absurd, umoristic sau romantic. Lui însă, Toivo Glumov, o idee nu-i mai dă pace: zeii nu au nevoie de nici o permisiune pentru a se amesteca în treburile noastre. Zeii nu au ce căuta la noi pe Pământ, fiindcă „bunurile zeilor sunt vânturile, ele umflă pânzele, şi tot ele stârnesc furtuna”. (Mai târziu, am găsit, cu mare greutate acest citat. Era din Verbliben.)

Se vedea de la o poştă că în faţa mea stătea un catolic care îl întrecea în catolicismul său pe însuşi papa de la Roma, adică pe mine. Şi atunci, fără prea multă vorbă, l-am luat în serviciul meu şi i-am încredinţat, pe loc, tema „Vizita bătrânei doamne”.

Toivo Glumov s-a dovedit muncitor. Era energic, avea iniţiative, nu ştia ce e oboseala. Şi mai dovedea o calitate, foarte rară la vârsta lui: nu-l decepţionau insuccesele. Pentru el nu existau rezultate negative. Mal mult decât atât, rezultatele negative ale cercetărilor îl bucurau la fel de mult ca şi cele pozitive, mai rare. Parcă de la început îşi propusese să nu descopere în timpul vieţii nimic precis, reuşind să obţină satisfacţie doar din procedura de analiză (deseori, destul de plictisitoare) a EE, oricât de puţin suspecte ar fi fost acestea. Nu pot să nu remarc faptul că lucrătorii mei mai vechi, Grişa Serosovin, Sandro Mtbewari, Andriuşa Kikin şi alţii parcă se corijaseră în prezenţa lui, încetaseră să mai lâncezească, deveniseră mult mai puţin ironici şi mult mai harnici – nu pentru că ar fi luat exemplu de la el (nici nu putea fi vorba de asta, fiind prea tânăr şi necopt faţă de ei), dar parcă îi molipsise pe toţi cu seriozitatea şi concentrarea lui în timpul lucrului, uimindu-i mai mult decât orice, cred eu, cu acea ură înverşunată faţă de obiectul muncii, o ură uşor de observat şi care lor le lipsea cu desăvârşire. O dată, în prezenţa lui Grişa Serosovin, am pomenit întâmplător de oacheşul Rivera, şi am observat curând că au găsit şi au recitit cu toţii acea povestire a lui Jack London.

La fel ca şi Rivera, Toivo nu avea prieteni. Era înconjurat de colegi credincioşi şi de nădejde, la rândul lui era un partener credincios şi de nădejde în orice problemă, dar nu-şi făcuse prieteni. Cred că era prea greu să-i fii prieten – niciodată şi cu nimic nu s-a putut mulţumi pe sine însuşi şi tocmai de aceea nu

i-a iertat niciodată şi cu nimic pe cei din jur. Era în el o concentrare nemiloasă asupra ţelurilor, pe care o observasem poate doar la marii savanţi şi sportivi. Ce să mai vorbim de prietenie...

Totuşi avea un prieten. Mă refer la soţia lui, Asia. Stasova Anastasia Pavlovna. Am făcut cunoştinţă cu ea; era o femeie micuţă şi fermecătoare, argint viu, cu limba ascuţită; şi, într-o mare măsură, înclinată spre opinii pripite şi aprecieri imprudente. De aceea, la ei în casă domnea întotdeauna o atmosferă de luptă şi era o adevărată plăcere să le asculţi (de la distanţă) duelurile verbale ce se stârneau aproape neîncetat.

Era o privelişte uimitoare, cu atât mai mult cu cât, într-o ambianţă obişnuită, adică aceea de lucru, Toivo lăsa impresia unui om mai degrabă greoi şi taciturn. Parcă se înfrâna mereu în faţa unei idei importante şi bine gândite. Dar nu cu Asia... Cu ea, era Demostene, Cicero, apostolul Pavel; prezicea, născocea maxime şi, naiba să mă ia, chiar ironiza!... Era chiar greu de imaginat cât de diferiţi puteau fi aceşti doi oameni: tăcutul şi greoiul Toivo-Glumov-La-Lucru şi vioiul, vorbăreţul filozof, care tot timpul greşea şi îşi apăra pătimaş greşelile.

Toivo-Glumov-De-Acasă. Acasă mânca mult, cu lăcomie. Putea fi chiar şi capricios în privinţa mâncării. Asia era de profesie bucătar-degustător şi întotdeauna gătea singură mâncarea. Aşa fusese obişnuită în casa mamei, aşa fusese obişnuită în casa bunicii. Pe Toivo Glumov îl încânta acea tradiţie a Stasovilor, tradiţie ce-şi avea Originea în adâncurile veacurilor, în acele vremuri de neimaginat Când încă nu exista arta culinară moleculară, iar banala chiftea trebuia preparată cu ajutorul unor proceduri foarte complicate şi nu prea apetisante...

În plus, Toivo o mai avea şi pe mama lui. În fiecare zi, indiferent cu ce s-ar fi ocupat sau unde ar fi fost, găsea, obligatoriu, un minut pentru a lua legătura cu ea prin videocanal şi a schimba măcar câteva cuvinte. Ei îl numeau „apelul de control". Am cunoscut-o cu mulţi ani în urmă pe Maia Toivovna Glumova, dar împrejurările în care ne-am întâlnit au fost atât de triste, încât ulterior nu ne-am mai văzut niciodată. Nu din vina mea. Şi, în general, din vina nimănui. Mai pe scurt, avea o părere foarte proastă despre mine, şi Toivo ştia asta. Niciodată nu mi-a vorbit despre mama lui. Însă ei între ei au

discutat despre mine, şi nu o dată – lucru pe care l-am aflat mult mai târziu...

Fără îndoială, această dedublare îl irita şi-l chinuia. Nu cred că Maia Toivovna i-a spus ceva urât cu privire la mine. Pare cu totul incredibil să-i fi relatat fiului ei groaznica poveste a morţii lui Lev Abalkin. Mai curând se eschivează, cu răceală, atunci când Toivo aduce vorba despre şeful lui direct. Dar şi aşa ceva îmi e prea de ajuns.

Fiindcă nu eram pentru Toivo un simplu şef. În fond, devenisem unicul lui complice, unicul om din acea imensă organizaţie COMCON-2, ce trata cu o seriozitate absolută, fără nici o reticenţă, problema care pe el îl absorbise cu totul. Iar pe de altă parte mă privea cu o imensă pietate. Cum, necum, şeful lui era legendarul Mack Sim! Pe când Toivo nici nu apăruse pe lume, Mack Sim arunca în aer turnuri radiare şi lupta cu fasciştii pe Saraksh... Neîntrecutul Cavaler Alb! Organizatorul operaţiunii „Virus”, după care însuşi Superpreşedintele l-a poreclit Big-Bag! Toivo abia era elev, când Big-Bag se strecura în Imperiul Insular, tocmai în Capitală... primul dintre pământeni (dar şi ultimul, fiindcă veni vorba...). Desigur, toate aceste fapte eroice au fost ale unui Progresor. Că doar nu degeaba s-a spus: Progresorul nu poate fi învins decât tot de un Progresor! Iar Toivo credea cu sfinţenie în această idee simplă.

Şi apoi mai era ceva. Toivo habar nu avea cum ar fi urmat să procedeze atunci când, în sfârşit, va fi incontestabil stabilit şi dovedit amestecul Pelerinilor în treburile pământene. Aici nu se potrivea nici o analogie istorică din activitatea seculară a Progresorilor pământeni. Pentru ducele Irukanski, un Progresor pământean demascat nu putea fi decât un demon sau un vrăjitor practician. Pentru un contrainformator din Imperiul Insular, acelaşi Progresor era un spion abil de pe continent. Dar ce reprezenta, din punctul de vedere al unui lucrător din COMCON-2, un Progresor-Pelerin demascat?

Un vrăjitor demascat trebuia ars pe rug; n-ar fi fost rău nici să fie azvârlit în carceră şi pus să scoată aur din propriul lui rahat. Spionul abil de pe continent trebuia înrolat din nou sau distrus. Dar cum trebuia să se procedeze cu un Pelerin demascat?

Toivo nu avea răspuns la aceste întrebări şi la altele asemănătoare. Nimeni dintre cunoştinţele lui nu ştia astfel de răspunsuri. În general, majoritatea socotea întrebările

incorecte. „Cum procedezi când pe elicea bărcii cu motor s-a înfăşurat barba ştimei? O descâlceşti? O tai fără milă? Sau înhaţi ştima de obraji?” Toivo nu discuta cu mine pe aceste teme. Şi nu discuta pentru că, am impresia, s-a amăgit de la bun început cu ideea că Big-Bag, legendarul Cavaler Alb, şiretul Mack Sim gândise deja totul mai demult, analizase toate variantele posibile, elaborase planuri detaliate şi obţinuse aprobări de la cea mai înaltă instanţă.

Nu l-am decepţionat. Deocamdată.

Trebuie spus că, în general, Toivo Glumov fusese un om cu opinii preconcepute. (Şi, cu fanatismul lui, cum ar fi putut să fie altfel?) De exemplu, nu voia deloc să recunoască legătura dintre tema sa, „Vizita bătrânei doamne”, şi tema „Rip Van Winkle”, la care se lucra mai de mult la noi. Cazurile de dispariţii bruşte şi cu totul inexplicabile ale oamenilor, prin anii şaptezeci-optzeci, şi întoarcerea tot atât de bruscă şi inexplicabilă constituiau unicul punct din „Memorandumul lui Bromberg” pe care Toivo a refuzat categoric să-l cerceteze şi, în general, să-l ia în seamă. „Aici greşeşte, susţinea el. Sau noi nu îl înţelegem corect. La ce le foloseşte Pelerinilor faptul că oamenii dispar inexplicabil?” Şi asta cu toate că „Memorandumul lui Bromberg” devenise pentru el un catehism, program de muncă pentru întreaga viaţă. Probabil că nu izbutea, nu dorea să recunoască faptul că Pelerinii au o putere aproape supranaturală. O asemenea recunoaştere i-ar fi devalorizat întreaga muncă. Într-adevăr, ce sens ar mai fi avut să urmăreşti, să cauţi şi să prinzi o fiinţă care, în orice moment, este capabilă să se risipească în văzduh, pentru a se reîntrupa apoi în oricare alt loc?…

Cu toată predilecţia lui pentru păreri preconcepute, niciodată nu a încercat să combată faptele constatate. Ţin minte cum, pe atunci încă un neofit „necopt”, m-a convins să începem cercetarea tragediei de pe insula Matuku.

În mod normal, de treaba asta se ocupa sectorul „Oceania”, însă cei de acolo nici măcar nu au vrut să audă de vreun Pelerin. Cazul era totuşi unic, neavând precedent în trecut (sper sincer că nici în viitor nu se va mai întâmpla ceva asemănător), astfel că până la urmă ne-au primit la ei fără să mai obiecteze.

Pe insula Matuku se găsea, din timpuri imemoriale, o vechitură de radiotelescop, aproape dezmembrat. Cine l-a construit şi pentru ce – n-am reuşit să stabilim.

Insula era considerată nepopulată, fiind vizitată doar întâmplător de grupuri ale celor ce lucrau la delfinarii sau de cei ce căutau perle în golfuleţele limpezi ale ţărmului nordic. Totuşi, aşa cum repede a devenit cunoscut, acolo a locuit permanent, în decursul ultimilor ani, o familie dublă de Căpoşi. (Generaţia de acum a început deja să uite cine sunt Căpoşii. Vă reamintesc: sunt canide de pe planeta Saraksh, şi un timp au avut contacte foarte strânse cu pământenii. Aceşti câini vorbitori, cu capul mare, ne însoţeau cu dragă inimă prin tot Cosmosul şi chiar aveau pe planeta noastră ceva asemănător unei reprezentanţe diplomatice. Acum vreo treizeci de ani au plecat de la noi şi de atunci n-au mai intrat în contact cu oamenii.)

În sudul insulei se găsea un golf mic, rotund, de origine vulcanică. Era inimaginabil de murdar, cu malurile pline de o spumă scârboasă. Se pare că această mizerie era de natură organică, pentru că atrăgea nenumărate stoluri de păsări marine. De altfel, restul apelor golfului erau lipsite de viaţă, şi chiar algele se înmulţeau cu dificultate acolo.

Pe insulă aveau loc crime. Oamenii se omorau între ei, şi lucrul era atât de îngrozitor, încât timp de câteva luni nimeni nu a îndrăznit să comunice mass-mediilor ceva despre respectivele evenimente.

S-a clarificat destul de repede că de vină, mai precis cauza tuturor crimelor, era o gigantică moluscă siluriană, un cefalopod monstruos, primitiv, care se instalase de o vreme pe fundul golfului vulcanic. Probabil fusese aruncată acolo de un taifun. Acest monstru, care uneori se ridica la suprafaţă, avea un biocâmp ce influenţa în mod deprimant psihicul animalelor evoluate. Biocâmpul provoca, în special la om, micşorarea catastrofală a nivelului motivaţional. În acest biocâmp omul devenea antisocial, putând să-şi omoare un prieten, care, să zicem, din întâmplare îi scăpase cămaşa în apă. Şi chiar îl omora.

Aşa că Toivo Glumov îşi băgase în cap că această moluscă era, conform prezicerilor lui Bromberg, individul Monocosmului în procesul de geneză. Trebuie să recunosc că la început, când încă faptele lipseau cu desăvârşire, raţionamentul lui părea destul de convingător (dacă se mai poate vorbi de temeinicia unei logici construite pe premise fantastice.) Să-l fi văzut însă, mai apoi, cum se retrăgea pas cu pas sub presiunea noilor date,

aduse zilnic de paleontologi şi specialişti în cefalopode, şocaţi cu toţii!...

Lovitura de graţie i-a dat-o un student în biologie. Acesta a descoperit la Tokyo un manuscris japonez din secolul al treisprezecelea, în care era descris acest monstru sau un altul identic (citez din jurnalul meu): „În mările Estice se poate vedea katapumoridako-ul purpuriu, cu o mulţime de mâini lungi şi subţiri, ce se arată dintr-o scoică rotundă de treizeci de picioare, cu creste ascuţite, iar ochii par a fi putrezi, plini de polipi. Când se ridică la suprafaţă, stă întins pe apă, semănând cu o insulă, răspândind duhoare şi lepădând excremente albe, pentru a momi peştii şi păsările. Când vietăţile se strâng, le înşfacă la nimereală cu mâinile şi se hrăneşte. În nopţile cu lună stă, legănându-se pe valuri, cu ochii aţintiţi spre cer şi gândindu-se la abisurile mărilor de unde a fost aruncat. Aceste gânduri sunt atât de întunecate, încât îngrozesc oamenii, iar ei devin asemenea unor tigri”.

Îmi amintesc că atunci când a citit asta, Toivo a amuţit pentru câteva minute într-o adâncă meditare, apoi a suspinat, după cum mi s-a părut, cu uşurare, şi a spus: „Mda. Nu e ăsta. Mai bine, pentru că prea e abject.“ În imaginaţia lui, Monocosmul ar fi trebuit să fie o fiinţă destul de respingătoare, dar nici chiar aşa. Nu-şi putea imagina deloc Monocosmul sub chipul caracatiţei siluriene. (Apropo, la fel cum nici specialiştii nu-şi puteau imagina o astfel de moluscă – cu biocâmpul ei otrăvitor, carapacele culisante şi o vârstă ce depăşea patru sute de milioane de ani.)

Şi aşa, prima treabă serioasă de care s-a ocupat Toivo Glumov s-a încheiat fără nici un rezultat. În continuare, a mai avut destule asemenea rateuri, când, iată, la mijlocul anului 98 mi-a cerut aprobarea pentru prelucrarea materialelor cu privire la fobiile în masă. I-am dat aprobarea.

DOCUMENTUL 3

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 011/99 COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 20 martie 99.
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: cosmofobie, „sindromul Pinguinului”.

Analizând cazurile de apariţii ale fobiilor cosmice în ultima sută de ani, am ajuns la concluzia că, în cadrul temei 009, pot prezenta interes pentru noi următoarele materiale referitoare la aşa-zisul „sindrom al Pinguinului.”

Surse:

A. Möbius, Referat la a XIV-a conferinţă a cosmopsihologilor, Riga, 84.

A. Möbius, „Sindromul Pinguinului”, PPC („Probleme ale psihologiei cosmice”), 42, 84.

A. Möbius, „Din nou despre «sindromul Pinguinului»“, PPC, 44, 85.

Informaţie:

Möbius Asmodeus-Matthäus, doctor în medicină, m. coresp. al ASM a Europei, directorul filialei Institutului Mondial de Psihopatologie Cosmică (Viena). N. 26.04.36, Innsbruck. Studii: Facultatea de Psihopatologie, Sorbona; Institutul Secundar de Medicină Cosmică, Moscova; Cursurile superioare de acvanautică neinstrumentală, Honolulu. Principalele domenii de interes ştiinţific: cosmo şi acvafobiile neproductive. Între 81 şi 91 vicepreşedinte al Comisiei generale medicale a conducerii flotei cosmice. Astăzi este unanim recunoscut drept întemeietorul şi liderul aşa-zisei şcoli de „cosmopsihologie polimorfă”.

La 7 octombrie 84, la conferinţa cosmopsihologilor de la Riga, doctorul Asmodeus Möbius a făcut o comunicare despre un nou tip de cosmofobie, pe care el l-a intitulat „sindromul Pinguinului”. Această fobie reprezenta o deviere psihică nepericuloasă, care se manifesta prin coşmaruri obsedante, ce-l cuprind pe bolnav în timpul somnului. Îndată ce a aţipit, bolnavul se şi vede stând suspendat într-un spaţiu fără aer,

simţindu-se absolut neputincios şi neajutorat, singur, uitat de toţi, pradă unor forţe dure, invincibile. Are o senzaţie fizică de sufocare chinuitoare, simte cum întreg corpul îi este străpuns de radiaţii dure, distrugătoare, cum oasele i se subţiază şi se topesc, cum începe să-i fiarbă şi să i se evapore creierul, cum îl cuprinde o disperare nesfârşită, de o intensitate incredibilă. Apoi se trezeşte.

Doctorul Möbius nu a socotit boala periculoasă, pentru că, în primul rând, nu e însoţită de lezări ale psihicului şi somelor, iar în al doilea rând, se tratează cu succes, prin psihoterapia ambulatorie. „Sindromul Pinguinului” a atras atenţia doctorului Möbius mai ales prin faptul că era un fenomen cu totul nou, încă nedescris până atunci de nimeni. E de mirare că această boală loveşte oamenii, fără deosebire de sex, vârstă sau profesie, şi nu mai puţin uimitor e şi faptul că nu s-a putut stabili nici o legătură între sindrom şi gen-indexul bolnavilor.

Interesându-se de etiologia fenomenului, doctorul Möbius a supus materialul cules (în jur de o mie două sute de cazuri) analizei multifactoriale pe optsprezece parametri şi a descoperit cu satisfacţie că în 78 la sută dintre cazuri sindromul apărea la oamenii ce efectuau zboruri cosmice lungi pe nave de tip „Phantom-17-Pinguin”. „M-am aşteptat la aşa ceva. a anunţat doctorul Möbius. – Din câte îmi amintesc, nu este primul caz când constructorii ne oferă o tehnică insuficient testată oficial. Tocmai de aceea sindromul descoperit de mine poartă numele tipului de navă – şi fie asta învăţătură de minte”.

Pe baza referatului prezentat de doctorul Möbius, conferinţa de la Riga a hotărât să interzică temporar exploatarea navelor de tip „Phantom-17-Pinguin”, până la înlăturarea totală a imperfecţiunilor constructive ce provocau fobia.

Am constatat că tipul „Phantom-17-Pinguin” fusese supus unei cercetări dintre cele mai minuţioase, fără a fi găsite vicii de construcţie cât de cât esenţiale, astfel încât cauza directă a apariţiei „sindromului Pinguinului” a rămas în continuare ascunsă în negură şi ceaţă. (De altfel, dorind să reducă la zero toate riscurile, Administraţia cosmoflotei a scos „Pinguinii” de pe liniile publice şi i-a reutilat cu autopiloţi.) Numărul cazurilor de „sindrom al Pinguinului” a scăzut vertiginos şi, din câte îmi este cunoscut acum, ultimul a fost înregistrat în urmă cu 13 ani.

Nu eram însă mulţumit. Mă îngrijorau acei 22% dintre cei examinaţi, ale căror relaţii cu navele de tip „Phantom-17-

Pinguin” rămâneau neclare. Dintre aceste 22 procente, conform datelor doctorului Möbius, 7 procente nu aveau în mod evident nici o treabă cu „Pinguinii”, iar restul de 15 procente nu puteau spune nimic cert în această privinţă; ori nu-şi mai aminteau, ori nu s-au interesat vreodată pe ce tipuri de nave au zburat în cosmos.

Desigur, există neîndoielnic o însemnătate statistică a ipotezei de implicare a „Pinguinilor” în apariţia fobiei. Dar nici cele 22 de procente nu reprezintă puţin. Şi atunci am supus din nou materialele lui Möbius analizei multifactoriale, pe douăzeci de parametri suplimentari, dar, recunosc, aceşti parametri, i-am ales de cele mai multe ori întâmplător, neavând nici o ipoteză de rezervă, nici chiar cea mai dubioasă. De pildă, am urmărit parametri cum ar fi: data plecării, cu exactitate de până la o lună; locul naşterii, cu precizie la nivel de regiune; hobby-uri, cu precizie de clasă... şi aşa mai departe.

Totuşi, treaba s-a dovedit foarte simplă, şi doar convingerea eternă a omenirii că Universul este izotrop l-a împiedicat pe doctorul Möbius să descopere ceea ce am reuşit să găsesc eu. Au rezultat următoarele: „sindromul Pinguinului” lovea oamenii ce efectuau zboruri cosmice pe rutele Saolo, Redoute şi Cassandra, altfel vorbind, prin sectorul hiperspaţial al intrării 41/02.

1. „Phantom-17-Pinguin” nu era cu nimic vinovat. Pur şi simplu, în acele vremuri (începutul anilor optzeci) marea majoritate a acestui tip de nave se îndrepta, direct din cald de construcţie, spre rutele Pământ-Cassandra-Zefir şi Pământ-Redoute-EN 2105.-Pe atunci, 80% din navele acestor rute erau „Pinguini”. Aşa se explica cele 78 de procente ale doctorului Möbius. În privinţa celorlalte 22 de procente dintre cei ce se îmbolnăveau, 20% utilizau pe aceste linii nave de alte tipuri, rămânând astfel doar 2% atinşi de „sindromul Pinguinului” şi care nu au zburat niciodată nicăieri, dar aceştia deja nu mai au nici o importanţă.

2. Fără îndoială, datele doctorului Möbius nu sunt suficiente. Folosind anamnezele culese de el, precum şi date din arhivele Administraţiei cosmoflotei, am reuşit să stabilesc că în perioada analizată au călătorit pe rutele cercetate, dus-întors, 4512 persoane, din care 183 de oameni (în principal membrii echipajului) au făcut nu o dată curse complete. Mai mult de două treimi din membrii grupei menţionate în referat nu au

intrat în vederea doctorului Möbius. Reiese că ei ori s-au dovedit imuni la „sindromul Pinguinului”, ori, din diferite motive, nu au socotit necesar să meargă la doctor. În legătură cu acest aspect mi s-a părut foarte important să stabilesc:

dacă printre membrii grupului menţionat în referat au existat persoane imune la sindrom;

dacă acestea au existat, atunci se pot sau nu stabili cauzele imunităţii sau măcar parametrii biosociopsihologiu ce pot diferenţia respectivele persoane de cele care s-au îmbolnăvit.

Am adresat aceste întrebări doctorului Möbius. Mi-a răspuns că nu l-a interesat niciodată problema, dar, intuitiv, înclină să creadă că este foarte puţin probabilă existenţa unor asemenea parametri biosociopsihologici. Ca răspuns la rugămintea mea, a fost de acord să încredinţeze cercetare i problemei unuia dintre laboratoarele sale, prevenindu-mă că nu trebuie aşteptate rezultate mai devreme de două-trei luni.

Pentru a nu pierde timpul, m-am adresat arhivelor centrului modicul din Administraţia cosmoflotei şi am încercat să analizez datele celor 124 de piloţi ce efectuau curse complete pe rutele cercetate, în perioada de timp analizată.

O analiză elementară a arătat că, cel puţin pentru piloţi, probabilitatea de apariţie a „sindromului Pinguinului” era de aproximativ 1/3 şi NU DEPINDEA de numărul de curse efectuate prin sectorul „periculos”. Astfel, era foarte probabil ca: a) două treimi din oameni să fie imuni la „sindromul Pinguinului” şi b) omul lipsit de imunitate să fie atins de „sindromul Pinguinului” cu o probabilitate apropiată de unu. Tocmai de aceea prezenta un interes deosebit problema diferenţierii omului imun de cel neimun.

3. Socotesc necesară prezentarea în totalitate a observaţiei doctorului Möbius în articolul său „Din nou despre natura «sindromului Pinguinului»“. Doctorul Möbius scrie:

„Am primit o comunicare interesantă din partea unui coleg, Krivoklâkov (Al Doilea IKM – Filiala din Crimeea). După publicarea referatului meu la Riga, acest coleg mi-a scris că are deja de mai multe luni visuri mult asemănătoare ca subiect cu acele coşmaruri ale bolnavilor de „sindromul Pinguinului” – are senzaţia suspendării în spaţiu, este lipsit de aer, departe de planete siestele, nu-şi simte corpul, dar îl vede, precum vede şi multiple obiecte cosmice, reale şi fantastice. Spre deosebire de cei afectaţi de „sindromul Pinguinului“, nu simte nici o emoţie

negativă. Dimpotrivă, cele întâmplate i se par interesante şi plăcute. Are impresia că ar fi un corp ceresc de sine stătător, care se poate deplasa pe o traiectorie aleasă de el. Însăşi deplasarea îi dă satisfacţie, pentru că se mişcă spre un ţel ce promite multe lucruri tentante. Imaginea conglomeratelor stelare ce sclipesc în beznă îi provoacă un sentiment de indescriptibil extaz şi alte senzaţii. M-a fulgerat ideea că am în persoana colegului Krivoklâkov un caz de inversiune a „sindromului Pinguinului”, ce ar fi prezentat un mare interes teoretic în lumina expunerilor mele din articol. Am fost repede dezamăgit când a reieşit faptul că niciodată în viaţa lui colegul Krivoklâkov nu a zburat cu navele stelare do tipul „Phantom-17-Pinguin”. Totuşi, nu-mi pierd speranţa că inversiunea „sindromului Pinguinului” există în mod real ca un fenomen psihic şi voi mulţumi oricărui doctor ce va binevoi să-mi comunice noi date în această privinţă.

Informaţie:

Krivoklâkov Ivan Grigorievici, medic-psihiatru de schimb, baza „Lembov” (EN 2105), efectuează în perioada analizată repetate curse pe ruta „Pământ-Redoute-EN 2105”, pe nave stelare de diferite tipuri. Conform datelor din MIP, în prezent se află la baza „Lembov”.

În timpul discuţiei personale ce am avut-o cu doctorul Möbius, am aflat că acesta a descoperit în ultimii ani inversiunea „pozitivă” a „sindromului Pinguinului” la încă doi oameni. A refuzat să dea numele lor, din considerente de etică-medicală.

Nu îndrăznesc să comentez în mod detaliat fenomenul de inversiune a „sindromului Pinguinului”, dar mi se pare evident că numărul purtătorilor unei asemenea inversiuni trebuie să fie mult mai mare decât cel cunoscut acum.

T. Glumov

(Sfârşitul Documentului 3)

Am introdus aici documentul 3 nu doar pentru faptul că este unul din cele mai promiţătoare rapoarte prezentate de către Toivo Glumov. Citindu-l şi recitindu-l, am simţit că noi, se pare, nimerisem pentru prima dată urma adevărată, deşi pe atunci încă nu bănuiam că de la el va începe lanţul de evenimente ce va juca un rol hotărâtor în contopirea mea cu Marea Revelaţie.

Pe 21 martie, am citit raportul lui Toivo referitor la „sindromul Pinguinului”.

Pe 25 martie, Vrăjitorul şi-a făcut demonstraţia la Institutul Ciudaţilor (am aflat despre asta doar câteva zile mai târziu).

Pe 27 martie, Toivo mi-a prezentat raportul-comunicare despre fukamifobie.

DOCUMENTUL 4

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 013/99 COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 26 martie 99.
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Cuprins: fukamifobie, istoria amendamentelor la „Legea bioblocadei obligatorii”.

Analizând cazurile de apariţie a fobiilor în masă în ultimii o sută de ani, am ajuns la concluzia că pot prezenta interes pentru noi, în cadrul temei 009, evenimentele ce au precedat adoptarea de către Consiliul Mondial, la 2. 02. 85, a binecunoscutului amendament la „Legea bioblocadei”.

Trebuie să se aibă în vedere:

1. Bioblocada, procedura din Tokyo, se aplică sistematic pe Pământ şi la Periferie, de aproape o sută cincizeci de ani. Bioblocada este un termen neprofesional, folosit mai ales de jurnalişti. Medicii-specialişti numesc această procedură fukamizare, în cinstea surorilor Natalia şi Hosiko Fukami, care pentru prima dată au argumentat-o teoretic şi au pus-o în practică. Scopul fukamizării este ridicarea nivelului natural de adaptare a organismului uman la condiţiile exterioare (bioadaptare). În forma sa clasică, procedura fukamizării se aplică exclusiv sugarilor, începând cu ultima perioadă de dezvoltare intrauterină. Din câte am reuşit să stabilesc şi să înţeleg, această procedură cuprinde două etape.

Introducerea serului UNBLAF (cultura „bacteriile vieţii”) sporeşte cu câteva trepte rezistenţa organismului la toate infecţiile cunoscute, la viruşi, bacterii şi spori, precum şi la toate otrăvurile organice (aceasta şi este, practic, bioblocada).

Dezinhibarea hipotalamusului prin iradieri cu microunde creşte de nenumărate ori capacitatea organismului de a se adapta la unii agenţi fizici din mediul exterior, cum ar fi radiaţia dură, componentele gazoase dăunătoare din atmosferă, temperaturile înalte. În plus, sporeşte spectaculos capacitatea organismului de regenerare a organelor interne lezate, se

lărgeşte intervalul spectral perceput de retină, creşte capacitatea la psihoterapie etc.

Se dă în continuare textul integral al instrucţiunilor de fukamizare.

2. Procedura fukamizării s-a aplicat obligatoriu până în anul 85, conform „Legii bioblocadei obligatorii”. În anul 82, în Consiliul Mondial a fost supus dezbaterii pro iectul amendamentului care prevedea abrogarea obligativităţii fukamizării pentru copiii născuţi pe Pământ. Amendamentul prevedea înlocuirea procedurii de fukamizare cu aşa-zisa „vaccinare de maturitate”, destinată persoanelor ajunse la vârsta de şaisprezece ani. În anul 85, Consiliul Mondial (cu o majoritate de numai 12 voturi) adoptă amendamentul la „Legea bioblocadei obligatorii”. Potrivit acestui amendament, se abrogă fukamizarea impusă, aplicarea ei rămânând în totalitate la latitudinea părinţilor. Persoanele ce nu au făcut fukamizarea la vârsta prunciei au primit dreptul de a refuza şi în viitor „vaccinul de maturitate”, dar pierdeau astfel şi posibilitatea de a lucra în domenii profesionale ce necesitau mari eforturi fizice şi psihice. După datele MIP, în prezent trăieşte pe Pământ aproximativ un milion de adolescenţi ce n-au trecut prin procedura fukamizării şi aproape douăzeci de mii de adulţi ce au refuzat „vaccinul de maturitate”.

INSTRUCŢIUNI

de efectuare în etape a fukamizării antenatale şi postnatale a nou-născutului;

1. Se fixează termenul exact al începutului activităţii natale prin metoda numărului par întreg. (Diagnosticări recomandate: analizatorul radioimun NIMB, truseIe FDH-4 şi FDH-8.)

2. La nu mai puţin de 18 ore înainte de începutul primei contracţii musculare a uterului se determină volumul fătului şi separat volumul apei în care se află fătul.

Notă: se introduce obligatoriu amendamentul lui Lazarevici! Calculele se fac numai după nomograma Institutului de bioadaptare, ce ţine seamă de diferenţierile rasiale.

3. Se fixează doza necesară de ser UNBLAF. Imunizarea deplină, stabilă şi permanentă la agenţii albuminoşi, compuşii organici similari structurilor albuminoase şi la structurile haploide se realizează cu doza de 6,8094 gamma-moli pe gram de ţesut limfatic.

Notă: A) La indici volumici mai mici de 3,5, doza se măreşte cu 16 procente. B) în caz de mai mulţi fetuşi, doza generală de ser injectat se micşorează cu 8 procente pentru fiecare făt (doi gemeni – 8 procente, trei gemeni -16 procente etc.).

4. Cu 6 ore înainte de începerea primei contracţii musculare a uterului, se introduce cu nul-injectorul doza calculată de ser UNBLAF prin peretele abdominal frontal, în spaţiul amniotic. Injectarea se face pe partea opusă spatelui fătului.

5. La 15 minute după naştere, se face scintigrama timusului nou-născutului. La un indice al timusului mai mic de 3,8, se introduce suplimentar prin vena ombilicală 2,6750 gamma-moli de ser UNBLAF.

6. La ridicarea temperaturii nou-născutului acesta se pune imediat într-un incubator steril. Se va permite prima alimentaţie naturală nu mai devreme de 12 ore de la scăderea temperaturii până la valori normale.

7. După 72 de ore de la naştere se realizează cu microunde dezinhibarea zonelor hipotalamice de adaptogeneză. Determinarea topografică a zonelor se calculează cu programul BINAR-1. Volumele zonelor hipotalamice trebuie să fie în conformitate cu:

zona I: 36-42 neuroni,
a II-a zonă: 178-194 neuroni,
a III-a zonă: 125-139 neuroni,
a IV-a zonă: 460-510 neuroni,
a V-a zonă: 460-510 neuroni.

Notă: la realizarea măsurătorilor trebuie să se verifice resorbţia completă a hematoamelor congenitale. Datele obţinute se introduc în BIOFAK-IMPULS. Se interzice categoric corecţia manuală a impulsurilor!

8. Nou-născutul se pune în camera operaţională BIOFAK-IMPULS. La poziţionarea cazului se urmăreşte îndeosebi ca abaterea pe scala „stereotaxis” să nu fie mai mare de 0,0014.

9. Dezinhibarea prin microunde a zonelor hipotalamice de adaptogeneză se realizează la atingerea nivelului doi de profunzime a somnului, ceea ce corespunde cu 1,8-2,1 mv ai alfa-ritmului encefalogramei.

10. Toate calculele se introduc obligatoriu în fişa individuală a nou-născutului.

În esenţă, am stabilit următoarele evenimente dare au condus la adoptarea, în februarie 85, a amendamentului la „Legea bioblocadei”:

1. În decurs de o sută cincizeci de ani de practică masivă a fukamizării nu a apărut nici un caz în care această procedură să fi pricinuit vreun rău celui fukamizat. De aceea, nu-i de mirare că până în primăvara anului 81 au fost extrem de rare cazurile de refuz al fukamizării din partea mamelor. Marea majoritate a medicilor pe care i-am consultat nici nu au auzit vreodată de astfel de cazuri până la momentul menţionat. Totuşi au avut loc, şi nu o dată, manifestări cu caracter teoretic şi propagandistic contra fukamizării. Iată cele mai reprezentative lucrări din secolul nostru:

Debouque, Ch., „Să construim, omul?”, Lyon, 32

Ediţia postmortem a ultimei cărţi aparţinând unui mare (astăzi uitat) antieugenist. A doua parte a cărţii este dedicată în totalitate criticii fukamizării, prezentată ca „o invazie grosolan-insinuantă în starea naturală a organismului uman”. Se subliniază caracterul ireversibil al schimbărilor provocate de fukamizare („... niciodată, nimeni nu a reuşit să blocheze din nou hipotalamusul dezinhibat...”), dar se insistă în principal asupra motivaţiei că această procedură este tipic eugenică, consfinţită de autoritatea legilor mondiale, ce serveşte deja de mai mulţi ani ca un precedent hidos şi tentant pentru noi experimente eugenice.

Poomivoor, K., „Rider[1]: drepturi şi obligaţii”, Bangkok, 15.

Autorul – vicepreşedintele Asociaţiei Mondiale a Riderilor – este un aliat şi propagandist al participării maxim active a riderilor la activitatea omenirii. Se manifestă împotriva fukamizării, bazându-se pe date statistice personale. Susţine că fukamizarea este defavorabilă apariţiei la om a rider-potenţei, şi, deşi numărul relativ de rideri nu a scăzut în epoca fukamizării, se arată că în această perioadă nu a apărut nici un rider comparabil prin putere cu aceia ce acţionau la sfârşitul secolului XXI şi începutul secolului XXII. Îndeamnă la abrogarea obligativităţii fukamizării – pentru început măcar la copiii şi nepoţii riderilor. (Toate materialele cărţii au devenit inevitabil perimate: în anii treizeci a apărut o pleiadă strălucitoare de

[1] Termen folosit de autori pentru desemnarea telepaţilor (n. red.).

rideri înzestraţi cu puteri incredibile – Alexandr Solemba, Peter Jomn şi alţii.)

August Xesis, „Obstacolul“ Atena, 37.

Cunoscut teoretician şi propovăduitor al noofilismului, şi-a consacrat broşura unei critici vehemente a fukamizării, de altfel o critică mai degrabă poetică decât raţională. În cadrul prezentării noofilismului ca pe o vulgarizare originală a teoriei lui Iakovitz, Universul este un recipient cu noocosmos, în care se scurge după moarte codul mintal-emoţional al persoanei umane. După toate aparenţele, Xesis nu înţelege absolut nimic din fukamizare, imaginându-şi-o ca pe ceva asemănător unei apendectomii, şi face un apel pătimaş pentru respingerea unei proceduri atât de grosolane, ce mutilează şi denaturează codul mintal-emoţional. (Conform datelor MIP, după adoptarea amendamentului, nici unul dintre membrii congregaţiei noofiliştilor nu a acceptat fukamizarea copiilor lui.)

Tosywill, J., „Omul Cutezător”, Birmingham, 51.

Această monografie este un exemplu îndeajuns de reprezentativ pentru o întreagă bibliotecă de cărţi şi broşuri consacrate propagandei de restrângere a progresului tehnologic. Caracteristică pentru toate cărţile de acest gen este apologia civilizaţiei îngheţate, de tipul celei tagoriene sau al biocivilizaţiei Leonidei. Progresul tehnologic al Pământului îşi declară rolul încheiat. Expansiunea omenirii în Cosmos este prezentată ca o risipă socială, cu perspective dintre cele mai dezamăgitoare. Omul Raţional se transformă în Omul Cutezător, care în goana lui după cantitatea de informaţie emoţională şi raţională pierde calitatea ei. (Se presupune că informaţia despre psihocosmse bucură de o calitate incomparabil mai bună decât informaţia despre Cosmosul exterior, în sensul cel mai larg al cuvântului.) Fukamizarea face un deserviciu omenirii, contribuind la regenerarea Omului Raţional din Omul Cutezător, extinzând şi, practic, stimulând potenţele lui expansioniste. Se propune ca primă etapă măcar posibilitatea de a refuza dezinhibarea hipotalamusului.

Oksoview, K., „Mişcarea pe verticală Calcutta, 61.

K. Oksoview este pseudonimul unui savant sau al unui grup de savanţi care a formulat şi pus în circulaţie binecunoscuta idee despre aşa-zisul progres vertical al omenirii. Nu am reuşit să descopăr cine se ascunde sub acest pseudonim. Am însă toate motivele să cred că Oksoview este ori preşedintele organizaţiei

COMCON-1, Gh. Komov, ori careva dintre prozeliţii lui de la Academia de Prognoză Socială. Lucrarea indicată este prima monografie a „verticaliştilor”. Capitolul şase este consacrat unei analize detaliate a tuturor aspectelor ce privesc fukamizarea – biologice, sociale şi etice – din punctul de vedere al orientării progresului vertical. Pericolul principal al fukamizării se întrevede în posibilitatea de a nu putea controla influenţa ei asupra genotipului.

În susţinerea acestei idei, după cum am reuşit eu să înţeleg, se aduc la început date despre multiplele cazuri de transmitere ereditară a calităţilor organismului fukamizat. Sunt explicate mai mult de o sută de cazuri în care mecanismul fătului începe, încă în pântecele mamei, să producă anticorpi, caracteristici pentru influenţa serului UNBLAF, şi mai mult de două sute de cazuri în care nou-născuţii aveau hipotalamusul dezinhibat congenital. Mai mult decât atât, sunt înregistrate peste treizeci de cazuri de transmitere a unui asemenea gen de însuşiri deja la a treia generaţie. Se subliniază că, deşi o astfel de categorie de fenomene nu reprezintă un pericol imediat pentru marea majoritate a oamenilor, acestea sunt o ilustrare grăitoare a faptului că fukamizarea nu este nici pe departe atât de bine cercetată cum susţin adepţii ei.

Iese în evidenţă faptul că materialul este cules cu o neobişnuită meticulozitate şi redat cu foarte mult efect. De exemplu, câteva paragrafe impresionante sunt consacrate aşa-zişilor G-alergici, cărora le este contraindicată dezinhibarea hipotalarnusului. G-alergia este o stare extrem de rară a organismului, uşor de descoperit la făt, încă în pântecele mamei, şi de aceea nu este deloc periculoasă; pur şi simplu un astfel de prunc nu trebuie supus celei de-a doua etape a fukamizării. Dacă însă hipotalamusul dezinhibat va fi transmis congenital G-alergicului, atunci medicina va fi neputincioasă – pe lume va apărea un bolnav incurabil. K. Oksoview a reuşit să descopere un asemenea caz şi nu s-a zgârcit la culori în prezentarea lui. Autorul schiţează o imagine de-a dreptul apocaliptică, descriind o lume viitoare, în care, sub acţiunea fukamizării, omenirea se va scinda în două genotipuri.

Această monografie a fost reeditată în repetate rânduri şi a jucat, probabil, un rol nu tocmai neînsemnat în dezbaterea amendamentului. Totuşi, lucru curios, este de remarcat faptul că ultima ediţie a acestei cărţi (Los Angeles, 89) nu conţine nici

măcar un cuvinţel despre fukamizare: trebuie să înţelegem că, satisfăcut pe deplin de adoptarea amendamentului, pe autor nu-l mai interesează soarta a 99,9 procente din omenire ce continuă să-şi supună copii fukamizării.

Notă. Încheind acest capitol, socotesc necesar să sublimez că alegerea şi adnotarea materialelor le-am efectuat după principiul pertinenţei lor, din punctul meu personal de vedere. Îmi cer scuze anticipat clacă nivelul nu prea ridicat al erudiţiei mele stârneşte nemulţumire.

2. Probabil că prima neacceptare a fukamizării, ce a declanşat apoi o adevărată epidemie de refuzuri, a fost înregistrată la maternitatea localităţii Ksawa (Africa Ecuatorială). La 17. 04. 81 toate cele trei gravide internate în intervalul de 24 de ore al datei au interzis în mod categoric personalului de serviciu, – independent una de cealaltă şi sub diferite forme, – să efectueze procedura de fukamizare. Lăuza A. (la prima naştere) şi-a motivat refuzul prin dorinţa soţului ei, mort într-un accident. Lăuza B. (la prima naştere) nici măcar nu a încercat să-şi justifice refuzul, cele mai timide încercări de a o face să-şi schimbe părerea stârnindu-i o stare isterică. „Nu vreau, şi gata!”, repeta întruna. Lăuza C. (la a treia naştere, a protestat pentru prima dată) a dat dovadă de mult bun-simţ, a fost calmă şi şi-a justificat refuzul prin dorinţa de a nu hotărî soarta copilului fără ştirea şi acordul lui. „Va creşte şi va decide singur”, a spus ea.

(Am expus aici aceste motivaţii pentru că ele sunt absolut tipice. Cu uşoare variaţii, „îndărătnicele” au recurs la ele în 95 la sută dintre cazuri. În literatura de specialitate a fost acceptată următoarea clasificare: Refuzul de tip A: pe deplin raţional, dar în principiu cu o motivaţie incontrolabilă, 25 la sută. Refuzul de tip B: fobie în adevăratul sens al cuvântului, comportare isterică şi iraţională, 65 la sută. Refuzul de tip C: considerente etice, 10 la sută.)

La 18 aprilie, în acelaşi spital, s-au înregistrat încă două cazuri de respingere, urmate de noi refuzuri în alte maternităţi din regiunea respectivă. La sfârşitul lunii, astfel de cazuri se numărau cu sutele şi au fost semnalate în toate regiunile globului pământesc, pentru ca pe data de 5 mai să parvină şi prima comunicare de refuz din afara Pământului (Marte, Marele Sart). Epidemia de refuzuri a continuat, fie explodând, fie aproape stingându-se, până în anul 85, astfel încât, în momentul

adoptării amendamentului, numărul total de „îndărătnice” ajunsese la aproximativ 50 de mii (0,01 la sută din totalul lăuzelor).

Caracterul firesc al epidemiei a fost foarte bine cercetat din punct de vedere fenomenologic şi prezintă un înalt grad de autenticitate, totuşi nu s-a oferit încă o explicaţie suficient de convingătoare.

De exemplu, s-a remarcat că epidemia pare a avea două centre geografice de propagare: unul în Africa Ecuatorială, celălalt în nord-estul Siberiei. S-a impus o analogie cu posibile centre de propagare ale omenirii, dar, bineînţeles, această analogie nu explică nimic.

Al doilea exemplu. Refuzurile au fost întotdeauna individuale, dar, în cadrul oricărei maternităţi, fiecare respingere a părut că generează un nou refuz. De aici şi termenul de „lanţ de refuzuri cu N verigi“. Numărul N putea fi foarte mare: în maternitatea clinicii ginecologice din Govekay, „lanţul refuzurilor” a început la 11. 09. 83 şi s-a desfăşurat până la 21. 09, implicând toate lăuzele internate în acest interval, astfel că lungimea totală a „lanţului” a fost de 19 lăuze.

În unele spitale, epidemia de refuzuri a apărut şi a dispărut de mai multe ori la rând. De exemplu, la Berna, în Palatul nou-născutului, epidemia s-a repetat de douăsprezece ori.

Cu toate acestea în marea majoritate a maternităţilor pământene nici nu s-a auzit de vreo epidemie de refuzuri. La fel, în majoritatea covârşitoare a localităţilor extraterestre nu s-a auzit nimic despre astfel de refuzuri. Acolo, însă, unde au apărut epidemiile (Marele Sart, baza Saul, Sanatoriul), ele s-au desfăşurat după legi tipice Pământului.

3. O întreagă literatură este dedicată cauzelor ce duc la apariţia fukamifobiei. Am luat cunoştinţă de cele mai solide lucrări, recomandate de profesorul Derouyod, de la centrul psihologic din Lhass. Nu sunt destul de competent pentru a face o examinare serioasă a acestor lucrări, dar am impresia că încă nu există o teorie general acceptată a fukamifobiei. În consecinţă, mă limitez la redarea fidelă a unui fragment din convorbirea mea cu profesorul Derouyod:

Întrebare: Socotiţi posibilă apariţia fobiei la un om sănătos şi fericit?

Răspuns: La drept vorbind, este imposibil. La un om sănătos, fobia apare întotdeauna drept consecinţă a unei suprasolicitări

fizice şi psihice. Puţin probabil ca un astfel de om să poată fi numit fericit. În altă ordine de idei, nu întotdeauna omul îşi dă seama că este surmenat, mai ales în vremurile noastre tumultoase... în mod subiectiv, el se poate considera fericit şi chiar mulţumit, iar apariţia fobiei la această persoană poate da impresia unui fenomen inexplicabil, din punctul de vedere al unui diletant...

Întrebare: Dar referitor la fukamifobie?

Răspuns: Ştiţi, privită dintr-un anume unghi, problema graviditătii rămâne şi astăzi un mister... E suficient doar să spun că abia în ultima vreme psihicul femeii gravide este înţeles ca un psihic binar, ca o consecinţă afurisit de complicată a interacţiunii dintre psihicul complet format al omului matur şi psihicul antenatal al fătului, despre ale cărui legi nici astăzi nu ştim, practic nimic. Şi dacă adăugăm aici inevitabilele stresuri fizice, inevitabilele fenomene nevrotice... În general vorbind, toate acestea formează o bază prielnică pentru fobii. Dar să tragem de aici concluzii, să ne închipuim că putem explica, printr-un asemenea mod de gândire, măcar ceva din această uimitoare istorie... Ar fi ceva nesăbuit. Nesăbuit şi neserios.

Întrebare: Există unele deosebiri între „îndărătnicie” şi lăuzele obişnuite? Deosebiri fiziologice, psihice... S-au făcut astfel de cercetări?

Răspuns: Multe. Nu s-a stabilit însă nimic concret. Personal, întotdeauna am socotit, şi consider şi acum, fukamifobia o fobie universală, cum ar fi, de exemplu, fobia faţă de hipertransport. Atâta doar că hiper-T-fobia este un fenomen extrem de răspândit. Frica faţă de prima hiper-T-trecere o simte practic fiecare om, indiferent de sex şi profesie, apoi această frică dispare fără urmă... pe când fukamifobia este un fenomen, din fericire, foarte rar. Spun „din fericire”, fiindcă tot nu am învăţat să tratăm fukamifobia.

Întrebare: Dacă v-am înţeles corect, profesore, nu se cunoaşte o cauză concretă care să declanşeze fukamifobia?

Răspuns: Incontestabil, nu. S-a emis doar o mulţime de ipoteze diferite, cu zecile.

Întrebare: Cum ar fi?

Răspuns: De exemplu, propaganda susţinută de adversarii fukamifobiei. Pe fondul unei naturi impresionabile, şi încă, în condiţii de graviditate, o astfel de propagandă poate avea o oarecare înrâurire. Sau, să spunem, hipertrofia instinctului

matern, o necesitate instinctivă de protejare a propriului copil în faţa oricăror influenţe exterioare, chiar şi a celor benefice... Vreţi să mă contraziceţi? Nu-i nevoie. Sunt absolut de acord cu dumneavoastră. Însă toate aceste ipoteze explică, în cel mai fericit caz, doar un cadru foarte îngust din cercul faptelor. Nimeni nu a reuşit să explice nici fenomenul „lanţul refuzurilor”, nici particularităţile geografice ale acestuia... La fel cum nimeni nu înţelege de ce totul a început tocmai în primăvara lui 81, de altfel nu numai pe Pământ, dar şi foarte departe de el...

Întrebare: Se poate însă explica de ce totul s-a terminat în anul 85?

Răspuns: închipuiţi-vă că da. Imaginaţi-vă că însuşi faptul adoptării amendamentului a jucat un rol absolut hotărâtor în dispariţia epidemiei. Bineînţeles, şi aici rămân multe neclarităţi, dar acestea sunt deja detaliu

Întrebare: Consideraţi că epidemia ar fi putut să apară ca rezultat al eşuării unor experimente?

Răspuns: Teoretic, este posibil. Am verificat însă, la timpul potrivit, această ipoteză. Pe Pământ nu s-au desfăşurat nici un fel de experimente care ar fi putut provoca fobii de masă. Şi apoi, nu uitaţi, fukamifobia a apărut, concomitent, şi în afara Pământului...

Întrebare: Dar ce tip de experimente ar fi putut provoca fobii?

Răspuns: Probabil că nu m-am exprimat prea exact. Pot să vă spun o listă întreagă de, să zic aşa, procedee tehnice cu ajutorul cărora pot să declan.eze la dumneavoastră, om sănătos, o oarecare fobie. Atenţie: chiar una oarecare. De exemplu, vă iradiez cu un concentrat neutrinic, într-un regim bine determinat, şi la dumneavoastră va apărea fobia. Dar ce fel de fobie va fi? Teama de vid? Teama de înălţime? Frica de frică? Nu pot să spun dinainte. Iar ca să-i provoci unui om o fobie atât de specifică precum fukamifobia, teama de fukamizare... Nu, nici vorbă. Poate numai în combinaţie cu hipnoza? Dar cum să realizezi, practic, o asemenea combinaţie?... Nu, nu, nu-i ceva serios.

4. Cu toată răspândirea lor geografică (şi cosmografică), aceste cazuri de fukamifobie au rămas, totuşi înscrise în cadrul unui fenomen extrem de rar întâlnit în practica medicală, de sine stătător, şi este puţin probabil ca ele să fi provocat nişte

schimbări legislative. Epidemia de fukamifobie s-a transformat foarte repede dintr-o problemă medicală într-un eveniment cu pronunţat caracter social.

August 81. Se înregistrează primele proteste ale taţilor, proteste ce poartă deocamdată un caracter particular (reclamaţii la direcţiile medicale locale şi regionale, discursuri izolate în consiliile locale).

Octombrie 81. Prima petiţie, colectivă, a 129 de taţi şi doi doctori obstetricieni, depusă la Comisia de ocrotire a mamei şi copilului de pe lângă Consiliul Mondial.

Decembrie 81. La al XVII-lea Congres Mondial al Asociaţiei Obstetricienilor, un grup de medici şi psihologi a protestat pentru prima dată contra fukamizării obligatorii.

Ianuarie 82. Se înfiinţează grupul de iniţiativă VEPI (denumită astfel după iniţialele fondatorilor), ce reuneşte doctori, psihologi, sociologi, filozofi şi jurişti. Tocmai grupul VEPI a început şi a dus până la capăt lupta pentru adoptarea amendamentului..

Februarie 82. Primul miting al adversarilor fukamizării, desfăşurat în faţa clădirii Consiliului Mondial.

Iunie 82. Ia naştere o opoziţie oficială faţă de lege în cadrul Comisiei pentru ocrotirea mamei şi copilului.

După părerea mea, cronologia evenimentelor nu prezintă în continuare un interes deosebit. Perioada de trei ani şi jumătate, necesară Consiliului Mondial pentru cercetarea multilaterală şi adoptarea amendamentului, este destul de tipică. În schimb, nu mi se mai pare tipic raportul dintre numărul adepţilor de masă ai amendamentului şi efectivul corpului profesional. În mod obişnuit, adepţii de masă ai unei noi legi erau de minimum zece milioane de oameni, iar corpul profesional ce reprezenta, calificat, interesele lor (jurişti, sociologi, specialişti ai unui anume domeniu) număra doar câteva zeci de persoane. În cazul nostru, adeptul de masă al amendamentului („îndărătnicele”, soţii lor, rude, prieteni, simpatizanţi, persoane ce s-au alăturat mişcării din considerente religioase sau filozofice) nu a fost, în realitate, niciodată de masă. Numărul total de participanţi la mişcare îiu a trecut de jumătate de milion. În privinţa corpului profesional, numai grupul VEPI includea în momentul adoptării amendamentului 536 de specialişti.

5. După adoptarea amendamentului nu au încetat refuzurile, deşi numărul acestora a scăzut în mod vizibil. Important era

însă faptul că în decursul anului 85 s-a modificat însuşi caracterul epidemiei. Practic, acest fenomen deja nu se mai putea numi epidemie. Dispăruse orice caracter de regularitate („lanţul refuzurilor”, concentrările geografice). Acum refuzurile poartă un caracter de unicitate, aleator, predomină trimiterile către amendament şi, de altfel, motivaţiile de tip A şi B realmente nu mai există. Probabil că tocmai de aceea medicii de astăzi nici nu privesc refuzurile de fukamizare ca pe nişte manifestări ale fukamifobiei. Este de remarcat că multe femei, care la timpul lor refuzau în mod categoric fukamizarea şi participau activ la mişcarea pentru adoptarea amendamentului, şi-au pierdut astăzi interesul pentru această problemă şi nu-şi mai folosesc, la naştere, dreptul de a invoca amendamentul. Din numărul de femei ce au respins fukamizarea în perioada anilor 81-85, doar 12 la sută au adoptat aceeaşi atitudine la următoarele naşteri. În general, este extrem de rară neacceptarea de trei ori la rând a procedurii de fukamizare: în 15 ani s-au înregistrat doar câteva cazuri.

6. Consider necesar să subliniez în mod deosebit două situaţii:

A. Dispariţia aproape totală a fukamifobiei după adoptarea amendamentului se explică de obicei prin factori psihosociali binecunoscuţi. Omul contemporan acceptă doar acele restricţii şi obligaţii ce decurg din directivele moral-etice ale societăţii. Orice îngrădire sau obligaţii de. alt gen se percep cu un simţământ (involuntar) de ostilitate şi (inclusiv) de protest intern. Problema fukamizării devenind un act benevol, omul şi-a pierdut în mod natural motivaţia pentru ostilitate şi a început să privească detaşat fukamizarea, ca pe orice altă procedură medicală obişnuită.

Acceptând şi înţelegând pe deplin toate aceste considerente, remarc totuşi şi posibilitatea existenţei unei altfel de interpretări, ce prezintă interes în cadrul temei 009. Şi anume: întreaga istorie de mai sus, a apariţiei şi dispariţiei fukamifobiei, poate fi interpretată foarte bine ca rezultat al scopului obţinut de influenţa direcţionată şi bine calculată a unei voinţe raţionale.

B. Epidemia de fukamifobie coincide în timp cu apariţia „sindromului Pinguinului” (v. raportul-comunicare nr. 011/99).

Sapienti sat[1].
T. Glumov

(Sfârşitul Documentului 4)

Acum pot să afirm cu toată certitudinea că tocmai acest raport-comunicat al lui Toivo Glumov a produs în conştiinţa mea acea mişcare ce m-a îndreptat în cele din urmă către Marea Revelaţie. Totuşi, oricât de caraghios ar suna acum, mişcarea a început prin acea iritare involuntară, provocată de apropourile brutale şi directe ale lui Toivo Glumov referitoare la rolul funest jucat de „verticalişti” în istoria amendamentului. În raportul original, acest alineat l-am împodobit cu sublinieri groase; îmi amintesc perfect că am vrut atunci să-i trag o săpuneală lui Toivo pentru fantezia lui neînfrânată. Dar tocmai atunci îmi parveni informaţia despre vizita Vrăjitorului la Institutul Ciudaţilor, mă fulgeră în fine un gând şi nu mi-a mai ars de săpuneală.

M-am trezit într-una dintre cele mai cumplite crize, pentru că nu aveam cu cine să discut. În primul rând, nu aveam nici o propunere. În al doilea rând, nu ştiam cu cine pot şi deja nu mai pot acum să discut. Mult mai târziu i-am întrebat pe băieţii mei: li s-a părut ceva straniu în comportamentul meu din acele sinistre (pentru mine) zile ale lui aprilie 99? Sandro era cufundat în tema „Rip Van Winkle” şi se afla el însuşi într-o stare de uluială, astfel că nu a observat nimic. Grişa Serosovin susţinea că în perioada respectivă aveam o puternică tendinţă spre tăcere şi răspundeam cu un zâmbet enigmatic la toate iniţiativele lui. Kikin rămâne Kikin: încă de pe-atunci, „totul era clar” pentru el. Fără-ndoială, purtarea mea din acele zile ar fi trebuit să-l facă să turbeze pe Toivo Glumov. Şi chiar l-a făcut. Dar dacă nici eu nu mai ştiam cum să procedez?! Unul după altul îmi goneam colaboratorii la Institutul Ciudaţilor şi de fiecare dată aşteptam să văd ce-o ieşi din asta; nu ieşea nimic, îl alungam pe următorul şi iar aşteptam.

În acest timp, Garbovski era pe moarte, la el, în Kraslav.

În acest timp, Athos-Sidorov se pregătea să intre din nou în spital şi nu era sigur că se va mai întoarce.

În acest timp, Dani Logoveko s-a autoinvitat la mine, la o ceaşcă de ceai, după o absenţă de mai mulţi ani, şi o seară

[1] Pentru cel înţelept e de ajuns. (lat.) (n.tr.)

întreagă ne-am omorât timpul numai cu amintiri, sporovăind doar despre fleacuri.

În acest timp nu am luat nici o hotărâre.

Şi chiar atunci s-au declanşat evenimentele de la Peşa Mică.

În noaptea de 5 spre 6 mai, am fost trezit de serviciul de avarie. La Peşa Mică (pe râul Peşa, care se varsă în golful Ceh al Mării Barents) au apărut nişte monştri, provocând astfel panică în rândul populaţiei băştinaşe. A fost trimis un grup de avarie, s-au făcut cercetări.

Conform regulamentului în vigoare,eram obligat să trimit la locul evenimentelor pe unul dintre inspectorii mei. L-am trimis pe Toivo.

Din păcate, raportul-comunicat al inspectorului Glumov referitor la evenimentele şi activitatea lui de la Peşa Mică s-a pierdut. În orice caz, eu nu am reuşit să-l găsesc. Tare mult aş fi vrut să vă arăt, cât mai detaliat posibil, cum a executat Toivo această cercetare, de aceea voi fi nevoit să apelez la o reconstituire a evenimentelor, bazându-mă doar pe propria-mi memorie şi pe unele discuţii avute cu participanţii la această întâmplare.

Se observă cu uşurinţă că reconstituirea propusă (precum şi celelalte care vor urma) conţine, afară de fapte incontestabile, şi unele descrieri, metafore, epitete, dialoguri, şi alte elemente de domeniul beletristicii. Vreau totuşi ca în faţa cititorului să apară un Toivo viu, aşa cum mi-l amintesc eu. Pentru asta nu sunt suficiente doar documentele. De altfel, dacă doriţi, reconstituirile mele pot fi privite ca nişte mărturii de un gen aparte.

***

PEŞA MICĂ. 6 MAI 99. DIMINEAŢA DEVREME

De sus, Peşa Mică arăta aşa cum trebuia să arate o asemenea aşezare la ora patru dimineaţa. Somnoroasă. Paşnică. Pustie. Zeci de acoperişuri multicolore plasate în semicerc, o piaţă năpădită de iarbă, câteva glidere răspândite primprejur, pavilionul galben al clubului de lângă râpă, deasupra râului. Râul părea nemişcat, foarte rece şi neprietenos, iar pe malul celălalt atârnau deasupra stufului şuviţe de ceaţă albicioasă.

Pe terasa clubului stătea un om cu privirile ridicate, ce urmărea gliderul. Faţa individului i s-a părut cunoscută lui

Toivo, şi nici nu era de mirare: Toivo îi cunoştea pe mulţi dintre cei de la avarie – probabil că pe fiecare al doilea ins.

A plasat maşina lângă terasă şi a sărit pe iarba umedă. Dimineaţa era rece. Tipul de la avarie purta o scurtă, comodă, cu o mulţime de buzunare speciale, cu locaşuri pentru tot felul de baloane, regulatoare, stingătoare, amorse şi alte obiecte necesare unei bune executări a serviciului, de avarie.

— Salut, spuse Toivo. Bazil, dacă nu mă înşel?

— Salut, Glumov, răspunse tipul, întinzând mâna. Aşa e, sunt Bazil. De ce a durat aşa mult?

Toivo îi explică, spunându-i că, nu se ştie de ce, hiper-T-ul nu mai opreşte aici. În Peşa Mică, şi drept urmare s-a trezit în Peşa de Jos, fiind nevoit să ia de acolo un glider şi să mai facă un zbor suplimentar de patruzeci de minute deasupra râului.

— E clar, spuse Bazil şi se uită la pavilion. Aşa m-am gândit şi eu. Ştii, în panica respectivă aproape că au deformat hiper-cabina aceea...

— Deci, până acum nu s-a întors nimeni?

— Nimeni.

— Şi altceva s-a mai întâmplat?

— Nimic. Ai noştri au terminat verificările acum o oră şi jumătate, n-au găsit nimic esenţial şi au plecat acasă pentru a continua cercetările. Eu am rămas aici ca să interzic accesul şi m-am apucat să repar şi hiper-cabina.

— Ai reparat-o?

— Aproape da.

Vilele din Peşa Mică erau foarte vechi, construite în secolul trecut, având o arhitectură utilitară, o organică naturistă şi culori vii, stridente – datorită vechimii, împrejurul fiecărei vile se găseau tufe dese de coacăze, liliac şi căpşuni polari, iar imediat dincolo de semicercul caselor se întindea pădurea: trunchiurile galbene ale brazilor gigantici, coroanele coniferelor, gri-verzui datorită ceţii, şi deasupra lor, destul de sus, se zărea la nord-est discul purpuriu al soarelui...

— Ce-i cu analizele? întrebă Toivo.

— Păi, au rămas destul de multe urme pe aici... Scârboşenia asta a ieşit, se pare, uite din vila aceea şi s-a târât în toate părţile... Bazil începu să arate cu mâinile. – Pe tufişuri, pe iarbă, ici-colo pe verande a rămas mucozitate uscată, nişte solzi, fel de fel de bucăţi, cam aşa...

— Aţi văzut ceva voi înşivă?

— Nimic. Când am ajuns aici, totul era uite aşa, cum e acum, doar ceaţa plutea deasupra râului.

— Deci n-au rămas martori?

— La început am crezut că au fugit cu toţii... Apoi, însă, am văzut că nu; uite că în căsuţa aceea, la marginea râului, înfloreşte şi prosperă o persoană vârstnică şi nici că i-a trecut prin minte să fugă...

— De ce? întrebă Toivo.

— Habar n-am! răspunse Bazil, ridicând sprâncenele şi desfăcându-şi braţele a uimire. Îţi imaginezi? Pretutindeni panică, toţi se agită îngroziţi, uşa de la hipercabină este smulsă din balamale, iar femeii nici că-i pasă... Aterizăm şi noi, ne desfăşurăm conform regulilor de luptă, săbiile scoase din teacă, baghinetele ascuţite, şi deodată ea iese pe verandă şi ne roagă cu severitate să păstrăm liniştea, vezi dumneata, i-am deranjat somnul cu zgomotele noastre!...

— Dar a fost panică?

— Oho-ho! făcu Bazil, ridicând palma prevenitor. Când a început totul, aici erau optsprezece oameni. Nouă dintre ei au şters-o cu gliderele. Cinci au fugit cu ajutorul cabinei. Trei s-au năpustit orbeşte în pădure, s-au rătăcit şi abia i-am găsit. Aşa că, neîndoielnic, a fost panică, a fost... A fost panică, au fost monştri, au rămas şi urme. Nu ştim însă de ce nu s-a speriat băbuţa. Cam ciudată băbuţa asta! Am auzit cu urechile mele când i-a spus comandantului: „Aţi sosit prea târziu, puişorilor. Acum nu puteţi să-i mai ajutaţi cu nimic. Deja au pierit cu toţii...”

Toivo întrebă:

— La ce s-a referit?

— Nu ştiu, răspunse Bazil nemulţumit. Eu atât îţi spun: ciudată mai e băbuţa!

Toivo se uită la vila de un roz ţipător, înăuntrul căreia se afla ciudata băbuţă. Grădiniţa de lângă vilă arăta, în mod vădit, mai îngrijită. Alături de vilă se găsea un glider.

— Nu te sfătuiesc s-o deranjezi, spuse Bazil. Mai bine las-o să se trezească singură şi atunci...

În acel moment, Toivo simţi în spate o mişcare şi se întoarse brusc. La intrarea în club apăru o faţă palidă, cu ochii speriaţi, larg deschişi. Necunoscutul tăcu preţ de câteva secunde, apoi buzele albe i se mişcară şi se auzi o voce răguşită:

— Ce istorie absurdă, nu-i aşa?

— Stop-stop-stop! spuse cu blândeţe Bazil, îndreptându-se spre el cu palmele întinse înainte. Scuzaţi-mă, nu aveţi voie aici. Serviciul de avarie.

Necunoscutul păşi totuşi peste prag şi se opri imediat.

— Eu, de fapt, nici nu pretind, spuse el şi tuşi. Dar situaţia... Spuneţi-mi, Grigori şi Elea s-au întors?

Arăta destul de neobişnuit. Purta o şubă, îmblănită atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru, de sub poalele căreia se zăreau nişte cizme de blană, excepţional de frumos brodate. Şuba era descheiată la piept şi se vedea o cămaşă pestriţă, de vară, din microîmpletitură, preferată pe atunci de locuitori din zona de stepă. Omul arăta cam la patruzeci-patruzeci şi cinci de ani, avea o faţă agreabilă şi cam neroadă, doar că prea palidă – ori din cauza fricii, ori datorită fâstâcelii.

— Nu-nu, răspunse Bazil, apropiindu-se de el. Nu s-a întors nimeni, aici se fac cercetări şi nu permitem nimănui să...

— Stai, Bazil, interveni Toivo. Cine sunt Grigori şi Elea? îl întrebă pe necunoscut.

— Se pare că iar nu am nimerit... spuse aproape disperat necunoscutul şi se uită peste umăr, unde în adâncul pavilionului strălucea suprafaţa şlefuită a cabinei de hiper-T. Mă scuzaţi, asta... hm-m-m... Of, Doamne, iar am uitat... Peşa Mică? Sau nu?

— E Peşa Mică, spuse Toivo.

— Atunci dumneavoastră trebuie să ştiţi... Grigori Alexandrovici Iarâghin... Am înţeles că locuieşte aici în fiecare vară... Deodată scoase un strigăt de bucurie şi arătă cu mâna: – Uite, uite vila! Uite şi balonzaidul meu pe verandă!...

În acel moment, totul deveni limpede. Necunoscutul se dovedi martorul căutat. Îl chema Anatoli Sergheevici Krâlenko, era zootehnician şi, într-adevăr, lucra într-o zonă de stepă – la agrocomplexul din Azghir. Ieri, la expoziţia anuală de noutăţi, de la Arhangheslsk, în mod cu totul întâmplător a dat nas în nas cu prietenul său de şcoală, Grigori Iarâghin, pe care nu-l mai văzuse de zece ani. Firesc, Iarâghin l-a târât până la el, aici, la... asta... of, iar îmi scapă... da, la Peşa Mică. Au petrecut o seară minunată în trei – el, Iarâghin şi nevastă-sa, Iarâghin Elea, s-au plimbat cu barca, s-au plimbat şi în pădure, apoi s-au întors acasă pe la ora zece, uite, la vila aceea, au cinat şi s-au aşezat pe verandă să-şi bea ceaiul. Peste tot era încă lumină, de la râu se auzeau voci de copii, era cald, iar mirosul de căpşune polare

era senzaţional. Apoi, brusc, Anatoli Sergheevici Krâlenko a văzut...

În această parte a povestirii, poate cea mai importantă pentru toată tărăşenia, Anatoli Sergheevici a adoptat, exprimându-ne delicat, o vorbire nearticulată. Parcă s-ar fi chinuit să povestească un coşmar îngrozitor, încâlcit.

Ochii priveau din grădină... se apropiau, dar tot timpul au rămas în grădină... Doi ochi imenşi, greţoşi la vedere... Tot timpul se prelingea ceva pe ei... Iar mai la stânga, într-o parte, mai era şi-al treilea... sau încă trei?... Şi ceva se prăvălea, se prăvălea, se prăvălea peste balustrada verandei, scurgându-se deja spre tălpi... Cu toate acestea, era absolut imposibil să te mişti. Grigori dispăruse undeva, nu se mai vedea Grigori. Elea era undeva pe aici, dar nici ea nu se vedea, se auzea doar cum ţipă isteric... sau poate cum râde în hohote... în acel moment, uşa camerei s-a deschis larg. Camera era plină, aproape până la nivelul şoldului, cu vite jupuite, gelatinoase şi colcăitoare, iar ochii acestor vite jupuite erau acolo, afară, după tufişuri...

Anatoli Sergheevici înţelese că de-abia acum va începe ceva groaznic. Îşi trase picioarele din sandalele care se lipiseră de podea, sări peste masă, nimeri în pădure şi, înconjurând casa... Ba nu, n-a înconjurat casa, a fugit în pădure, dar s-a pomenit în piaţă... Fugea unde vedea cu ochii, şi deodată zări pavilionul clubului, iar prin uşa deschisă îi licări în ochi străfulgerarea vineţie a hiper-T-ului şi înţelese că este salvat. Pătrunse ca o bombă în cabină şi începu să apese clapele la nimereală, până când automatul se porni.

Cu asta tragedia se sfârşi şi începu mai degrabă o comedie. Hiper-transportorul îl aruncă pe Anatoli Sergheevici în localitatea Roosevelt, pe insula Petru I. Asta-i undeva în Marea Bellinghausen, la minus patruzeci şi nouă de grade, viteza vântului 18 metri pe secundă, localitate pustie pe timpul iernii.

Totuşi, în clubul polarienilor automatele funcţionau, era cald, comod... Anatoli Sergheevici, în cămăşuţa lui pestriţă şi pantalonii scurţi, încă transpirat de pe urma ceaiului şi a groazei prin care trecuse, a putut răsufla liniştit şi, încet-încet, şi-a revenit. Atunci când şi-a venit în fire, înainte de toate, aşa cum era şi de aşteptat, l-a cuprins o ruşine insuportabilă. Înţelegea că fugise ca ultimul laş datorită panicii – despre asemenea laşi citise poate doar în romanele istorice. Îşi amintea că o abandonase pe Elea şi cel puţin încă o femeie, pe care o

observase în fugă, la vila învecinată. Îşi amintea vocile copiilor de la râu şi realiza faptul că şi pe aceşti copii îi abandonase. Îl cuprinse o chemare disperată la acţiune, dar iată ce trebuia remarcat: în primul rând, această chemare nu a apărut brusc, iar în al doilea rând, după ce a apărut, a coexistat destul de mult cu insuportabila spaimă la gândul că trebuie să se întoarcă acolo, pe verandă, în câmpul vizual al ochilor curgători, ca de coşmar, la dezgustătoarele vite jupuite, gelatinoase...

În club năvăli, din ger, o trupă zgomotoasă de glaciologi şi-l găsi pe Anatoli Sergheevici frământându-şi posomorât mâinile: nu putea să ia nici o decizie. Glaciologii ascultară plini de compătimire povestea lui şi hotărâră, entuziasmaţi, să revină cu toţii pe înfricoşătoarea verandă. Constatară însă că Anatoli Sergheevici nu numai că nu ştie hiper-indexul localităţii, dar uitase chiar numele acesteia. Putea să spună doar că nu este departe de Marea Barents, pe malul unui mic râu, într-o zonă cu brazi polari.

Atunci glaciologii îl îmbrăcară urgent pe Anatoli Sergheevici, corespunzător climei locale, şi-l târâră până la statul major al aşezării, într-o cursă nebunească prin viscolul şuierător, printre nămeţi monstruoşi, în compania unor câini gigantici, asemenea unor fiare... Şi iată că la statul major, în faţa terminalului MIP, unuia din membrii staţiei arctice îi veni o idee foarte sănătoasă: că nu-i de glumă cu toată această istorie. Indiscutabil, monştrii aceia au scăpat ori dintr-o menajerie, ori – ţi-e şi frică să te gândeşti! – dintr-un laborator ce construia biomecanisme. În orice caz, măi băieţi, aici amatorismul nu-şi are locul, pur şi simplu trebuie anunţat serviciul de avarie.

Şi au comunicat totul Serviciului Central de Avarie. Cei de la Serviciul Central de Avarie le-au mulţumit şi au spus că au luat cunoştinţă de informaţie. După o jumătate de oră, ofiţerul deserviciul de la Avarie a sunat la statul major şi a anunţat că se confirmă comunicarea, cerând apoi legătura cu Anatoli Sergheevici. Anatoli Sergheevici a descris, la modul foarte general, tot ce i s-a întâmplat şi cum a apărut el pe malurile Antarcticii. Ofiţerul de serviciu l-a liniştit, în sensul că nu există victime, soţii Iarâghin sunt vii şi sănătoşi şi, probabil, se va putea întoarce dimineaţă la Peşa Mică. Acum, cel mai indicat lucru era ca el, Anatoli Sergheevici, să ia ceva calmante şi să se odihnească.

Anatoli Sergheevici a luat un calmant şi a aţipit pe o canapea, chiar acolo, la statul major, dar nu a dormit nici o oră, că a şi văzut din nou acei ochi curgători deasupra balustradei de la verandă, a auzit hohotul isteric al Elei şi s-a trezit din pricina unui insuportabil sentiment de ruşine.

— Nu, spuse Anatoli Sergheevici, nu m-au reţinut. Probabil că au înţeles starea mea. Nu m-am gândit că mi se poate întâmpla vreodată aşa ceva. Desigur, nu sunt nici Progresor şi nici vreun Cercetaş... dar în viaţă am trecut prin multe situaţii limită şi m-am comportat. cu multă demnitate... Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu mine. Încerc să-mi explic singur, şi nu iese nimic... Parcă ar fi o halucinaţie... îşi roti brusc ochii. – Uite, vorbesc acum cu dumneavoastră, iar în mine totul e ca de gheaţă... M-oi fi otrăvit cu ceva?

— Nu admiteţi că s-ar putea totuşi să fi fost o halucinaţie? întrebă Toivo.

Anatoli Sergheevici îşi scutură umerii, friguros, şi se uită spre vila lui Iarâghin.

— N-nu ştiu... îngăimă el. Nu, nu pot să spun nimic.

— Bine, haideţi să mergem să vedem, propuse Toivo.

— Vin şi eu? întrebă Bazil.

— Nu-i obligatoriu, spuse Toivo. Voi umbla mult prin împrejurimi. Dumneavoastră apăraţi fortăreaţa.

— Să iau prizonieri? întrebă, cu un aer preocupat, Bazil.

— Neapărat, răspunse Toivo. Am nevoie de prizonieri. De toţi cei care au văzut măcar ceva cu propriii ochi.

S-a îndreptat spre piaţă împreună cu Anatoli Sergheevici. Acesta avea un aer hotărât şi preocupat, dar pe măsură ce se apropiau de casa, faţa Ini devenea tot mai încordată, îi apăreau şi mai în evidenţă umflăturile pometţilor, iar buza de jos şi-o muşca, de parcă şi-ar fi înfrânt o durere puternică. Toivo socoti că ar fi bine să-i dea un răgaz. La aproximativ cincizeci de paşi de gardul viu se opri – ca şi cum ar mai fi privit o dată împrejurimile şi începu să-i pună întrebări. „A fost cineva, uite acolo, în vila din dreapta?”, „Ah, acolo era întuneric.”, „Dar în stânga?”, „Femeia... Da, da, îmi aduc aminte, mi-aţi povestit...”, „Doar o femeie, nimeni altcineva?”, „Dar nu fusese nici un glider prin apropiere?”.

Toivo întreabă, Anatoli Sergheevici răspundea, iar Toivo dădea din cap, abordând o expresie gravă şi ilustrând astfel cât este de important pentru cercetare tot ce aude. Anatoli

Sergheevici prinse treptat curaj, se destinse, şi intrară pe verandă aproape ca nişte colegi.

Pe verandă era dezordine. Masa stătea într-o parte, unul dintre scaune era răsturnat, zaharniţa se rostogolise într-un colţ, lăsând în urma ei o dâră de zahăr. Toivo pipăi ceainicul – era încă fierbinte. Se uită cu coada ochiului la Anatoli Sergheevici: era palid şi îi jucau muşchii feţei. Privea la perechea de sandale ce se lipiseră una de cealaltă ca nişte orfani, departe, sub un scaun. Se pare că erau sandalele lui. Erau încheiate şi părea de neînţeles cum reuşise Anatoli Sergheevici să-şi scoată picioarele din ele. Totuşi, Toivo nu vedea vreo scursoare nici pe ele, nici sub ele, nicăieri.

— Se vede treaba că pe aici nu sunt recunoscuţi ciberii de casă, spuse preocupat Toivo, pentru a-l întoarce pe Anatoli Sergheevici dintr-o lume a groazei trăite într-o lume a vieţii cotidiene.

— Da, mormăi acesta. Adică... Dar cine îi mai recunoaşte acum?... Vedeţi, sandalele mele...

— Văd, remarcă indiferent Toivo. Ferestrele de aici au fost toate ridicate?

— Nu-mi amintesc. Aceea era ridicată, pe acolo am şi sărit.

— Înţeleg, spuse Toivo şi se uită în grădiniţă.

Da, aici erau urme. Erau multe urme: tufişuri strivite şi rupte, un strat de flori distrus, iar sub balustradă iarba arăta de parcă s-ar fi tăvălit caii în ea. Dacă aici fuseseră animale, atunci acestea au fost greoaie, voluminoase, nu s-au furişat spre casă, ci au dat năvală fără a mai ţine cont de nimic: din piaţă, de-a curmezişul prin tufişuri, şi direct în camere prin ferestrele deschise...

Toivo străbătu veranda şi împinse uşa de la intrare. Nu se observa dezordine. Mai exact, dezordinea era aceea pe care ar fi provocat-o nişte namile greoaie.

O canapea. Trei fotolii Nu se zărea nici o măsuţă – poate să fi fost vreuna pliantă. Doar urusingur panou de comandă – în braţul de la fotoliul stăpânului. La celelalte fotolii şi la canapea nu erau decât serviceuri – sistemele „policristal”. Pe peretele frontal se găsea un peisaj levithanian, o veche copie cromofotonică, cu un mic triunghi înduioşător în colţul din stânga jos, pentru ca, Doamne fereşte, un eventual iubitor de artă să nu-l ia drept original. Pe peretele din stânga se afla un

desen în peniţă, într-o ramă din lemn, de fabricaţie proprie – un chip sever de femeie. Frumos, de altfel…

La o privire mai atentă, Toivo observă pe podea urme de tălpi: probabil că unul din cei de la serviciul de avarie trecuse încet prin sufragerie către dormitor. Nu se vedeau urme de întoarcere, poate că cel de ia avarie ieşise afară pe fereastra dormitorului. Deci podeaua sufrageriei era acoperită cu un strat destul de gros de praf maroniu, foarte fin. Şi nu numai podeaua. Şi fotoliile. Braţele lor. Canapeaua. Pe pereţi, nici urmă de praf.

Toivo se întoarse pe verandă. Anatoli Sergheevici stătea pe trepte. Îşi aruncase şuba polară, dar pe semne că uitase să-şi scoată cizmele de blană şi de aceea avea o înfăţişare oarecum caraghioasă. Nu se atinsese de sandale, care aşa au şi rămas, sub scaun. În apropierea lor nu se vedea nici urmă de scursoare, clar şi ele, şi podeaua dimprejur erau pudrate cu acelaşi praf maroniu.

— Ei, cum e acolo? întrebă Toivo încă din prag.

Anatoli Sergheevici tresări şi se întoarse brusc.

— Da, uite… îmi vin câte puţin în fire…

— Foarte bine. Luaţi-vă balonzaidul şi mergeţi acasă. Sau vreţi să-i aşteptaţi pe Iarâghini?

— Nici nu mai ştiu, spuse nehotărât Anatoli Sergheevici.

— Cum doriţi, spuse Toivo. În orice caz, în aceste locuri nu mai este şi nici nu va mai fi vreun pericol.

— Dumneavoastră aţi înţeles ceva? întrebă Anatoli Sergheevici în timp ce se ridică.

— Câte ceva. E-adevărat, aici au fost nişte monştri, dar, în realitate, nu sunt periculoşi. Pot doar să provoace spaimă, nimic mai mult.

— Vreţi să spuneţi că sunt artificiali?

— Cam cu asta ar semăna.

— Dar de ce? Cine?

— Vom clarifica, spuse Toivo.

— Voi veţi clarifica, iar ei în vremea asta cine ştie pe cine mai… sperie.

Anatoli Sergheevici îşi luă balonzaidul de pe balustradă şi stătu o vreme, privindu-şi cizmele de blană. Părea că acum-acum se va aşeza din nou şi va începe să le smulgă din picioare, furios. Probabil însă că nici măcar nu le observa..

— Spuneţi că pot speria, rosti printre dinţi, fără să-şi ridice privirile. De-ar fi numai atâta! Să ştiţi însă că pot şi distruge!

Se uită repede la Toivo şi, mutându-şi privirile fără a mai întoarce capul, coborî treptele, îşi continuă drumul pe iarba tăvălită, dincolo de gardul strivit, apoi de-a curmezişul pieţei, mergând încovoiat, atât de absurd-în cizmele lungi, îmblănite, polare, şi în cămaşa pestriţă, viu colorată de crescător de vite, mărind paşii către pavilionul galben al clubului – când, la jumătatea drumului, coti brusc la stânga şi sări în gliderul din faţa vilei învecinate. Aparatul ţâşni în sus, drept ca o lumânare, spre cerul de un albastru spălăcit.

Era ora patru şi ceva dimineaţa.

***

Aceasta este prima mea încercare de reconstituire. M-am străduit foarte mult. Munca s-a complicat, pentru că nu am fost niciodată la Peşa Mică în acele timpuri de demult, dar la dispoziţia mea au rămas destule videoînregistrări, realizate de Toivo Glumov, de lucrătorii de la avarie şi de echipa lui Fleming. Oricum, garantez pentru precizia topografică. Socotesc posibilă şi o garantare a exactităţii dialogurilor.

În afara de asta, aş vrea să demonstrez aici cum arăta atunci începutul, tipic al unei cercetări tipice. Eveniment. Lucrătorii de la avarie. Plecarea inspectorului de la secţia EE. Prima impresie (de cele mai multe ori este şi cea corectă): neglijenţa cuiva sau o glumă proastă. Şi o dezamăgire crescândă: din nou altceva, iarăşi nimic concret; bine ar fi să pui cruce la toate, să pleci acasă şi să tragi un pui de somn. De altfel, acest aspect lipseşte în reconstituirea mea. Asta se mai poate şi presupune.

Acum, câteva cuvinte despre Fleming.

Acest nume apare uneori în memoriile mele, dar mă grăbesc să vă previn că omul nu are nimic de-a face cu Marea Revelaţie. În acele vremuri, numele lui Alexandr Johnathan Fleming ajunsese de pomină în COMCON-2. A fost cel mai mare specialist în construirea organismelor artificiale. În principalul său institut de la Sidney, precum şi în numeroasele filiale ale acestuia, născocea, cu hărnicie şi îndrăzneală uluitoare, foarte multe fiinţe bizare, pentru a căror creaţie mamei-natură nu-i ajunseseră fantezia şi priceperea. În zelul lor, colaboratorii lui încălcau mereu legile existente şi restricţiile Consiliului Mondial cu privire la domeniul experimentelor de frontieră. Cu toată admiraţia noastră involuntară şi pur omenească în faţa geniului lui Fleming, nu-l puteam suporta pentru obrăznicia, energia şi tupeul lui, ce se contopeau în mod uimitor cu inventivitatea.

Astăzi, orice elev ştie ce înseamnă biocomplexurile lui Fleming sau, să spunem, fântânile vii ale lui Fleming. Pe atunci însă celebritatea lui în faţa publicului larg purta un caracter mai degrabă de scandal.

Pentru descrierea mea este important faptul că una din filialele înrudite cu institutul din Sidney se afla chiar în delta râului Peşa, în aşezarea ştiinţifică Peşa de Jos, la doar patruzeci de kilometri de Peşa Mică. Aflând asta, Toivo al meu, aşa cum îl ştiam, n-a putut să nu ciulească urechile şi să nu-şi spună: „Aha, iată a cui e munca!...”

Dar apropo: eraboracii amintiţi în cele ce urmează reprezintă una dintre creaţiile folositoare ale lui Fleming şi au văzut lumina zilei pe când el era încă un tânăr lucrător la ferma unei crescătorii de peşte aflată pe malul lacului Onejskoe. Craboracii s-au dovedit nişte fiinţe minunate pentru gustul cărnii lor, însă în tot Nordul au populat, inexplicabil, doar nişte pârâiaşe, anume afluenţii Peşei.

***

PEŞA MICĂ ACEEAŞI ZI ORA 8 DIMINEAŢA

Pe data de 5 mai, în jurul orei 11 seara, localitatea Peşa Mică (treisprezece vile, optsprezece locuitori) a fost cuprinsă de panică. Panica a fost cauzată de apariţia în localitate a unui număr (necunoscut) de fiinţe cvasibiologice, având o înfăţişare deosebit de respingătoare, ba chiar înfricoşătoare. Aceste fiinţe au pornit spre localitate din vila nr. 7, pe nouă direcţii, perfect observabile. Aceste direcţii se pot vedea după iarba mototolită, tufişurile rupte şi pe ele de mucozitate uscată găsite pe frunze, plăcuţele decorative, pereţii exteriori ai caselor şi pervazurile ferestrelor. Toate cele nouă direcţii de deplasare se sfârşesc în interiorul încăperilor de locuit, şi anume: în vila nr. 1, 4, 10 (pe verandă), 2, 3, 9, 12 (în sufragerie), 6, 11 şi 13 (în dormitoare). Judecând după toate aparenţele, vilele nr. 4 şi 9 nu sunt locuite...

În privinţa vilei nr. 7. de unde a început invazia, se poate afirma cu certitudine că acolo a locuit cineva, şi nu mai rămâne decât să se afle cine este persoana respectivă – un amator de glume proaste sau un nătărău iresponsabil? A lansat intenţionat embrioforii sau a scăpat de sub control autolansarea? Iar dacă a

scăpat autocontrolul, atunci cum s-a întâmplat – dintr-o neglijenţă criminală sau din ignoranţă?

Două lucruri sunt totuşi tulburătoare. Toivo nu a găsit nici o urmă de învelişuri embrioforice. Una la mână. În al doilea rând, la început nu a reuşit nicicum să afle date despre persoana ce locuia la vila nr. 7.

Din fericire, oicumena noastră este, în general, organizată foarte just. În piaţă se auziră brusc voce puternice, pline de indignare, şi peste câteva momente se constată că persoana căutată apăruse, din proprie iniţiativă, în centrul evenimentelor, ba mai mult, însoţită şi de un musafir.

Gazda se dovedi a fi un bărbat îndesat, cu o înfăţişare ce părea turnată din fontă, îmbrăcat cu o salopetă de campanie şi purtând un sac din pânză de cort, din care se auzeau sunete stranii, sâsâitoare şi scârţâitoare. Musafirul tipului îndesat trezi în memoria lui Toivo imaginea foarte vie a bătrânului şi bunului Duremar[1], abia ieşit din balta mătuşii Tortilla – longilin, cu părul lung, cu nasul ascuţit, un slăbănog ce purta o hlamidă nedefinită, pe care se lipise nămol uscat. Se află imediat că numele locuitorului de fontă este Ernst Jurgen şi că individul lucrează ca operator-ortomaistru pe Titan, iar acum se află în concediu pe Pământ... În fiecare an petrece două luni de concediu pe Pământ, o lună iarna, o lună vara, iar vara întotdeauna se află aici, pe râul Peşa, în această vilă... Ce monştri? Practic, pe cine aveţi în vedere, – tinere ? Ce monştri să fie la Peşa Mică, mai şi gândiţi, că doar sunteţi lucrător de avarie, sau n-aveţi ce face?...

În schimb Duremar se arătă o fiinţă cu totul pământeană. Ceva mai mult, era o fiinţă aproape localnică. Se numea Tolstov, Lev Nikolaevici. Altceva era însă remarcabil la el. Locuia şi muncea în mod curent la patruzeci de kilometri de aici, la Peşa de Jos, unde fiinţa, de mai mulţi ani, o filială a firmei binecunoscutului Fleming!...

Acest Ernst Jurgen şi vechiul lui prieten, Lev Tolstov, erau nişte grumanz; înrăiţi. În fiecare an se întâlneau la Peşa Mică, pentru că la cinci kilometri în avalul râului se vărsa în Peşa un mic afluent, unde se găseau craboraci. Acesta era şi motivul pentru care el, Ernst Jurgen. Îşi petrecea concediul la Peşa

---

[1] Vânzătorul de lipitori din povestea „Cheiţa de aur” de A. Tolstoi (n. tr.).

Mică, acesta era şi motivul pentru care plecase cu barca, ieri seară devreme, împreună cu prietenul său Lev Tolstov, să prindă craboraci, şi tocmai de aceea el cu Liova ar fi recunoscători serviciului de avarie dacă ar fi lăsaţi în pace, pentru că aceşti craboraci (Erik Jurgen scutură sacul greu, ce scotea sunete ciudate) îşi păstrează calităţile doar când sunt foarte proaspeţi...

Acest om caraghios şi zgomotos nu-şi putea imagina că pe Pământ – nu la ei pe Titan, nici undeva pe Pandora, nu pe Jaila, nu, pe Pământ! La Peşa Mică! – se pot întâmpla evenimente care să provoace panică. Ce specie ciudată de cosmoînaintaş-profesionist! Că doar vede localitatea pustie, vede în faţa lui lucrătorii de la avarie, pe reprezentantul lui COMCGN-2, îi vede şi nu le neagă autoritatea, dar e gata să caute orice altă explicaţie, numai să nu recunoască faptul că pe Pământul lui natal şi călduţ nu totul poate fi în regulă...

Apoi, când totuşi au putut să-l convingă că a avut loc un EE adevărat, s-a supărat şi s-a indispus ca un copil, s-a bosumflat, s-a îndepărtat de ceilalţi, târându-şi pe pământ sacul cu craboracii preţioşi, şi s-a aşezat pe veranda lui, cu privirile plecate, nedorind să mai vadă sau să mai audă ceva; doar, uneori, dădea din umeri şi răbufnea: „Cică m-am odihnit... Vii o dată pe an şi atunci... Trebuie să fie o născocire!...”

Totuşi, pe Toivo îl interesă mai mult reacţia celuilalt – Lev Nikolaevici Tolstov, angajatul lui Fleming, specialist în construcţia şi declanşarea existenţială a organismelor artificiale. Iată care a fost reacţia lui: la început, o totală lipsă de înţelegere, holbarea incontrolabilă a ochilor şi zâmbetul, nesigur, al unui om convins că este luat în bătaie de joc, ba chiar prostit în faţă. Sprâncenele i s-au încruntat a nedumerire, privirea i-a devenit goală şi parcă îndreptată spre un eu interior, au urmat mişcările gânditoare ale maxilarului inferior. La sfârşit a avut o explozie de indignare profesională: Dar voi înţelegeţi despre ce vorbiţi? Vă puteţi măcar imagina obiectul? Aţi mai văzut vreodată o fiinţă artificială? Ah, numai în cronică? Atunci uite ce e, nu există şi nici nu pot exista fiinţe artificiale capabile să intre pe ferestrele dormitoarelor. Înainte de toate, fiindcă sunt greoaie şi stângace, iar dacă se mişcă, atunci nu o fac spre oameni, ci îndepărtându-se de ei, pentru că orice biocâmp natural devine periculos pentru ele, chiar şi biocâmpul

pisicilor... Mai departe, ce înseamnă „mare cât vaca“? Aţi încercat măcar să estimaţi ce energie este necesară unui embriofor pentru a se dezvolta într-o asemenea masă, chiar şi într-o oră? Păi, n-ar mai fi rămas aici nici o vacă, totul ar fi arătat ca după o explozie!...

Admite el oare că au fost declanşaţi embriofori de un tip necunoscut lui ?

Nici într-un caz. Nu există asemenea embriofori în natură.

Atunci, după propria opinie, ce s-a întâmplat?

Lev Tolstov nu înţelegea ce se întâmplase. Ar trebui să se uite mai atent prin zonă ca să ajungă la nişte concluzii.

Toivo îi dădu voie să se uite primprejur şi plecă, împreună cu Bazil, să mănânce la club.

Au mâncat câte un sandwich din carne rece, iar Toivo puse de cafea. Deodată...

— Hm-m! făcu brusc Bazil cu gura plină.

Înghiţi pe nemestecate şi, uitându-se pe lângă Toivo, urlă cu o voce pătrunzătoare:

— Stop, maşinile! Unde o ştergi, fiule?

Toivo se întoarse. Era un băiat de vreo doisprezece ani, cu urechi clăpăuge, bronzat, în pantaloni scurţi şi un veston larg. Vocea răsunătoare a lui Bazil îl oprise lângă ieşirea din pavilion.

— Acasă, răspunse cu aroganţă băiatul.

— Ia vino-ncoa, te rog!

Băiatul se apropie şi se opri cu mâinile la spate.

— Locuieşti aici? insinuă Bazil.

— Am locuit cu toţii. La numărul şase. Acuma n-o să mai locuim.

— Cine, toţi? întrebă Toivo.

— Eu, mama, tata. Mai exact, am stat aici la vilă, dar locuim la Petrozavodsk.

— Şi unde sunt părinţii?

— Dorm. Acasă.

— Dorm, repetă Toivo. Cum te cheamă?

— Kir.

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici?

Kir se înmuie, se mută de pe un picior pe altul şi spuse:

— M-am întors doar pentru o clipă. Trebuie să iau galera, am meşterit la ea o lună întreagă.

— Galera... repetă Toivo, privindu-l cu atenţie.

Faţa băiatului nu exprima decât răbdare şi plictiseală. Se vedea clar că îl frământa un singur gând: să-şi ia cât mai repede galera şi să se întoarcă acasă, până nu s-au trezit părinţii.

— Când aţi plecat de aici?

— Azi-noapte. Au plecat cu toţii, şi noi la fel. Dar am uitat galera.

— De ce-aţi plecat?

— A fost panică. Ce, nu ştiţi? Ce-a fost aici! Mama s-a speriat, şi tata i-a spus: „Ştii, hai acasă”. Am luat gliderul şi am zburat... Deci, pot să plec? Sau nu?

— Stai un pic. De ce a fost panică, tu ce zici?

— Pentru că tiu apărut animalele alea. Au ieşit din pădure… sau din râu. Nu ştiu de ce, toţi s-au speriat de ele, au fugit care încotro... Eu dormeam, mama m-a trezit.

— Dar tu nu te-ai speriat.

Ridică din umeri.

— La început şi eu m-am speriat... din somn... Toţi urlau, toţi alergau, nu se înţelegea nimic...

— Şi-apoi?

— V-am spus doar: am luat gliderul şi am zburat.

— Ai văzut animalele?

Râse pe neaşteptate.

— Sigur că le-am văzut... Unul a intrat direct pe geam, unul, aşa cu coarne, dar coarnele nu erau tari, ci ca la melc... foarte hazlii.

— Deci nu te-ai speriat.

— Ei, v-am spus doar: m-am speriat, desigur, doar n-o să vă mint, nu? Mama a intrat în fugă, era albă toată, am crezut că e vr’o nenorocire, ceva... Am crezut că o fi ceva cu tata...

— E clar, clar. Şi nu te-ai speriat de animale?

— De ce să mă sperii? Sunt bune, haioase... sunt moi, mătăsoase, ca mangustele, numai că n-au blăniţă... Şi ce dacă sunt mari? Şi tigru-i mare, atunci ce, trebuie să mă tem de el? Şi elefantul e mare: şi balena-i mare... delfinii sunt şi ei mari... Iar animalele astea nu sunt mai mari decât delfinul şi sunt atât de blânde...

Toivo se uită la Bazil. Acestuia îi căzuse falca, şi-l asculta pe ciudatul băieţel, ţinând sandwich-ul pe jumătate muşcat.

— Şi miros aşa de bine! se înflăcără Kir. Miros a fructe de pădure! Eu cred că mănâncă numai fructe de pădure... Ar fi trebuit să le domesticim, de ce să fugim de ele? Băiatul oftă. –

Acum, probabil, au plecat. Caută-le acum în taiga... Ce mai! atâta au urlat toţi, au tropăit şi au dat din mâini! Cum să nu se sperie şi ele! Încearcă să le mai ademeneşti...

Lăsă bărbia în piept, copleşit de gânduri amare. Toivo spuse:

— E clar. Părinţii tăi nu sunt însă de acord cu tine. Aşa-i?

Kir dădu din mână.

— Mda... Tata, mai treacă-meargă, dar mama e categorică: pentru nimic în lume nu va mai pune piciorul pe aici! Iar acum vom pleca la Staţiunea Balneară. Că doar n-or fi şi acolo... Sau sunt? Cum le spune, nu ştiţi?

— Nu ştiu, Kir, răspunse Toivo.

— Dar aici n-a mai rămas nici unul?

— Nici unul.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Kir. Suspină şi întrebă: Pot să-mi iau galera?

În sfârşit, Bazil îşi veni în fire. Se ridică zgomotos şi zise:

— Să mergem, te conduc. Da? îl întrebă pe Toivo.

— Bineînţeles, răspunse Toivo.

— De ce să mă conduceţi? protestă Kir, dar Bazil deja îşi pusese mâna pe umărul lui.

— Să mergem, să mergem. Toată viaţa am visat să văd o galeră adevărată.

— Da’ nu-i adevărată, e un model...

— Cu atât mai mult. Toată viaţa am visat să văd un model de galeră adevărată...

Au plecat. Toivo îşi bău cafeaua, apoi ieşi şi el din pavilion.

Soarele începuse să dogorească, iar pe cer nu se zărea nici un norişor. Deasupra ierbii dese din piaţă licăreau libelule albăstrii. Şi prin această licărire metalică, spre pavilion, plutea, întocmai ca o ciudată stafie a zilei, o bătrână impunătoare, ce aborda pe faţa îngustă şi pământie o expresie de absolută semeţie. Ţinându-şi (diavolesc de elegant) cu degetele pământii, ca nişte gheare de pasăre, poalele rochiei nedecoltate şi albe ca zăpada, bătrâna părea că nici nu atinge iarba în timp ce alunecă lin spre Toivo şi se opri, ridicându-se cu cel puţin un cap deasupra acestuia. Toivo se înclină respectuos, iar ea îşi înclină fruntea în semn de răspuns, de altfel cu totul binevoitoare.

— Puteţi să-mi spuneţi Albina, rosti îngăduitoare, cu un glas baritonal plăcut.

Toivo se grăbi să se prezinte. Fruntea ei pământie se încruntă sub claia de păr alb.

— COMCON? Mă rog, fie şi COMCON. Fii drăguţ, Toivo, şi spune-mi, te rog, cum vă explicaţi toate astea, voi, cei de la acest COMCON?

— La ce vă referiţi?

Întrebarea o irită puţin.

— Iată la ce mă refer, dragul meu: cum este posibil ca în vremurile noastre, la sfârşit de secol, fiinţe vii de pe Pământul nostru, care au cerut omului îndurare şi ajutor, nu numai că nu au primit îndurare şi ajutor, dar au devenit şi ţinta hăituielilor, înfricoşărilor, ba chiar a uzului de forţă fizică activă în cel mai barbar sens? Nu vreau să dau nume, dar le-au bătut cu greble, au urlat sălbatic la ele, chiar au încercat să le strivească sub glidere. N-aş fi crezut niciodată aşa ceva, dacă n-aş fi văzut totul cu ochii mei. Vă este cunoscut termenul de „sălbăticie”? Uite că a fost o sălbăticie! Mi-e ruşine.

Tăcu, privindu-l pe Toivo, pătrunzătoare şi furioasă, cu ochii ei negri ca tăciunele şi foarte vioi. Aştepta un răspuns, şi Toivo mormăi:

— Îmi permiteţi să vă aduc un fotoliu?

— Nu-ţi permit. Nu intenţionez să-mi pierd timpul cu dumneata. Aş dori să-ţi aflu părerea despre ceea ce s-a întâmplat cu oamenii din această localitate. Opinia dumitale profesională. Ce eşti? Sociolog? Pedagog? Psiholog? Deci fii bun şi explică-mi! Înţelegi, nu e vorba de nişte,sancţiuni. Dar trebuie să pricepem cum a fost posibil ca oamenii care ieri încă păreau civilizaţi, educaţi... aş fi spus chiar nişte oameni minunaţi... să-şi piardă astăzi caracterul uman! Ştiţi prin ce se deosebeşte omul de celelalte fiinţe de pe lume?

— Ei... poate raţiunea? încercă Toivo.

— Nu, dragul meu! Prin îndurare! În-du-ra-re!

— Fără-ndoială, spuse Toivo. Dar de unde reiese că aceste fiinţe de adineauri aveau nevoie tocmai de îndurare?

Îl privi dezgustată.

Dumneata le-ai văzut? întrebă ea.

— Nu.

— Atunci cum poţi judeca aceste fapte?

— Nu judec, protestă Toivo. Nu intenţionez decât să stabilesc ce-au vrut...

— Consider că ţi-am spus destul de clar, aceste sărmane animale au căutat ajutorul nostru. Se aflau în prag de pieire! Erau gata-gata să moară! Şi au şi murit. Sau ce, nu ştiai asta?

Piereau sub ochii mei, transformându-se în neant, în praf; şi nu puteam face nimic, că sunt doar balerină, nici biolog şi nici doctor. Am strigat după ajutor, dar putea oare cineva să mă audă în acel bal satanic, în acea orgie a sălbăticiei şi cruzimii? Apoi, când, în sfârşit, ajutorul a venit, deja era prea târziu, nici unul nu mai rămăsese în viaţă. Nici un animal! Iar aceşti barbari... Nu ştiu cum să explic purtarea lor... Poate o psihoză în masă... O intoxicaţie... Întotdeauna am fost împotriva folosirii ciupercilor ca mâncare... Probabil că, venindu-şi în fire, oamenii s-au ruşinat şi au fugit care încotro! I-aţi găsit?

— Da, spuse Toivo.

— Aţi vorbit cu ei?

— Da. Cu unii dintre ei. Nu cu toţi.

— Atunci, spune-mi, ce s-a petrecut cu ei? Care sunt concluziile dumitale, fie ele şi preliminare?

— Vedeţi... doamnă...

— Poţi să-mi spui Albina.

— Mulţumesc. Vezi care-i problema... Problema e, atât cât putem aprecia, că majoritatea vecinilor dumitale a perceput un pic altfel această invaz... această întâmplare.

— Normal răspunse cu aroganţă bătrâna. Doar am văzut cu ochii mei!

— Nu-nu. Vreau să spun că s-au speriat. Au tras o spaimă soră cu moartea. Şi-au pierdut capul din cauza groazei. Chiar le e teamă să se mai întoarcă. În general, după cele trăite, unii vor să fugă de pe Pământ. Şi din câte înţeleg eu, dumneata eşti singura care ai auzit implorările de ajutor...

Asculta maiestuoasă, dar cu atenţie.

— Ei bine, spuse ea. Probabil că le este atât de ruşine, încât sunt nevoiţi să apeleze la motivul fricii... Să nu-i crezi, dragul meu, să nu-i crezi ! Asta este cea mai primitivă, cea mai ruşinoasă xenofobie... asemănătoare prejudecăţilor rasiale. Îmi amintesc cum, în copilărie, aveam o frică vecină cu isteria faţă de păianjeni şi şerpi... Aici e acelaşi lucru.

— Se prea poate. Iată însă ce-aş vrea să clarific. Aceste fiinţe cereau ajutor. Aveau nevoie de îndurare. Dar din ce s-a observat asta? După cum am înţeles, nici n-au vorbit, nici n-au gemut...

— Dragul meu! Erau bolnave, erau pe moarte! Ce dacă mureau în tăcere? Un delfin eşuat pe uscat, nici el nu scoate un sunet... Oricum, noi nu-l auzim... dar e clar că are nevoie de ajutor şi noi ne grăbim să i-l acordăm... Iată, vine un băiat,

dumneavoastră nu-l auziţi de aici, nu ştiţi ce spune, dar înţelegeţi că este vioi, vesel, fericit...

Dinspre vila nr. 6 se apropia Kir şi, într-adevăr, era vioi, vesel şi fericit. Mergând alături, Bazil purta grijuliu în mâini un model mare, negru, al unei galere antice şi, se pare, punea întrebări corespunzătoare, iar Kir îi răspundea, arătând cu mâinile nişte dimensiuni, nişte forme, nişte intersecţii complicate. Probabil că şi Bazil fusese un mare amator de modelism al galerelor antice.

— Daţi-mi voie, tresări Albina, uitându-se mai atentă. Dar ăsta-i Kir!

— Da, confirmă Toivo. S-a întors să-şi ia galera.

— Kir e un băiat bun, spuse Albina. Dar tatăl lui s-a comportat execrabil... Bună ziua, Kir!

Entuziastul Kir o observă în cele din urmă, se opri şi spuse sfios: „Bună dimineaţa...”. Însufleţirea dispăru de pe faţa lui, de altfel ca şi de pe aceea a lui Bazil.

— Cum se simte mama ta? întrebă Albina.

— Mulţumesc. Doarme.

— Dar tata? Unde-i tatăl tău, Kir? Pe undeva pe aici?

Kir clătină tăcut din cap şi se bosumflă.

— Ai fost tot timpul aici? exclamă admirativ Albina şi se uită victorioasă la Toivo.

— S-a întors să-şi ia modelul, îi aminti el.

— E acelaşi lucru. Aşa-i că nu ţi-a fost frică să te întorci, Kir?

— De ce să mă tem, mătuşă Albina? mormăi posomorât Kir, încercând s-o şteargă uşurel-uşurel pe lângă ea.

— Nu ştiu, nu ştiu, îl repezi Albina. Uite, taică-tu, de exemplu...

— Tata nu s-a speriat deloc. Mai exact, s-a speriat, dar numai pentru mama şi mine. Efectiv nu a înţeles în tot acel tărăboi cât de bune sunt ele...

— Nu bune, ci nefericite! îl corectă Albina.

— Ce nefericite, mătuşă Albina? se miră Kir, dând caraghios din mâini, cu gesturile unui tragedian neîndemânatic. Erau vesele aveau chef de joacă! Aşa se giugiuleau!

Mătuşa Albina zâmbea îngăduitoare.

***

Nu pot să mă abţin a remarca, în acest moment, o situaţie ce-l caracterizează foarte exact pe Toivo Glumov ca lucrător. Să fi fost în locul lui, un stagiar neexperimentat ar fi hotărât, în urma discuţiilor, că Duremar mai mult încurcă lucrurile şi că în

ansamblu imaginea este cât se poate de clară: Fleming a creat un nou tip de embriofor, monştrii lui au scăpat în libertate; toată lumea poate pleca, liniştită, să-şi continue somnul, iar dimineaţa li se va trimite şefilor un raport.

Un lucrător experimentat, cum ar fi de exemplu Sandro Mtbewari, n-ar fi stat nici el la o cafea cu Bazil: un nou tip de embriofor, asta-i ceva serios; imediat ar fi trimis douăzeci şi cinci de interpelări la toate instanţele posibile, iar el ar fi dat o fugă la Peşa de Jos, să-i ia de guler pe golanii şi căscaţii lui Fleming, înainte ca aceştia să aibă vreme să facă pe inocenţii ultragiaţi.

Toivo Glumov nu s-a urnit din loc. De ce? A, simţit mirosul de sulf. Şi nici măcar nu a fost un miros, ci doar aşa, o boare imperceptibilă. Un embriofor inedit? Sigur că da, asta-i ceva serios. Dar încă nu miroase a sulf. Panică, aproape de isterie? Acum. da! Se simte căldura iadului. Cel mai important lucru este însă ciudata bătrânică de la vila nr. 1. Asta e! Panică, isterie, fugă, lucrătorii de la avarie – iar ea cere linişte şi să fie lăsată să doarmă. Uite, aici nu poţi avea explicaţii obişnuite. Toivo nici măcar nu a încercat şă explice ceva. A aşteptat ca bătrâna să se trezească şi să poată răspunde la întrebări. A rămas pe loc şi a fost răsplătit. „Dacă nu m-aş fi gândit să mănânc împreună cu Bazil povestea el mai târziu, dacă aş fi plecat, imediat după discuţia cu acest Tolstov, să vă raportez, aş fi rămas sub impresia că în Peşa Mică nu s-a întâmplat nimic enigmatic, afară de acea panică sălbatică provocată de invazia animalelor artificiale. Dar au apărut băiatul Kir şi mătuşa Albina, constituind o disonanţă esenţială în această schemă liniară, dar primitivă...”

„M-am gândit să mănânc”, chiar aşa s-a exprimat, mai degrabă pentru a nu-şi pierde vremea cu încercări de a reda în cuvinte acele presimţiri tulburi şi îngrijorătoare ce i-au impus aşteptarea.

***

PEŞA MICA. 6 MAI 99. ORA 6 DIMINEAŢA

Cu galera în braţe, Kir abia reuşise să intre în cabina hiper-T-ului, apoi dispăruse spre Petrozavodsk-ul său. Bazil îşi scosese scurta monstruoasă, se trântise pe iarbă la umbră şi se pare că aţipise. Mătuşa Albina plutise lin până la ea acasă, la vila nr. 1.

Toivo nu mai intră în pavilion; se aşeză, cu picioarele încrucişate, direct pe iarbă şi începu să aştepte.

Nu se mai petrecea nimic deosebit în Peşa Mică. Jurgen-cel-de-fontă urla câteodată, din adâncurile vilei sale nr. 7, ceva despre timp, despre râu şi despre concediu. Albina, îmbrăcată tot în alb, a apărut pe veranda vilei şi s-a aşezat sub o umbrelă. I se făcu auzită şi vocea melodioasă şi scăzută, probabil că bătrâna vorbea la videofon. De câteva ori a apărut în câmpul vizual şi Duremar-Tolstov. Se tot agita între vile, se lăsa tot timpul pe vine, privind cu atenţie pământul, se băga în tufişuri, iar uneori umbla chiar în patru labe.

La ora şapte şi jumătate, Toivo se ridică, intră în club şi luă legătura prin videofon cu maică-sa. Obişnuitul apel de control. Se temea că va fi ocupat toată ziua şi că nu va mai găsi răgazul să sune. Au vorbit de una, de alta... Toivo povesti că întâlnise aici o balerină foarte bătrână, cu numele de Albina. Oare nu-i Marea Albina, cu povestea căreia ea îi împuiase capul în copilărie? Au dezbătut amândoi problema şi au ajuns la concluzia că e foarte posibil să fie chiar aşa; totuşi a mai existat şi o altă mare balerină, şi tot Albina o chema, mai în vârstă cu vreo cincizeci de ani decât Marea Albina... Apoi şi-au luat rămas bun până a doua zi.

De afară se auzi un strigăt pătrunzător: „Dar racii? Liova, racii!...”

Liova Tolstov se apropia cu paşi repezi de clădirea clubului, dând iritat din mâna stângă, iar cu dreapta ţinând la piept un pachet voluminos. La intrarea în pavilion, se opri şi ţipă în falset spre vila nr. 7: „Mă întorc! Curând!” Atunci observă că Toivo se uita la el şi oferi o explicaţie, de parcă şi-ar fi cerut scuze:

— Mai rar aşa ciudată istorie. Trebuie totuşi să ne dumirim.

Intră în cabina hiper-T-ului şi, un timp, iar nu se întâmplă nimic deosebit. Toivo se hotărî să mai aştepte până la ora opt.

La opt fără cinci minute, din pădure ţâşni un glider, făcu mai multe cercuri deasupra Peşei Mici şi, coborând treptat, ateriză uşor în faţa vilei nr. 10, tocmai aceea unde, judecând după lucruri, locuia familia pictorului. Din glider coborî un bărbat înalt, fugi sprinten pe treptele verandei şi strigă, întorcând capul: „Totul e în regulă! Nimeni şi nimic!”. Până când Toivo străbătu piaţa în drum spre el, din glider ieşi o tinerică, tunsă scurt şi îmbrăcată într-un pardesiu violet ce-i ajungea până deasupra genunchilor. Aceasta nu se mai deplasă spre verandă, rămânând lângă glider şi ţinând uşa cu mâna.

Aşa cum reieşi ulterior, pictorul cu pricina era însăşi femeia, Zosea Leadova. Tabloul văzut de Toivo în vila Iarâghinilor era autoportretul ei. Femeia avea în jur de 25-26 de ani, studia la Academie cursurile Komovski-Korsakov şi nu crease până acum nimic important. Era frumoasă, mult mai frumoasă decât în autoportret. Îi amintea lui Toivo de anumite trăsături ale Asiei, e adevărat însă că niciodată nu o văzuse pe Asia lui atât de speriată.

Pe bărbat îl chema Oleg Olegovici Pankratov, era în prezent lector în districtul şcolar Sâktâvkar şi fusese aproape treizeci de ani astroarheolog. Lucrase în echipa lui Fokin, participase la expediţiile de pe Cala-i-Moog („planeta paradoxală Morohasi") şi în general văzuse lumea albă, ca şi pe cele neagră, cenuşie şi de alte culori. Era un bărbat foarte calm, un pic flegmatic, cu mâini ca nişte cazmale, un bărbat ce inspira siguranţă, forţă şi temeinicie, pe care nu-l clinteai nici cu buldozerul. Totodată era alb şi rumen la faţă, avea ochii albaştri, nasul ca un cartof şi o barbă mare, blondă, à la Ilia Murometţ.

Nici o mirare că în timpul evenimentelor nocturne comportamentul celor doi a fost total diferit. La vederea sacilor vii ce intrau pe fereastra dormitorului, Oleg Olegovici s-a minunat, desigur, dar nu a simţit nici un moment teama. Poate pentru că şi-a amintit imediat de mica filială din Peşa de Jos, pe care o vizitase de câteva ori, dar şi datorită însăşi înfăţişării monştrilor, care nu a trezit în el simţul pericolului. Dezgust – iată senzaţia dominantă. Dezgust şi scârbă, în nici un caz frică, împingându-i cu palmele, nu a lăsat aceşti saci să intre în dormitor, alungându-i înapoi în grădină. Erau scârboşi, alunecoşi şi lipicioşi, moi şi elastici sub presiunea palmelor şi aduceau, mai mult decât orice, cu măruntaiele unui animal uriaş. Apoi a început să se agite prin dormitor, încercând să găsească ceva pentru a-şi şterge mâinile, dar tocmai atunci începu să ţipe Zosea, pe verandă, şi el a uitat de greaţă...

Da, ne-am comportat cu toţii urât, dar nici să scapi hăţurile, ca alţii! Câte unii nici acum nu şi-au revenit. Pe Frolov a trebuit să-l internăm la spital, chiar în Sule, şi aproape că l-au smuls bucată cu bucată din glider, se zăpăcise complet... Grigorianii, cu toţi copiii lor, n-au mai oprit în Sule; s-au aruncat tuspatru în hiper-cabină şi au ajuns tocmai la Mirza-Charle. Grigorian a strigat la despărţire: „Oriunde, dar cât mai departe şi pentru totdeauna!..."

Zosea îl înţelegea însă foarte bine pe Grigorian. Ea, personal, nu a mai simţit niciodată o astfel de groază. Problema nu se punea dacă animalele sunt sau nu periculoase. „Dacă ne gonea groaza pe toţi... Nu te amesteca, Oleg, vorbesc despre noi, oameni simpli şi nepregătiţi, nu de luptători ca tine... Dacă ne gonea groaza, nu se datora fricii de a nu fi mâncaţi, sugrumaţi, digeraţi de vii şi aşa mai departe... Nu, era cu totul alt simţământ!” Zosiei îi era greu să caracterizeze cât mai exact acest simţământ. Formularea ei cea mai accesibilă suna astfel: nu a fost propriu-zis groază, ci o senzaţie de totală incompatibilitate, de imposibilitate a rămânerii în acelaşi spaţiu cu aceste creaturi. Lucrul cel mai interesant din povestirea ei a fost însă cu totul altul.

În cele din urmă a reieşit că aceşti monştri erau, totuşi, şi frumoşi! Fiind atât de înspăimântători şi dezgustători, reprezentau în felul lor perfecţiunea. Perfecţiunea urâţeniei. Punctul de joncţiune estetică între urâţenia şi frumuseţea ideală. Undeva, cândva, s-a spus că urâţenia desăvârşită ar trebui să provoace în noi aceleaşi senzaţii estetice ca şi frumuseţea ideală. Până ieri noaptea, întotdeauna mi s-a părut un paradox. Dar nu e un paradox! Sau Zosea era chiar atât de depravată încât să-i fi plăcut asemenea monştri?...

Îi arătă lui Toivo nişte desene, făcute din memorie, la două ore după declanşarea panicii. A stat împreună cu Oleg într-o căsuţă pustie din Sule. La început, Oleg i-a dat nişte tonic şi a încercat să o aducă în fire cu psihomasaje; zadarnic însă. Atunci ea a luat o foaie de hârtie şi un stilou înfiorător, tare şi strâmb, şi a început să aştearnă grabnic pe hârtie, linie după linie, umbră după umbră, ceea ce stătea în faţa ochilor ei ca un coşmar ce acoperea lumea reală...

Nu se observa nimic deosebit în desene. În păienjenişul de linii se ghiceau obiecte cunoscute: balustrada verandei, o masă, tufişuri iar deasupra tuturor – umbre neclare ale unor contururi nedefinite. De altfel, schiţele provocau o senzaţie de îngrijorare, incomoditate, dezorganizare... Oleg Olegovici găsea că în desene s-ar afla ceva-ceva, deşi considera că totul fusese mult mai simplu şi mai dezgustător. Oricum, el n-are treabă cu arta. Este un consumator neiniţiat, nimic mai mult...

Oleg îl întrebă pe Toivo dacă s-a descoperit ceva. Toivo îi expuse presupunerile sale: Fleming, Peşa de Jos, noul tip de embriofor şi aşa mai departe. Pankratov admise cele auzite,

dând din cap, apoi spuse, cu oarecare tristeţe, că în toată această istorie cel mai mult îl supără… cum să mă exprim? O nervozitate excesivă a locuitorului pământean de azi. Doar au fugit cu toţii, până la unul! Măcar să se fi interesat cineva, să fie curios… Toivo apără onoarea locuitorului pământean de azi şi povesti despre mătuşa Albina şi Kir.

Oleg Olegovici se învioră brusc. Izbea cu palmele ca nişte lopeţi braţele fotoliului şi masa, uitându-se victorios când la Toivo când la Zosea; apoi, hohotind, exclamă: „Ei, da! Kir! Ei, da! Bravo! Totdeauna am spus că e inteligent… Dar ce zici de Albina noastră!… Nu-s nişte terchea-berchea!…” Zosea ripostă cu înfocare, spunând că nu-i de mirare, întotdeauna bătrânii şi copiii au fost o apă şi un pământ… „Şi cei ce cutreieră cosmosul? exclamă Oleg Olegovici. Nu uita de cei ce cutreieră cosmosul, iubito!…” Disputa se purta pe un ton uşor serios, uşor glumeţ, când se petrecu brusc un mic incident.

Oleg Olegovici, zâmbind larg, până la urechi, îşi asculta iubita, dar încetă deodată să mai zâmbească, iar expresia de veselie de pe chipul lui se preschimbă în nedumerire, de parcă l-ar fi zguduit ceva până-n adâncul sufletului. Toivo îi urmări direcţia privirii şi văzu că în uşa vilei sale, nr. 7, stă, sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii, neconsolatul şi dezamăgitul Jurgen, acum fără costumul de scafandru-pescuitor-de-craboraci, purtând un compleu bej, larg, şi ţinând într-o mână o cutie plată, cu bere, iar în cealaltă având un sandwich formidabil, cu ceva roşu-alb. Ducea la gură când o mână, când alta, mesteca şi înghiţea, privind continuu peste piaţă, la intrarea în club.

— Iată-l şi pe Ernst! exclamă Zosea. Şi tu mai spui că…

— Să-ţi pierzi minţile, nu alta! şopti Oleg Olegovici, cu aceeaşi expresie nedumerită.

— După cum vezi, nici Ernst nu s-a speriat, spuse Zosea, nu fără venin.

— Văd, încuviinţă Oleg Olegovici.

Ştia unele lucruri despre acest Ernst Jurgen şi nicidecum nu se aşteptase să-l vadă aici, după cele petrecute ieri. Ernst Jurgen n-ar fi trebuit să se afle aici acum; era nefiresc să stea la el pe verandă, în Peşa Mică, să bea bere şi să mănânce craboraci fierţi; ar fi trebuit poate, să fugă de să-i sfârâie călcâiele, undeva, spre Titan sau chiar mai departe.

Toivo se grăbi să înlăture această neînţelegere şi povesti că ieri-noapte Ernst Jurgen nu fusese în localitate, ieri-noapte

Ernst Jurgen fusese la câţiva kilometri în avalul râului şi prinsese craboraci. Zosea se înfurie, iar Oleg Olegovici, aşa cum i se păru lui Toivo Glumov, răsuflă cu uşurare: „Asta-i altă treabă! Păi aşa spuneţi...” Şi cu toate că, desigur, nimeni nu-i pusese vreo întrebare referitoare la nedumerirea lui, Oleg Olegovici se porni dintr-o dată cu explicaţiile: fusese derutat de faptul că, în timpul panicii de azi-noapte, ar fi văzut cu propriii ochi cum Ernst Jurgen s-a năpustit, în cel mai ruşinos mod, dând din coate, către hipercabina din pavilion. Acum înţelege că a greşit, că acest lucru nu s-a întâmplat şi nici nu putea să se întâmple, dar în primul moment, când l-a văzut pe Ernst Jurgen ţinând cutia cu bere...

Nu se ştie dacă Zosea se lăsă convinsă, dar Toivo nu crezu nici un cuvânt de-al lui. Nimic din cele spuse nu era adevărat şi nici nu i se năzărise că l-ar fi văzut în timpul panicii pe Ernst Jurgen; cu totul altceva ştia el, Oleg Olegovici, despre Ernst Jurgen, ceva cu mult mai amuzant, dar, probabil, ruşinos, dacă a ezitat să povestească despre asta...

Brusc se aşternu o umbră peste Peşa Mică, spaţiul, înconjurător se umplu cu un orăcăit catifelat, în timp ce Bazil ţâşnea alarmat, ca din puşcă, dinspre colţul pavilionului, trăgându-şi în fugă scurta pe el, iar când soarele începu iar să strălucească peste Peşa Mică, în piaţă ateriză maiestuos, fără a clinti un singur fir de iarbă, un pseudogravit clasa „Puma”, auriu şi strălucitor, ca o pâine rotundă, gigantică, un aparat dintre cele mai noi tipuri, supercontemporane, pentru ca în momentul imediat următor să se ivească pe circumferinţa lui nenumărate hublouri ovale, prin care săreau în piaţă oameni cu picioare lungi, bronzate, oameni preocupaţi, cu voci răsunătoare; săreau şi scoteau nişte cutii cu pâlnii, trăgeau furtunuri cu borne ciudate, se agitau, fugeau şi gesticulau, pe fondul străfulgerărilor unor blitz-contractori, iar printre aceşti oameni cel mai mult se agita, fugea şi gesticula, scotea cutii şi trăgea furtunuri însuşi Lev-Duremar Tolstov, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care se lipise nămolul uscat şi verde.

***

CABINETUL ŞEFULUI SECŢIEI EE., 6 MAI 99, APROXIMATIV ORA UNU ZIUA

— Şi ce au realizat cu toată tehnica lor? am întrebat.

Toivo privea plictisit pe fereastră, urmărind cu privirea Satul Norilor, ce plutea încet, undeva deasupra periferiei sudice a Sverdlovskului.

— Esenţial, nimic nou, răspunse. Au reconstituit modelul cel mai probabil al animalelor şi au obţinut aceleaşi analize ca ale lucrătorilor de la avarie. S-au mirat că nu s-a păstrat învelişul embrioforilor. Au rămas uimiţi de aspectul energetic, spuneau întruna că este imposibil.

— Ai trimis interpelările? am întrebat în silă.

Vreau încă o dată să remarc faptul că la acea vreme deja vedeam, ştiam şi înţelegeam totul, dar nu-mi imaginam ce puteam face cu viziunea, cunoaşterea şi înţelegerea mea. Nu reuşeam să născocesc nimic, iar colaboratorii mei mai mult mă încurcau. Mai ales Toivo Glumov.

Aş fi vrut, mai mult decât orice pe lume, să-l pot trimite chiar atunci în concediu, fără să mişc un deget. Să-i expediez pe toţi în concediu, până la ultimul stagiar, iar eu să mă deconectez de toate liniile de legătură, să mă ecranez, să închid ochii şi să rămân măcar o zi şi o noapte într-o singurătate deplină. Să nu-mi mai controlez chipul. Să nu mai pun cuvintele în balănţă ca să aflu care sună firesc şi care sună ciudat. Să nu mă mai gândesc, în general, în capul meu să fie un vid larg, deschis, iar atunci hotărârea căutată va apărea, cu de la sine putere, în acest vid. Era ceva asemănător unei halucinaţii, ca atunci când era nevoie să suporţi o durere plictisitoare. Înduram totul deja de mai bine de cinci săptămâni, puterile mele sufleteşti erau aproape sfârşite, deşi reuşeam încă să-mi stăpânesc faţa, sa-mi stăpânesc purtarea şi să pun întrebări potrivite.

— Ai trimis interpelările? l-am întrebat pe Toivo Glumov.

— Am trimis interpelările, răspunse monoton. Lui Burgermayer de la CP „Embriomecanica”. Lui Gorbaţkoi. Personal. Şi lui i Fleming. Pentru orice eventualitate. Toate în numele dumneavoastră.

— Bine. Mai aşteptăm.

Trebuia să-i dau acum posibilitatea să-şi descarce sufletul. Vedeam doar că trebuie să-şi descarce sufletul. Trebuia să fie convins că lucrul cel mai important n-a scăpat atenţiei şefului. Ideal ar fi fost ca şeful să remarce şi să scoată singur în evidenţă acel lucru important, dar nu mai aveam puteri şi pentru asta.

— Vrei să adaugi ceva? am întrebat.

— Da, vreau. – Trase un bobârnac într-un fir invizibil de praf de pe suprafaţa mesei. – Principalul nu este tehnologia neobişnuită. Principalul constă în dispersia reacţiilor.

— Adică? am întrebat. (Încă trebuia să-l mai împing!)

— V-aţi fi putut da seama că evenimentele au împărţit martorii în două grupe inegale. La drept vorbind, chiar trei. Cei mai mulţi dintre martori au fost cuprinşi de o panică fulgerătoare. Diavolul într-un sat medieval. Pierderea totală a autocontrolului. De fapt, oamenii nu au fugit din Peşa Mică. Oamenii au fugit de pe Pământ. Acum a doua grupă: zootehnicianul Anatoli Sergheevici şi pictoriţa Zosea Leadova, care deşi la început s-au speriat, au găsit apoi puterea de a se întoarce; în plus, pictoriţa a văzut chiar un oarecare farmec în aceste animale. Şi, în fine, balerina împovărată de ani şi băiatul Kir. Poate chiar şi Pankratov, soţul Leadovei. Aceştia nu s-au speriat deloc. Dimpotrivă. Dispersia reacţiilor! repetă.

Înţelegeam ce aşteaptă de la mine. Toate concluziile erau la suprafaţă. Cineva a făcut în Peşa Mică un experiment de selecţie naturală, separând oamenii după reacţiile lor. Cine era pregătit şi cine nu era pregătit pentru ceva anume. Tot aşa, acest cineva a efectuat acum cincisprezece ani o selecţie în sectorul subspaţial al intrării 41/02. Nu-i o problemă identitatea acestui cineva, posesor al unei tehnologii necunoscute nouă. Este acelaşi care, nu se ştie de ce, a stat de-a curmezişul fukamizării... Toivo Glumov putea el însuşi formula toate acestea, dar din punctul lui de vedere, ar fi fost o încălcare a eticii profesionale şi a principiului „siao”. Formularea concluziilor este prerogativa conducătorului şi a celui mai mare din clan.

Nu m-am folosit însă de această prerogativă. Nici pentru asta nu-mi ajungeau puterile.

— Dispersie, am repetat. Convingător.

Se pare totuşi că a ieşit cumva fals, deoarece Toivo îşi ridică brusc genele albe şi mă privi ţintă.

— Asta-i tot? am întrebat imediat.

— Da, răspunse. Tot.

— Bine. Să aşteptăm expertiza. Ce intenţionezi să faci acum? Te duci la culcare?

Oftă. Aproape imperceptibil. „Conducerea ignoră”. Ura om mai puţin reţinut ar fi spus o obrăznicie. Toivo spuse:

— Nu ştiu. Cred că o să mai lucrez. Azi trebuie să închei socotelile.

— Cu balenele?

— Da.

— Bine. Cum vrei. Mâine binevoieşte şi du-te la Harkov.

Toivo îşi ridică sprâncenele albicioase, dar nu spuse nimic.

— Ştii ce este Institutul Ciudaţilor? am întrebat.

— Da. Mi-a povestit Kikin.

A fost rândul meu să ridic sprâncenele. În gând. Să-i ia dracu pe toţi! Au scăpat cu totul din frâu. Oare mereu trebuie atrasă atenţia, fiecăruia, să-şi ţină gura? Asta nu mai e COMCON-2, e o şezătoare la club...

— Şi ce ţi-a povestit Kikin?

— Este o filială a Institutului de cercetări metapsihice. Sunt cercetate proprietăţile extreme şi postextreme ale psihicului uman. Locul e plin de oameni ciudaţi.

— Corect. Mâine te duci acolo. Ascultă ce ai de făcut.

Sarcina am formulat-o în felul următor: la 25 martie Institutul Ciudaţilor din Harkov a fost onorat cu vizita faimosului Vrăjitor de pe planeta Saraksh. Cine este vrăjitorul? Fără îndoială, un mutant, mai mult decât atât, e stăpân şi suveran peste toţi mutanţii din jungla radioactivă de dincolo de Şarpele Azuriu. Înzestrat cu multiple şi uimitoare aptitudini, dar, în special, psihocrat. Ce înseamnă un psihocrat? Este denumirea generală dată fiinţelor capabile să supună voinţei lor un psihic străin. Afară de asta, Vrăjitorul e o fiinţă dotată cu o neobişnuită forţă intelectuală, unul dintre acei sapiens cărora le ajunge o picătură de apă pentru a trage concluzii despre existenţa oceanelor. Vrăjitorul a sosit pe Pământ într-o vizită particulară. În mod inexplicabil, cel mai mult l-a interesat tocmai acest Institut al Ciudaţilor. Poate a sperat să găsească aici semeni de-ai lui, nu ştiu. Vizita fusese planificată pentru patru zile, dar el a plecat după numai o oră. S-a întors pe Saraksh şi s-a topit acolo, în junglele lui radioactive.

Până în acest punct, introducerea mea pentru Toivo Glumov a conţinut adevărul şi numai adevărul. Mai departe au fost doar pseudospeculaţii.

În decursul ultimei luni, Progresorii noştri de pe Saraksh au încercat, la rugămintea mea, să ia legătura cu Vrăjitorul. Şi nu le-a ieşit pasenţa. Ori noi l-am supărat în mod inconştient pe Vrăjitor, aici, pe Pământ, ori i-a fost de ajuns o oră pentru a

obţine despre noi toate informaţiile pe care le dorea, ori, în general, s-a petrecut ceva specific Vrăjitoresc şi deci inimaginabil pentru noi. În concluzie, trebuia făcută o vizită la Institut, să se ridice de acolo toate materialele celor care l-au analizat pe Vrăjitor (dacă s-a făcut aşa ceva), să se discute cu toţi lucrătorii care au avut de-a face cu el, să se clarifice dacă s-a întâmplat ceva straniu cu Vrăjitorul, dacă s-a reţinut din spusele lui ceva referitor la Pământ şi la noi, oamenii, dacă a făcut ceva, rămas atunci neobservabil, dar care ulterior a apărut într-o lumină cu totul nouă.

— Totu-i clar?

Din nou îmi aruncă o privire fugară.

— Nu mi-aţi spus pe ce temă figurează deplasarea mea.

Nu, nu avea o licărire de intuiţie. Şi încă mai puţin probabil să-mi fi mirosit pseudospeculaţiile. Era numai sincer şi nu putea înţelege cum de şeful lui, având o informaţie atât de serioasă cu privire la infiltrarea duşmănoşilor Pelerini, poate să-şi distragă atenţia cu ceva absolut străin de problemă. Am spus:

— Aceeaşi temă. „Vizita bătrânei doamne”.

(Practic, aşa şi era. În sensul larg. În cel mai larg sens.)

A tăcut o vreme, bătând neauzit cu degetele pe suprafaţa mesei. Apoi spuse, parcă scuzându-se:

— Nu văd legătura...

— O s-o vezi, i-am promis.

Tăcea.

— Iar dacă nu e nici o legătură, cu atât mai “bine, am zis. Asta este un Vrăjitor, înţelegi? Un adevărat Vrăjitor, doar îl cunosc. Un adevărat Vrăjitor din poveşti, cu o pasăre vorbitoare pe umăr şi alte accesorii. Ba încă un Vrăjitor de pe altă planetă. Am mare nevoie de el.

— Un posibil aliat, spuse Toivo cu o uşoară nuanţă interogativă.

Ei, uite, singur şi-a explicat totul. Acum va lucra ca un apucat. Poate chiar îl va găsi pe Vrăjitor. Ceea ce, de altfel, e puţin probabil.

— Ai grijă, l-am prevenit. La Harkov te vei prezenta ca un colaborator al COMCON-ului Mare. Asta nu-i un paravan. COMCON-ul Mare se ocupă într-adevăr de căutarea Vrăjitorului.

— Bine.

— Asta-i tot? Atunci, du-te. Hai, du-te. Salutări Asiei.

Plecă şi, în sfârşit, am rămas singur. Câteva minute în culmea fericirii. Până la următorul apel videofonic. Şi-n aceste minute de supremă fericire m-am hotărât definitiv. Trebuie să merg la Athos. Să merg imediat, pentru că dacă va fi operat, nu voi mai avea în apropiere nici un om la care să pot merge.

DOCUMENTUL 5

COMCON-2. Sverdlovsk.
Către Kammerer.
Directorul biocentrului TPO, Gorbaţkoi.

Răspuns la interpelarea Dumneavoastră din 6 mai a.c.
Sunteţi dus de nas. Nu poate exista aşa ceva. Nu daţi atenţie.
Gorbaţkoi

(Sfârşitul Documentului 5)

DOCUMENTUL 6

COMCON-2.
Către Kammerer.
Fleming.

Maxim!

Cunosc totul despre evenimentele de la Peşa Mică.. După opinia mea, chestia e incredibilă şi provoacă invidie. Băieţii tăi au pus întrebări foarte precise, la care trebuie să răspundem cu toţii. De asta mă ocup şi eu,, am lăsat deoparte toate celelalte treburi. Dacă se clarifică vreun aspect, neapărat îţi aduc la cunoştinţă.

Fleming:

***

PEŞA DE JOS. 15.30

P.S. Poate ai şi clarificat ceva prin canalele tale? Dacă da, comunică-mi imediat. În următoarele trei zile sunt tot timpul la Peşa de Jos.

P.P.S. Să fie oare Pelerinii? Ah, drace, ce bine ar fi!

(Sfârşitul Documentului 6)

DOCUMENTUL 7

Centrala de producţie
„Embriomecanica” Directorat.
Pământ, regiunea Antarcticii,
Erebus. A 18/0362.
Index O/T: KŢ 946239.
Legătura: SKŢ – 76
Bürgermayer Adolf-Anna, director general.
S – 283, din 7 mai 99.
COMCON-2,
„Ural – Nord”, EE.
Legătura: SPZ-23.
Către şeful secţiei EE., M. Kammerer.
Conţinut: răspuns la interpelarea Dumneavoastră din 6 mai 99.

Dragă Kammerer!

Referitor la solicitarea privind proprietăţile embrioforilor contemporani, vă comunic următoarele:

1. Masa totală a biomecanismelor emanate – până la 200 kg. Număr maxim: 8 buc. Dimensiunea maximă a unui exemplar o puteţi determina conform programului 102 A.S.T.A. (M, DØ, N), unde M – masa materialului iniţial, D – densitatea materialului iniţial; DØ – densitatea mediului înconjurător; N – numărul mecanismelor emanate. Se realizează o proporţie de mare exactitate în intervalul de temperatură 200 – 400 K şi în registrul de presiune de la 0 la 200 CE.

2. Timpul de dezvoltare a embrioforului este o mărime necaracteristică, dependentă de o mulţime de parametri, aflaţi sub controlul total al iniţiatorului. Totuşi, pentru cei mai rapizi embriofori există o limită inferioară a timpului de dezvoltare, având o valoare de aproximativ 1 min.

3. Timpul de existenţă a biomecanismelor cunoscute astăzi depinde de masa lor individuală. Masa critică a biomecanismului este M_0 = 2 kg. Biomecanismele a căror masă (M) nu depăşeşte Mu au, teoretic, un timp de viaţă infinit. Timpul de existenţă a biomecanismelor cu masă mai mare decât M_0 scade exponenţial cu creşterea surplusului de masă, astfel

încât timpul de existenţă a celor mai masive modele (în jur de 100 kg) nu poate depăşi câteva secunde.

4. Problema creării embrioforului total resorbator stagnează de mai multă vreme şi, din păcate, e departe de a fi rezolvată. Chiar şi cea mai desăvârşită tehnologie este neputincioasă în încercările de a realiza învelişuri care să se închidă complet în ciclul de dezvoltare.

5. Biomecanismele microscopice au, în general vorbind, o mare mobilitate (până la 1000 mărimi proprii pe minut). În ceea ce priveşte eşantioanele de câmp, este încă socotit un record modelul KS-3, „Zvăpăiatul”, capabil de a realiza viteze direcţionate şi stimulate de până: la 5 m/s.

6. Se poate afirma cu o certitudine de 100% că oricare din biomecanismele create în zilele noastre reacţionează violent şi uniform (negativ) cu biocâmpurile naturale. Acest lucru este introdus în sistemul genetic al oricărui biomecanism, nu atât din considerente etice cât datorită faptului că orice biocâmp natural cu intensitate mai mare de 0,63 GD (biocâmpul unui pisoi) provoacă paraziţi necompensabili în reţeaua de semnale a biomecanismului.

7. Referitor la bilanţul energetic. Emanarea de către embriofor a biomecanismelor cu parametrii menţionaţi în interpelarea Dumneavoastră, ar trebui, neîndoielnic, să fie însoţită de o eliminare turbulentă de energie (explozie), dacă, în general, ar fi posibilă imaginea descrisă de Dumneavoastră. Dar, aşa cum rezultă şi din cele prezentate mai sus, această imagine pare cu totul fantastică pentru nivelul actual al posibilităţilor ştiinţifice şi tehnologice.

Cu respect.

Director general Bürgermayer

(Sfârşitul Documentului 7)

DOCUMENTUL 8

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 016/99
COMCON-2
„Ural – Nord”.
Data: 8 mai 99.
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: despre vizita Vrăjitorului (Saraksh) la filiala din Harkov a Institutului de cercetări metapsihice (Institutul Ciudaţilor).

În conformitate cu ordinul de ieri dimineaţă am sosit la filiala din Harkov, la Institutul Ciudaţilor. Directorul adjunct al filialei, Logovenko, mi-a acordat o audienţă la ora 10,00 dar nu m-a lăsat să intru la el în cabinet până nu m-a supus unei analize în camera de frecvenţe alunecătoare CFA-8, numită şi „Cum să Fixezi Anormalii”. Se pare că fiecare nou vizitator al filialei este supus acestei proceduri. Scopul procedurii este de a surprinde la un om, ales la întâmplare, „capacităţile metapsihice latente” sau altfel spus, de a releva aşa-zisa „ciudăţenie ascunsă”.

La 10.25 m-am prezentat la directorul adjunct pentru contactele cu organizaţiile obşteşti.

(Logovenko Daniil Alexandrovici, doctor în psihologie, membru corespondent al ASM [Academia de Ştiinţe Metapsihice Europene], S-a născut la 17.09.30, la Borispol. Studii: Institutul de Psihologie, Kiev; Facultate de Conducere, Universitatea din Kiev; cursuri speciale de etologie înaltă şi anormală, Split. Lucrări principale: în domeniul metapsihologiei a descoperit aşa-numitul „impuls Logovenko” sau „dintele T al metagramei”. Este unul dintre întemeietorii filialei din Harkov a Institutului de cercetări metapsihice.)

D. Logovenko mi-a povestit că el însuşi l-a întâmpinat pe Vrăjitor, în dimineaţa zilei de 25 martie a.c., la cosmodromul Mirza-Charles, şi l-a condus direct la clădirea filialei. Au mai fost prezenţi: şeful filialei, Bogdan Gaidai, şi însoţitorul Vrăjitorului din partea organizaţiei COMCON-1, binecunoscutul nouă Borea Laptev.

Când a ajuns în clădirea filialei, Vrăjitorul s-a eschivat de la tradiţionalul protocol şi şi-a exprimat dorinţa de a lua imediat cunoştinţă de activitatea lucrătorilor şi a clienţilor acestora. Atunci D. Logovenko l-a lăsat pe Vrăjitor în grija lui B. Gaidai şi din acel moment nu a mai comunicat deloc cu el, Vrăjitorul.

Eu: După opinia dumneavoastră, care a fost scopul vizitei efectuate de Vrăjitor în Institut?

Logovenko: Vrăjitorul nu mi-a spus nimic despre asta. COMCON-ul ne-a informat că Vrăjitorul ar fi dorit, chipurile, să ne cunoască munca, iar noi i-am oferit cu mare plăcere această posibilitate. De altfel, nu fără un interes: am vrut şi noi să-l examinăm pe el. În câmpul nostru vizual niciodată nu a nimerit un psihocrat care să aibă atâta forţă, ba, în plus, să fie şi extraterestru.

Eu: Şi ce a arătat examinarea?

Logovenko: Examinarea nu s-a mai produs. Vrăjitorul şi-a întrerupt vizita, cu totul pe neaşteptate.

Eu: Ce părere aveţi, din ce motive?

Logovenko: Ne pierdem cu toţii în presupuneri. Personal, iată ce înclin să cred: Vrăjitorului i-a fost prezentat Michel Desmond, care este un polimentat. Probabil că. Vrăjitorul a perceput la Michel ceva, ceva ce nouă ne-a scăpat, iar asta ori l-a speriat, ori l-a jignit; pe scurt, l-a şocat într-o asemenea măsură, încât nu a mai vrut să comunice nimic cu noi. Nu uitaţi, este el psihocrat, intelectual, dar, având în vedere provenienţa, educaţia, concepţiile, este, dacă vreţi, un sălbatic tipic.

Eu: Nu prea înţeleg. Ce este acela un polimentat?

Logovenko: Polimentalismul este un fenomen metapsihic foarte rar: existenţa într-un singur organism uman a două sau mai multe conştiinţe independente. Nu confundaţi cu schizofrenia, nu e ceva patologic. Să-l luăm, de exemplu, pe Michel Desmond al nostru. Este un tânăr absolut sănătos, foarte plăcut, fără nici o abatere de la norme. Iată însă că acum vreo zece ani s-a descoperit, cu totul întâmplător, că are o mentografie dublă. Una obişnuită, omenească, legată de viaţa prezentă şi trecută a lui Michel, iar cealaltă situată la o adâncime strict propusă şi determinată a mentocopierii. Aceasta a doua mentografie este a unei fiinţe ce nu are nimic comun cu Michel, a unei fiinţe existente într-o lume pe care nu am reuşit s-o identificăm. Probabil o lume a presiunilor neobişnuit de mari şi a temperaturilor înalte... De altfel, nu asta-i esenţial.

Important e că Michel habar nu are de această lume şi nici despre conştiinţa lui vecină, cum de altfel nici fiinţa aceea habar nu are de Michel sau despre lumea noastră. Pe de altă parte, faptul că am reuşit să descoperim în Michel o conştiinţă vecină nu exclude posibilitatea ca în el să coexiste şi altele, aflate în afara limitelor noastre detectabile, şi poate că tocmai ele l-au şi şocat pe Vrăjitor.

Eu: Nu vă afectează această a doua lume a lui Michel?

Logovenko: Vă înţeleg. Nu. Indiscutabil, nu. Trebuie să spun totuşi că acela care a făcut mentocopierea, care a privit pentru prima dată acea lume şi a văzut-o bine, acela a simţit un şoc extrem de puternic. Fireşte, datorită în principal faptului că l-a considerat pe Michel un agent mascat al unor Pelerini, un Progresor al unei lumi străine.

Eu: Cum aţi stabilit că nu-i aşa?

Logovenko: Putem fi liniştiţi în această privinţă. Nu există nici o corelaţie între comportarea lui Michel şi funcţionarea celei de-a doua conştiinţe. Conştiinţele vecine ale polimentatului nu interacţionează deloc. În principiu, ele nu pot conlucra, deoarece funcţionează în spaţii diferite. Iată o analogie rudimentară: imaginaţi-vă un teatru al umbrelor. Umbrele proiectate pe ecran nu pot interacţiona. Desigur, rămân şi diferite consideraţii fantastice, dar absolut fantastice.

Cu aceste cuvinte s-a încheiat discuţia mea cu D. Logovenko. Apoi mi-a fost prezentat B. A. Gaidai.

(Gaidai Bogdan Arhipovici, magistru al psihologiei. S-a născut la 10.06.55, în Seredina-Buda. Studii: Institutul de Psihologie, Kiev; cursuri speciale de etologie înaltă şi anormală, Split. Lucrările principale ţin de domeniul metapsihologiei. Din anul 89 este lucrător în secţia de psihoprognoză, din anul 93 şeful laboratorului de asigurare instrumentală, din anul 94 şeful secţiei de tehnică intrapsihică.)

Fragment din discuţie:

E: Ce credeţi că l-a interesat cel mai mult pe Vrăjitor în Institut?

Gaidai: Ştiţi, am senzaţia că acest Vrăjitor a fost realmente greşit informat. Ce să ne mai mirăm, chiar şi aici, pe Pământ, mulţi au o imagine greşită despre munca noastră, darmite Progresorii de pe Saraksh pe care Vrăjitorul i-a contactat? Îmi aduc aminte că m-a mirat imediat dorinţa acestui Vrăjitor extraterestru de a vedea pe Pământ doar Institutul nostru... Uite

cum văd eu problema. În Sarakshul ăla el este aşa-numitul rege al mutanţilor şi, eu siguranţă, are o mulţime de necazuri în legătură cu asta: tipii de acolo degenerează, sunt bolnavi şi trebuie trataţi, cumva trebuie ajutaţi. Iar „ciudaţii” noştri sunt şi ei într-un fel mutanţi... S-o fi gândit că poate va culege de prin Institutul nostru vreo informaţie folositoare, s-o fi gândit că aici e ceva asemănător unei clinici.

Eu: Şi înţelegând greşeala, s-a întors şi a plecat?

Gaidai: Întocmai. S-a înapoiat puţin cam brusc, poate că a plecat cam grăbit, dar, la urma urmei, poate că acolo sunt şi astfel de maniere.

Eu: Despre ce aţi vorbit?

Gaidai: Cu mine nu a vorbit nimic. Drept să vă spun, nu i-am auzit vocea decât o dată. L-am întrebat ce ar vrea să vadă la noi, iar el mi-a răspuns „Tot ce îmi arătaţi”. Trebuie să recunosc, avea o voce destul de nesuferită, ca a unei vrăjitoare arţăgoase.

Eu: Apropo, în ce limbă aţi vorbit cu el?

Gaidai: Imaginaţi-vă, în ucraineană!

Conform mărturiilor lui Gaidai, Vrăjitorul s-a întâlnit doar cu trei clienţi ai Institutului. Am reuşit să-i interpelez pe doi dintre ei.

Ravici Marina Sergheevna, 27 ani, doctor veterinar, în prezent consultant la uzina de embriosisteme din Leningrad, la atelierul din Lausanne de creare a P-abstracţiilor şi la institutul de pozitronică laminară din Belgrad şi consultant al arhitectului-şef al regiunii Iakuţia. O femeie modestă, foarte timidă şi tristă. Are o aptitudine unică şi, deocamdată, inexplicată (acestei aptitudini încă nici nu i-au dat o denumire ştiinţifică). Dacă i se pune în faţă o problemă clar formulată şi înţeleasă de ea, femeia se apucă să o rezolve cu entuziasm şi plăcere, dar, cu totul în afara voinţei sale, apare drept rezultat rezolvarea unei alte probleme, ce nu are nimic comun cu cea pusă iniţial, şi care, de regulă, nu intră defel în sfera intereselor ei profesionale. Problema pusă acţionează ca un catalizator în conştiinţa femeii pentru rezolvarea unei alte probleme, cunoscută cândva, la repezeală, ori din revistele de popularizare a ştiinţei, ori din discuţii ale specialiştilor auzite întâmplător. În principiu, este imposibil să ştii dinainte care anume problemă va fi rezolvată. Ceva acţionează aici, precum clasicul principiu al nedeterminării.

Vrăjitorul a intrat în cabinetul ei exact în momentul când ea lucra. Îşi mai aminteşte, vag, de o figură hidoasă, cu capul mare, o siluetă îmbrăcată în haine strâmte, verzi, şi cam atât despre asta. Nu, el nu a spus nimic. Doar Bogdan îndruga nişte prostii oarecare despre „harul” ei, iar de alte voci nu-şi mai aminteşte. După spusele lui Gaidai, Vrăjitorul a zăbovit cel mult două minute, interesându-l persoana ei, probabil, nu mai mult decât fusese ea preocupată de persoana lui.

Michel Desmond, 41 de ani, cu diplomă de inginer-granulist, sportiv profesionist, campion european la hochei *tonelar* în anul 88. Un bărbat vesel, foarte mulţumit de sine şi de Univers. Îşi priveşte polimentalismul eu umor şi indiferenţă totală. Tocmai intenţiona să meargă la stadion când au venit la el. Din descrierea lui, Vrăjitorul pare un om bolnav, care a tăcut tot timpul, nu înţelegea glumele şi, pe semne, nici nu ştia bine unde se află şi despre ce se discută cu el. Totuşi, într-adevăr, a existat şi un moment pe care Michel nu-l va uită toată viaţa, atunci când Vrăjitorul şi-a ridicat brusc pleoapele palide, imense, şi a privit direct în sufletul lui Michel, sau poate chiar mai adânc, în înseşi adâncurile acelei lumi, unde există acea târâtură a cărei prezenţă Michel e silit să o accepte în volumul comun al spaţiului mental. Momentul era neplăcut, dar în acelaşi timp şi minunat. La scurtă vreme. Vrăjitorul a plecat, fără să spună un cuvânt. Şi fără să-şi ia rămas bun.

Cu Susumu Hirota, alias Senrigan, ceea ce înseamnă „Cel care vede la mii de mile”, 83 de ani, licenţiat în istoria religiilor, profesor la catedra de istorie a religiilor din cadrul universităţii din Bangkok, n-am reuşit să discut. Se întoarce la Institut abia mâine sau poimâine. După opinia lui Gaidai, Vrăjitorului tare nu i-a plăcut acest clarvăzător. În orice caz, nu se poate tăgădui că plecarea Vrăjitorului s-a produs tocmai în decursul întâlnirii lor.

Conform spuselor tuturor martorilor oculari, această plecare s-a petrecut astfel. Vrăjitorul tocmai stătea în mijlocul cabinetului mentoscopic, ascultând cum Gaidai îi recită lecţia despre capacităţile neobişnuite ale lui Senrigan, iar Senrigan îl întrerupea uneori pe lector cu obişnuitele demascări ale motivelor personale ale lectorului, când, fără o vorbă, fără o prevenire a acţiunilor sale prin vreun gest sau o privire, acest spiriduş verde se întoarse brusc, agăţându-l cu cotul pe Borea Laptev, şi fără a mai zăbovi nici o secundă prin alte părţi, străbătu cu paşi repezi coridoarele filialei, spre ieşire. Asta-i tot.

În clădirea filialei, Vrăjitorul a mai fost văzut şi de alţi oameni: colaboratori ştiinţifici, laboranţi, câţiva inşi din personalul administrativ. Nici unul dintre ei nu a ştiut cu cine are de-a face. Vrăjitorul nu a atras curiozitatea decât a doi novici din Institut, uimiţi de înfăţişarea lui. Nu am aflat nimic esenţial de la ei.

Apoi m-am întâlnit cu Boris Laptev. Iată cea mai importantă parte a discuţiei noastre:

Eu: Eşti singurul om care a fost tot timpul cu Vrăjitorul, de la plecarea de pe Saraksh şi până la înapoiere. Nu ţi-au sărit în ochi nişte ciudăţenii?

Boris: Ce întrebare! Asta e ca şi cum ai întreba o cămilă: „De ce ai gâtul atât de curbat?”, iar ea îţi răspunde: „Da’ am io ceva drept?”

Eu: Şi totuşi? Încearcă să-ţi aminteşti comportarea lui în toată această perioadă. Trebuie să se fi întâmplat ceva, de vreme ce a şters-o pe nepusă masă.

Boris: Ascultă, îl cunosc pe Vrăjitor de doi ani de-ai noştri. E un izvor de surprize. De multă vreme i-am pus cruce şi nu încerc să-l mai înţeleg. Ce să-ţi spun? În acea zi a avut un acces de deprimare, aşa numesc eu starea respectivă. Din când în când, îl apucă, fără nici o cauză vizibilă. Devine atunci tăcut, iar dacă deschide gura, o face doar pentru a spune ceva scabros, veninos. Aşa şi în ziua aceea. Cât timp am zburat împreună de la Saraksh la Pământ, totul a fost minunat, vorbea în aforisme, glumea la adresa mea, ba chiar cânta... Dar o dată ajunşi la Mirza-Charles, s-a posomorât pe neaşteptate, cu Logovenko aproape că nici n-a vorbit, iar când am mers împreună cu Gaidai prin Institut, a devenit mai negru decât un nor. Chiar m-am speriat, să vezi că acu-acu jigneşte pe cineva; dar se pare că a simţit şi singur că aşa ceva nu se mai poate şi şi-a purtat ghearele cât mai departe de păcat. Apoi, până la Saraksh, a tăcut; doar la Mirza-Charles s-a uitat împrejur, a despărţire, şi a chiţăit cu o voce subţirică, dezagreabilă: „Vede munţii, codrii,/ zările şi norii,/ dar sub nas ce se găseşte,/ el deloc nu mai zăreşte”.

Eu: Asta ce-o mai fi?

Boris: Nişte poezii pentru copii. Poezii străvechi.

Eu: Şi tu ce-ai înţeles?

Boris: Da’ n-am înţeles nicicum. Am înţeles că-i supărat pe toată lumea, deci, atenţie, va începe să muşte. Am înţeles că trebuie să tac. Aşa că am tăcut amândoi până la Saraksh.

Eu. Asta este tot?

Boris: Asta-i tot. Înainte de aterizare a mai mormăit ceva – se potrivea ca nuca-n perete: „Să aşteptăm până când orbii îl vor zări pe cel care vede”. Iar când am ieşit dincolo de Şarpele Azuriu, mi-a făcut cu mânuţa şi, cum se spune, s-a topit în junglă. Bagă de seamă, nici nu mi-a mulţumit, nici nu m-a invitat pe la el.

Eu: Mai mult nu poţi să-mi spui?

Boris: Da’ ce tot vrei de la mine? A fost ceva ce nu i-a plăcut pe Pământ. Ce anume – nu a binevoit să-mi comunice. Doar ţi-am spus: e o fiinţă inexplicabilă şi imprevizibilă. Poate că Pământul nu are nimic de-a face cu asta. Poate că doar l-a durut dintr-o dată burta, în sens general, fireşte, într-un sens foarte larg, cosmic...

Eu: Crezi că din întâmplare într-o poezioară pentru copii se spune despre cineva care nu vede nimic, iar apoi se pomeneşte de orbi şi de un văzător?...

Boris: Ştii, apropo de orbi şi văzători. Există un proverb la ei acolo, pe Saraksh, în Pandeea: „Când orbul va vedea văzătorul”. Adică „la paştele cailor” sau „la sfântu-aşteaptă”. Probabil că s-a referit la ceva care nu se va întâmpla niciodată. Iar poezioara – asta-i doar aşa, din cauza răutăţii. A recitat-o cu evidentă batjocură, numai că nu e clar de cine-şi bătea joc. Poate chiar de acel japonez obositor şi lăudăros.

CONCLUZII PRELIMINARE

1. Nu am reuşit să obţin nici o dată care ar fi putut să mă ajute la găsirea Vrăjitorului pe Saraksh.

2. Nu pot să ofer nici o recomandare pentru continuarea viitoarelor căutări.

T. Glumov

(Sfârşitul documentarului 8)

În seara zilei de 6 mai, am fost primit de Preşedintele nostru, Athos Sidorov. Am luat cu mine cele mai interesante materiale, iar esenţa problemei, ca şi propunerea mea le-am expus verbal. Sidorov era de pe atunci foarte bolnav, avea faţa pământie şi îl

chinuia astmul. Am amânat prea mult acea vizită: el nici măcar nu a mai avut puterea să se mire cu adevărat. A spus că ia cunoştinţă de materialele mele, va reflecta şi va intra mâine în legătură cu mine.

Pe data de 7 mai, am stat toată ziua la mine în cabinet, în aşteptarea chemării lui. Nu m-a chemat. Seara, mi s-a comunicat că Preşedintele a avut o criză puternică, abia au reuşit să-l salveze, iar acum este la spital. Şi din nou totul a căzut pe mine, dar în aşa fel, încât mi-au trosnit toate oscioarele sufletului.

Pe data de 8 mai, am primit, printre altele, şi raportul lui Toivo despre vizita efectuată la Institutul Ciudaţilor. Am bifat numele lui pe listă, i-am introdus raportul-comunicare în registrator şi am început să mă gândesc ce sarcină să-i dau lui Petenka Sileţki. În acea zi nu au trecut pe la mine la Institut decât el şi Zoia Morozova.

Cam în aceeaşi perioadă, Toivo Glumov discuta cu Grişa Serosovin în camera de lucru. Redau în cele ce urmează reconstituirea discuţiei lor pentru a ilustra, în principal, starea de spirit a colaboratorilor mei în acel timp. Doar din punct de vedere calitativ. Comunicarea cantitativă era cea dinainte: de o parte – Toivo Glumov singur-singurel, de cealaltă parte – restul lumii.

***

SECŢIA EE., CAMERA DE LUCRU „D”, 8 MAI 99, SEARA

Grişa Serosovin intră ca de obicei, fără să bată, se opri în prag şi întrebă:

— Se poate?

Toivo puse de-o parte „Progresul vertical” (lucrarea anonimului Oksoview) şi, înclinând capul, îl privi pe Grişa.

— Se poate. Numai că în curând voi pleca acasă.

— Iar lipseşte Sandro?

Toivo aruncă o privire spre biroul lui Sandro. Biroul era liber şi incredibil de curat.

— Da. E a treia zi.

Grişa se aşeză la biroul lui Sandro, picior peste picior.

— Tu pe unde ai umblat ieri? întrebă.

— La Harkov.

— Ah, şi tu ai fost la Harkov?

— Cine a mai fost?

— Aproape toţi. În ultima lună, aproape toată secţia a fost la Harkov. Auzi, Toivo, uite de ce am venit la tine. Aşa-i că te-ai ocupat de „geniile inopinate”?

— Da. Numai că asta a fost de mult. Cu doi ani în urmă.

— Îţi aminteşti de Soddy?

— Da. Bartholomew Soddy. Matematician, ulterior confesor.

— Aşa-aşa, ăsta e, spuse Grişa. Există o frază într-un comunicat. Citez: „După datele deţinute, B. Soddy a trăit o tragedie personală, cu puţin timp înainte de metamorfoză”. Dacă tu ai făcut acest comunicat, îţi pun două întrebări: ce tragedie a fost şi de unde ai luat datele?

Toivo întinse mâna şi îşi chemă programul pe terminal. Selecţia informaţiei se încheiase, programul deja calcula. Toivo începu, fără grabă, să facă ordine pe masă. Grişa aştepta răbdător. Se obişnuise.

— Dacă acolo scrie „după datele deţinute”, spuse Toivo, înseamnă că am primit aceste date de la Big-Bag.

Tăcu. Grişa mai aşteptă puţin şi îşi încrucişă invers picioarele. Apoi spuse:

— Mi-e lehamite să merg cu mărunţişuri de-astea la Big-Bag. Bine, o să încerc să mă lipsesc... Auzi, Toivo, n-ai impresia că Big-Bag-ul nostru e cam nervos în ultima vreme?

Toivo ridică din umeri.

— Se poate. Preşedintele o duce rău de tot. Se spune că Gorbovski este pe moarte. Iar el îi ştie pe toţi. Şi-ncă foarte bine.

Grişa rosti îngândurat:

— Totuşi, imaginează-ţi, şi eu îl cunosc pe Gorbovski. Mai ştii... deşi atunci încă nu erai la noi... S-a sinucis Kamill. Ultimul din Cei Treisprezece. Desigur, cazul încâlcit al Celor Treisprezece este pentru tine la fel ca... o tresărire a văzduhului. Eu, de exemplu, n-am auzit nimic despre el... Însuşi faptul sinuciderii, sau mai exact spus, autodistrugerea acestui nefericit Kamill nu lasă nici o îndoială. Dar nu e clar: de ce? De fapt, era limpede că nu avea un trai dulce, în ultimii o sută de ani ai vieţii a fost absolut singur... Noi doi nici nu ne putem imagina o astfel de singurătate... Dar nu asta vreau să spun. Big-Bag m-a trimis atunci la Gorbovski, deoarece Gorbovski fusese odată un apropiat al acestui Kamill şi chiar a încercat cumva să-i devină amic... Mă asculţi?

Toivo dădu din cap de câteva ori.
— Da.
— Ştii cum arăţi?
— Ştiu, spuse Toivo. Ca un ins preocupat de ceva personal. Mi-ai mai vorbit despre asta. De câteva ori. Un clişeu. De acord?
În loc de răspuns, Grişa scoase fulgerător stiloul din buzunarul de la piept şi-l aruncă, întocmai ca pe o suliţă, direct spre capul lui Toivo. Toivo prinse stiloul din zbor, cu două degete, la câţiva centimetri de faţă, şi spuse:
— Moale.
„Moale”, scrise cu stiloul pe o foaie.
— Mă menajaţi, domnule, spuse Toivo. Nu trebuie să mă menajaţi. Îmi dăunează.
— Auzi, Toivo, spuse răspicat Grişa, ştiu că ai o reacţie bună, robustă, de profesionist. Dar după cum arăţi... Înţelegi, sunt pur şi simplu obligat ca, în postura mea de antrenor al tău la subaks, să verific din când în când, dacă eşti capabil să reacţionezi la ceea ce te înconjoară sau dacă eşti, de fapt, în letargie...
— Astăzi sunt totuşi obosit, spuse Toivo. Acum termin de calculat programul şi mă duc acasă.
— Dar ce-i acolo la tine ?
„Acolo la mine”, scrise Toivo pe foaie şi răspunse:
— Acolo la mine sunt balene. Acolo la mine sunt păsări. Acolo la mine sunt lemingi, şobolani şi-şoareci. Acolo la mine sunt o mulţime de astfel de vietăţi micuţe.
— Şi ce fac ele la tine acolo?
— Mor. Sau fug. Mor, aruncându-se pe ţărmuri, se îneacă, părăsesc în zbor locurile unde au trăit de veacuri.
— De ce?
— Nimeni nu ştie. Acum două-trei secole era un fenomen obişnuit, deşi nici atunci nu înţelegeam cauzele. Apoi fenomenul a dispărut pentru mult timp. Total. Acum, a început din nou.
— Dă-mi voie, interveni Grişa. Desigur, e foarte interesant, dar ce avem noi cu asta?
Toivo tăcu, şi Grişa, neprimind răspuns, întrebă:
— Crezi că e vreo legătură cu Pelerinii?
Toivo cercetă atent stiloul, pe toate părţile, învârtindu-l între degete, îl apucă de vârf şi, nu se ştie de ce, îl privi în lumină.
— Tot ce este inexplicabil poate avea legătură cu Pelerinii.
— O formulare cizelată, spuse admirativ Grişa.

— Sau poate să nu aibă, continuă Toivo. Unde găseşti lucruşoare atât de frumoase? S-ar părea că e un stilou. Ce poate fi mai banal? Dar ce plăcere să priveşti stiloul tău... Ascultă, fă-mi-l cadou. Îl dăruiesc Asiei. Vreau să-i fac o bucurie. Măcar cu un fleac.

— Măcar să te bucur şi eu cu ceva, spuse Grişa.

— Măcar să mă bucuri şi tu cu ceva.

— Ia-l. Stăpâneşte-l sănătos. Dăruieşte-l, oferă-l, mai tragi şi o minciună. Chipurile, l-ai proiectat de unul singur pentru persoana iubită, ai stat nopţile şi l-ai meşterit.

— Mersi, spuse Toivo, băgând stiloul în buzunar.

— Dar fii atent! Grişa ridică degetul: Aici, după colţ pe strada Arţarilor Roşii, este un automat care cloceşte stilouri d-astea.

Toivo scoase din nou stiloul şi-l privi cu atenţie.

— Tot aia este, spuse trist. Uite, ai observat acest automat pe strada Arţarilor Roşii, iar mie nici prin gând nu mi-a trecut să-l observ...

— În schimb, ai observat nereguli în lumea balenelor!

„Balenelor”, scrise Toivo pe foaie.

— Apropo. Uite, eşti un om nealterat, fără prejudecăţi. Ce părere ai? Ce-ar trebui să se întâmple, ca un grup de balene, domesticite, îngrijite, mângâiate, să se arunce brusc spre ţărmuri pentru a muri, ca în urmă cu secole, ca în acele vremuri străvechi, încărcate de ură? În tăcere, fără ţipete de ajutor, alături de copilaşii lor... Iţi poţi imagina o cauză a acestor sinucideri?

— Dar în trecut de ce se aruncau?

— Nici în trecut nu ştim motivele pentru. care se aruncau. Dar atunci măcar puteai presupune ceva. Balenele erau chinuite de paraziţi, balenele erau atacate de rechini şi calmari, balenele erau atacate de oameni... A existat chiar şi o ipoteză, că se sinucideau în semn de protest... Dar azi?

— Şi ce spun specialiştii?

— Specialiştii au trimis o interpelare către COMCON-2: stabiliţi cauza reapariţiei sinuciderilor în rândul cetaceelor.

— Hm... e clar. Dar păstorii ce spun?

— De la păstori a şi început totul. Ei susţin că balenele sunt mânate spre moarte datorită unei spaime oarbe. Iar păstorii nu înţeleg, nu-şi pot imagina ce anume poate speria balenele zilelor noastre.

— Mda, făcu Grişa. Se pare că, într-adevăr, Pelerinii nu lipsesc nici aici.

„Nu lipsesc”, scrise Toivo, apoi încadră cuvintele într-un chenar, apoi mai desenă un altul şi începu să coloreze spaţiul dintre linii.

— Pe de altă parte însă, continuă Grişa, toate astea au mai fost, au fost şi iar au fost. Ne pierdem în presupuneri, comitem erori cu Pelerinii ăştia, ne scrântim minţile şi când ne uităm – hopa! – cine stă acolo atât de cunoscut, profilându-se la orizont? Cine-i acolo atât de elegant şi cu un zâmbet trufaş, ca al Domnului în seara celei de-a şasea zile de facere a lumii? A cui o fi binecunoscuta bărbuţă în formă de cioc, albă ea neaua? Mister Fleming, sir! Dar cum aţi apărut aici, sir? Nu binevoiţi să păşiţi pe covor, sir? La Consiliul Mondial cu el, la Tribunalul Suprem!

— Recunoaşte că nu ar fi o variantă dintre cele mai proaste, remarcă Toivo.

— Cred şi eu! Câteodată însă aş prefera să am de-a face cu zece Pelerini decât cu un singur Fleming. Poate şi pentru faptul că Pelerinii sunt fiinţe ipotetice, iar Fleming, cu bărbuţa lui, este o bestie cât se poate de reală.

Deprimant de reală, cu bărbuţa aia albă ca neaua, cu Peşa lui de Jos, cu toţi bandiţii lui ştiinţifici şi cu blestemata lui de glorie mondială!...

— Observ că îndeosebi ciocul lui nu te lasă să trăieşti...

— Ba nu mă deranjează bărbuţa aia, protestă plin de venin Grişa. Tocmai, că-l putem înşfăca de ea. Dar pe Pelerini de ce îi apucăm, dacă totuşi se dovedeşte că ei sunt?

Toivo puse cu grijă stiloul în buzunar, se ridică şi se opri lângă fereastră. Vedea cu coada ochiului cum Grişa îl priveşte atent, cum renunţă la poziţia lui picior peste picior şi chiar cum se înclină în faţă. Era linişte şi nu se auzea decât chiţăitul slab al terminalului, în ritmul schimbărilor de tabele intermediare pe display.

— Sau speri că totuşi nu sunt ei? întrebă Grişa.

Un timp, Toivo nu spuse nimic, apoi răspunse brusc, fără să se întoarcă:

— Acum nu mai sper.

— Adică?

— Ei sunt.

Grişa îşi miji ochii.

— Adică?
Toivo se întoarse spre el.
— Sunt sigur că Pelerinii se află pe Pământ şi acţionează.
(Grişa povestea mai târziu că, în acel moment, a simţit un şoc tare neplăcut. A avut senzaţia că tot ce se întâmpla era ireal. Problema stătea în persoana lui Toivo Glumov: cuvintele lui cu greu puteau fi suprapuse persoanei lui Toivo Glumov. Aceste cuvinte nu erau o glumă, pentru că Toivo nu glumea niciodată pe seama Pelerinilor. Cuvintele lui Toivo nu puteau constitui o apreciere neaşteptată, deoarece Toivo Glumov nu exprima niciodată aprecieri pe neaşteptate. Dar nici adevărate nu puteau fi aceste cuvinte, pentru că nu puteau fi adevărate. De altfel, Toivo putea să se şi înşele...)
Grişa întrebă încordat:
— Big-Bag e la curent?
— I-am raportat toate faptele.
— Şi?
— După cum vezi, deocamdată nimic.
Grişa se destinse şi se lăsă din nou pe spătarul fotoliului.
— Pur şi simplu te-ai înşelat, spuse cu uşurare.
Toivo tăcea.
— Să te ia dracu! izbucni Grişa. Unde vei să mă duci cu fanteziile tale obscure? Parcă m-ai stropit cu apă rece ca gheaţa!
Toivo tăcea. Se întoarse iar spre fereastră. Grişa gemu, îşi prinse vârful nasului şi-l roti de câteva ori, schimonosindu-se.
— Nu, se hotărî el. Nu pot aşa ca tine, asta-i problema. Nu pot. E ceva prea serios. Resping în totalitate aceste lucruri. Şi nu e o treabă personală: eu cred, iar voi faceţi cum vă taie capul. Dacă într-adevăr cred, sunt obligat să las baltă totul, să sacrific tot ce am, să refuz toate celelalte... să mă călugăresc, drăcia dracului! Că doar viaţa e multiopţională! Cum vine asta – s-o pui, în totalitate, într-un ceva unic?... Deşi, bineînţeles, uneori mă cuprinde ruşinea şi frica, şi atunci mă uit la tine cu o admiraţie deosebită... Iar uneori, ca acum, de exemplu, îmi vine să turbez de necaz când te privesc... când văd cum te autoflagelezi, când observ obsesia spiritului tău de sacrificiu. Atunci îmi vine să-ţi ironizez vorbele, să-mi bat joc de tine, să iau totul în râs: ce te tot înghesui să ne-o iei înainte?...
— Ia ascultă, ce vrei de la mine?
Grişa amuţi.

— Chiar aşa. Ce vreau de la tine? Nu ştiu.

— Ba eu ştiu. Vrei ca totul să fie bine şi încă şi mai bine cu fiecare zi ce trece.

— O!

Grişa ridică degetul. Vru să mai spună ceva, ceva de bine, care să şteargă senzaţia de intimitate incomodă ce se aşternuse între ei în ultimele minute, dar tocmai atunci răsună semnalul de încheiere a derulării programului şi pe masă începu să şerpuiască, în icnituri scurte, banda cu rezultate.

Toivo o studie în întregime, rând cu rând, o împături grijuliu după îndoituri şi o strecură în fanta acumulatorului.

— Nimic interesant? întrebă Grişa, uşor compătimitor.

— Cum să-ţi zic... mormăi Toivo. Acum, într-adevăr, se gândea cu încordare la altceva. – Din nou primăvara lui 81.

Toivo îşi plimbă vârfurile degetelor peste senzorii terminalului, iniţiind următorul ciclu al programului.

— În martie 81, pentru prima dată după o întrerupere de două secole, a fost înregistrat un caz de sinucidere în masă a balenelor cenuşii.

— Aşa, spuse nerăbdător Grişa. Cum adică, din nou?

Toivo se ridică.

— Durează prea mult ca să-ţi povestesc. O să citeşti raportul mai târziu. Hai acasă.

***

TOIVO GLUMOV ACASĂ. 8 MAI 99. SEARA TÂRZIU

Au cinat în camera inundată de lumina purpurie a apusului de soare.

Asia era indispusă. Iar se răzvrătise fermentul Paşkovski, adus la combinatul de delicatese direct de pe Pandora (în pungile vii ale biocontainerelor, acoperite cu un strat de var teracotic, printre cârligele osoase ale vaporizatoarelor ce aduceau cu nişte ţepi zbârliţi, fiecare pungă conţinând şase kilograme de ferment preţios). Mirosul gustativ al fermentului trecuse spontan în clasa „sigma”, iar iuţeala ajunsese până la ultimul grad admis. Consiliul experţilor se scindase. Magistrul ceruse ca până la clarificarea lucrurilor să se întrerupă producţia de „alapaicicuri”, faimoase pe întreaga planetă, când Bruno, un palavragiu impertinent şi un mucos, s-a trezit că întreabă: „Ca ce chestie?” Nu îndrăznise niciodată să

crâcnească în faţa Magistrului, dar astăzi îl apucase, brusc, limbariţa. Vezi Doamne, diletanţii pur şi simplu nu vor observa astfel de schimbări gustative fine, iar în privinţa cunoscătorilor – îşi punea capul pentru asta – cel puţin fiecare al cincilea dintre ei va fi încântat de noua variaţie gustativă... Cine simte nevoia să-i taie capul? Şi totuşi unii i-au susţinut opiniile! Iar acum nu e limpede ce va mai fi...

Asia deschise fereastra, se aşeză pe pervaz şi se uită în jos, la prăpastia albastru-verzuie, adâncă de doi kilometri.

— Mă tem că va trebui să zbor pe Pandora, spuse ea.

— Pentru mult timp?

— Nu ştiu. S-ar putea şi pentru mult timp.

— În fond, pentru ce? întrebă precaut Toivo.

— Uite care-i treaba... Magistrul consideră că aici, pe Pământ, am verificat tot ce a fost posibil. În concluzie, ceva nu-i în regulă pe plantaţii. Poate că acolo s-a răspândit vreun germene nou... S-o fi întâmplat ceva în timpul transportului... Nu ştim.

— Ai mai zburat o dată pe Pandora, se posomori Toivo. Ai plecat pentru o săptămână şi ai stat trei luni.

— Şi ce-i de făcut?

Toivo îşi scărpină obrazul cu unghia şi oftă.

— Nu ştiu ce-i de făcut... Ştiu doar că e groaznic să stau trei luni fără tine.

— Dar ce zici de doi ani? Cât ai stat tu pe asta... cum îi spune...

— Ţi-ai adus aminte! Oho, dar când a fost asta! Pe atunci eram tânăr, eram un prost... Atunci eram Progresor! Om de fier – muşchi, mască, maxilare! Ascultă, mai bine las-o pe Sonia să plece. E tânără, frumuşică, poate se şi căsătoreşte acolo, ce zici?

— Fireşte că şi Sonia va zbura. Alte idei nu mai ai?

— Ba am. Să zboare Magistrul. El a făcut tot terciul ăla, acum lasă-l pe el să meargă.

Asia doar îl privi.

— Îmi retrag cuvintele, se repezi Toivo. Eroare. Greşeală de calcul.

— Nici măcar Sverdlovskul nu are voie să-l părăsească! Magistrul are urticarii gustative! Nu şi-a părăsit cartierul de mai bine de un sfert de veac!

— O să ţin cont, rosti răspicat Toivo. Pentru totdeauna. Nu se mai repetă. Am spus o prostie. Am scrântit-o. Lasă-l pe Bruno să plece.

Asia îl mai pârjoli câteva secunde cu privirea ei indignată, apoi îi întoarse spatele şi privi iarăşi pe fereastră.

— Bruno nu va zbura, spuse supărată. Bruno este ocupat acum cu noua lui aromă. Vrea să o fixeze şi s-o standardizeze... Dar mai vedem noi... Se uită cu coada ochiului la Toivo şi râse. – Aha! Te-ai pleoştit! „Trei luni... Fără tine...”

Toivo se ridică imediat, traversă camera şi se aşeză la picioarele Asiei, sprijinindu-şi capul de genunchii ei.

— Tot trebuie să-ţi iei concediu, spuse Asia. Ai fi vânat acolo... Ai fi văzut plantaţiile noastre... Nu-ţi poţi închipui plantaţiile lui Paşkovski.

Toivo continuă să tacă şi doar se lipi mai strâns cu obrazul de genunchii ei.

Atunci tăcu şi ea. O vreme au stat aşa, până când Asia întrebă:

— Se întâmplă ceva la tine?

— De ce crezi asta?

— Nu ştiu. Văd.

Toivo suspină adânc, se ridică de pe podea şi se aşeză şi el pe pervaz.

— Vezi corect, mormăi. Se întâmplă. La mine.

— Ce?

Toivo îşi miji ochii, privind cu atenţie dungile întunecate ale norilor ce secţionau vâlvătaia purpuriu-roşcată a apusului de soare. La orizont – masa amorfă a pădurilor negru-albăstrii. Verticalele zvelte, întunecate, ale zgârie-norilor de mii de etaje ţâşneau din ciorchinii de cartiere. La stânga, cupola uriaşă a Forumului arunca palide licăriri arămii, iar în dreapta se zărea suprafaţa neverosimil de netedă şi rotundă a Mării. În grădina suspendată a cartierului superior, lăstuni negri scoteau sunete ascuţite şi ţâşneau ca nişte suliţe în văzduh, dispărând apoi în frunzişul grădinii suspendate a cartierului inferior.

— Ce se întâmplă? întrebă Asia.

— Eşti uimitor de frumoasă, spuse Toivo. Ai sprâncene de samur. Nu prea ştiu exact ce reprezintă cu adevărat aceste cuvinte, dar aşa se spune despre cineva foarte frumos. Despre tine. Nu eşti doar frumoasă, eşti minunată. Lumina ochilor mei. Şi grijile tale îmi sunt dragi. Şi lumea ta mi-e dragă. Dacă stau

să mă gândesc, chiar şi Bruno mi-e drag... Şi în general, lumea e minunată, dacă vrei să ştii... „Lumea este minunată, ca o floricică. Fericire garantată pentru cinci inimi, nouă rinichi şi patru ficaţi...” Nu ştiu ce fel de poezie este. Mi-a venit brusc în minte şi am vrut să o recit... Şi iată ce-ţi spun, ţine minte! Este foarte probabil ca în curând să vin la tine pe Pandora. Pentru că acu-acu îi va sări muştarul şi mă va expedia în concediu. Nu-i exclus să mă dea şi afară. Iată ce văd eu în ochii lui căprui. Clar, ca pe un display. Iar acum, hai, dă-mi ceaiul!

Asia îl privi pătrunzător.

— Nu iese nimic?

Toivo îi evită privirea şi dădu uşor din umeri.

— Pentru că încă de la început ai gândit totul incorect, se înflăcără Asia. Pentru că încă de la început problema nu a fost pusă bine! Nu se poate pune astfel o problemă, aşa încât nici un rezultat să nu te mulţumească. Ipoteza ta este iniţiată defectuos – îţi aminteşti ce ţi-am spus? Dacă Pelerinii ar fi existat cu adevărat, te-ai fi bucurat oare? Acum însă începi să înţelegi că ei nu există şi iar îţi e rău – ai greşit, ai emis o ipoteză incorectă, eşti ca şi cum te-ai afla în pierdere, când de fapt n-ai pierdut nimic...

— Nu te-am contrazis niciodată, spuse spăşit Toivo. Sunt vinovat în toate, asta mi-e soarta...

— Vezi, acum şi el e dezamăgit de ideea aia a voastră... Bineînţeles, nu cred că o să te dea afară, ce tot îndrugi prostii, te iubeşte şi te apreciază, asta o ştiu toţi... Dar, evident, nu poţi să îngropi atâţia ani – practic, pentru ce? Că doar voi, în fond, nu aveţi nimic altceva decât o idee goală. Nimeni nu contestă: ideea este destul de curioasă, capabilă să zgândăre nervii oricui, dar nimic mai mult! în esenţă, e doar inversiune a unei practici omeneşti cunoscute demult-demult... doar o activitate contrară celei a Progresori lor, nimic altceva... Dacă noi corectăm istoria cuiva, înseamnă că şi istoria noastră poate fi corectată... Stai, ascultă-mă! În primul rând, voi uitaţi că nu orice inversiune îşi găseşte exprimarea în realitate. Una e gramatica, alta e realitatea. De aceea, iniţial vi s-a părut interesant, iar acum arată efectiv... păi, indecent, ce mai... Ştii ce mi-a spus ieri un lider de-al vostru? A spus: „Noi, să ştiţi, nu suntem comeonieni, pe comeonienii ăştia nu-i poţi decât invidia. Când se lovesc de o enigmă cu adevărat serioasă; o pun urgent pe seama activităţii Pelerinilor şi cu asta, basta!”

— Interesant, cine a spus asta? întrebă abătut Toivo.

— Ce importanţă are? Uite că la noi s-a răzvrătit fermentul. La ce bun să mai căutăm cauzele? Totul e clar: Pelerinii! Mâna sângeroasă a supercivilizaţiei! Şi, te rog, nu te supăra. Nu te supăra! Ţie nu-ţi plac astfel de glume, dar nici nu cred că ai şanse să le auzi. Iar eu le aud mereu. Doar un singur „sindrom Sikorski” cât mă costă... Şi asta, de acum, nu mai e o glumă. E o sentinţă, dragii mei! E un diagnostic!

Toivo reuşise deja să se stăpânească.

— Şi ce, spuse Toivo, e o idee şi cu fermentul. Doar e un EE! De ce nu ne-aţi comunicat? întrebă cu severitate. – Nu ştiaţi dispoziţiile? Iar Magistrul – la podea cu el!

— Îţi arde de glume, se supără Asia. Toţi glumesc în jur!

— Minunat! exclamă Toivo. Trebuie să ne bucurăm. Când vor începe adevăratele treburi, atunci nu mai e de glumit...

Asia lovi înciudată cu pumnişorul în genunchi.

— O, Doamne! De ce te prefaci în faţa mea? Nu vrei să glumeşti, nu ai chef de glume şi în special lucrul ăsta mă irită la voi! Aţi construit în jurul vostru o lume obscură, o lume a ameninţărilor, a fricii şi suspiciunii... De ce? De unde? De unde în voi atâta mizantropie cosmică?...

Toivo tăcu.

— Poate pentru că toate EE-urile inexplicabile sunt tragedii? Că doar un EE este întotdeauna o tragedie! Enigmatic sau nu, de-asta şi e un EE! Corect?

— Nu.

— Dar ce, mai sunt şi alte EE-uri? Norocoase?

— Sunt.

— Cum ar fi? întrebă caustic Asia.

— Hai, mai bine, să bem ceaiul.

— A, nu! Te rog să-mi dai un exemplu de Eveniment Excepţional norocos, îmbucurător, plin de optimism.

— Bine. Dar apoi ne bem ceaiul. Ne-am înţeles?

— Du-te naibii, răbufni Asia.

A tăcut. Jos, dincolo de frunzişul des al grădinilor, s-au aprins luminiţe multicolore în amurgul mov, şi sclipiri luminoase s-au revărsat pe coloanele negre ale serii – clădirile cu mii de etaje.

— Ţi-e cunoscut numele de Goujon? întrebă Toivo.

— Desigur.

— Dar Soddy?

— Cred şi eu!

— După tine, prin ce sunt remarcabili aceşti oameni?

— „După mine”? Nu „după mine”, ci toţi pot spune că Goujon este un minunat compozitor, iar Soddy marele confesor... Dar care-i părerea ta?

— Părerea mda este că aceşti oameni sunt remarcabili prin cu totul altceva. Albert Goujon a fost până la vârsta de cincizeci de ani un bun agrofizician şi nimic mai mult. N-a avut absolut nici o înclinaţie pentru muzică. Iar Bartholomew Soddy s-a ocupat timp de patruzeci de ani de funcţiile umbrite şi a fost un om sec, pedant, nesociabil. Iată prin ce sunt remarcabili aceşti oameni.

— Ce vrei să spui? Ce-ai găsit remarcabil în toate astea? Nişte oameni cu talente ascunse, au muncit din greu şi cu perseverenţă... apoi, cantitatea a trecut în calitate...

— Tocmai aici e problema, Asia, că nu există nici o cantitate. Doar calitatea s-a transformat brusc. Radical. Subit. Ca o explozie.

Asia tăcu, murmurând ceva neauzit, apoi întrebă cu răutate, ezitantă:

— Şi ce, consideri că Pelerinii i-au însufleţit, aşa-i?

— N-am spus asta. M-ai rugat să-ţi dau exemple de EE norocoase, pline de optimism. În fine. Pot să-ţi mai spun câteva zeci de nume, într-adevăr, mai puţin cunoscute.

— Bine. Şi totuşi de ce vă ocupaţi cu asemenea probleme? Practic, ce urmăriţi să obţineţi?

— Ne ocupăm de orice Eveniment Excepţional.

— Atunci te întreb: ce este excepţional în aceste evenimente?

— În contextul cunoştinţelor existente, ele sunt inexplicabile.

— Dar, cine poate spune ce este inexplicabil în lume? izbucni Asia. Riderismul este şi el inexplicabil, numai că ne-am obişnuit cu el...

— Cu ce ne-am obişnuit nu considerăm ca fiind excepţional. Nu ne preocupăm de fenomene, Asia, ci de evenimente, întâmplări. Ceva ce nu a existat timp de o mie de ani, iar apoi s-a petrecut pe neaşteptate. De ce s-a întâmplat? Nu e clar. Cum se explică? Specialiştii ridică din umeri. Atunci înregistrăm faptul respectiv. Înţelegi, Asia, nu faci o clasificare corectă a EE-urilor. Noi nu le împărţim în evenimente norocoase şi tragice, le categorisim în explicabile şi inexplicabile.

— Şi crezi că în orice EE inexplicabil există o ameninţare?

— Da, chiar şi-n cel norocos.

— Ce ameninţare poate constitui transformarea unui agrofizician obişnuit într-un muzician genial?

— Nu m-am exprimat prea exact. Ameninţarea nu o constituie EE-ul propriu-zis. Cele mai enigmatice EE-uri, de regulă, sunt complet inofensive. Câteodată chiar comice. Cauza EE-ului poate fi o ameninţare. Mecanismul ce dă naştere acestui EE. Se poate pune întrebarea în felul următor: cui i-a fost necesară transformarea unui agrofizician într-un muzician?

— Poate că e doar o fluctuaţie statistică!

— Nu-i exclus. Aici e necazul, că nu ştim cu exactitate... Fii atentă însă unde ai ajuns. Cu ce este mai bună explicaţia ta decât a noastră? Ce alegem? Fluctuaţia statistică, imprevizibilă şi necontrolabilă din punctul de vedere al determinării, sau Pelerinii, care, fireşte, nici ei nu sunt perceptibili, dar pe care, măcar în principiu, poţi totuşi spera să-i agăţi de mânecă? Da, sigur că fluctuaţia statistică sună a ceva mult mai solid, mai ştiinţific şi imparţial decât aceste ipoteze vulgare, romantice şi de prost gust, legende ieftine care ne-au strepezit dinţii la toţi şi care...

— Stai, nu fi rău, te rog. Nimeni nu-i neagă pe Pelerinii tăi. Altceva vreau să-ţi spun... M-ai zăpăcit complet... Totdeauna mă zăpăceşti! Şi pe mine şi pe Maxim al tău, apoi umbli cu nasul în jos, şi trebuie să fiu bună, să te consolez... Da. Uite ce-am vrut să spun. Mă rog, să zicem că Pelerinii chiar se amestecă în viaţa noastră. Nu aici e disputa. Ce-i rău în asta? Iată întrebarea mea! De ce faceţi din ei nişte sperietori? Asta nu pot să înţeleg!

Şi nimeni nu înţelege... De ce e bine când corectezi istoria altor lumi, iar când cineva vrea să îndrepte istoria ta... Fiecare copil ştie astăzi că super-raţiunea implică nemijlocit şi bunătatea.

— Super-raţiunea înseamnă super-bunătate.

— Ei şi? Cu atât mai mult!

— Nu. Fără „cu atât mai mult”. Ştiu ce înseamnă bunătate, deşi nici asta nu e prea sigur. Dar ce înseamnă super-bunătatea?

Asia îşi lovi din nou genunchii cu pumnişorii.

— Nu înţeleg! Nu mă ajută capul! De unde a apărut la voi această prezumţie de ameninţare? Explică-mi, bagă-mi în cap ideea asta!

— Nici unul nu înţelege corect obiectivul nostru, se enervă Toivo. Nimeni dintre noi nu consideră că Pelerinii vor să facă

vreun rău pământenilor. Într-adevăr, este foarte puţin probabil. De altceva ne este frică! Ne este teamă că vor începe să facă bine pe Pământ, aşa cum *înţeleg ei*!

— Binele întotdeauna a reprezentat binele! se înfierbântă Asia.

— Ştii că de fapt nu-i aşa. Sau într-adevăr nu ştii? Doar ţi-am mai explicat. Am fost Progresor vreme de trei ani şi făceam binele, doar binele şi nimic altceva decât binele... Doamne, cât mă urau acei oameni! Şi pe bună dreptate. Pentru că zeii veniseră fără a cere permisiunea. Nimeni nu-i chemase, dar ei au dat năvală şi au început să facă binele. Chiar acel bine care întotdeauna reprezintă binele. Iar zeii făceau asta pe ascuns, deoarece ştiau dinainte că muritorii nu vor înţelege scopurile lor, iar dacă le vor înţelege, atunci vor refuza... Vezi, asta-i structura moral-etică a acestei situaţii drăceşti! Ne este oferit un abecedar, pe care însă nu ştim să-l aplicăm la noi. De ce? Pentru că nu ne imaginăm ce ne pot propune Pelerinii. Nu există nici o analogie! Dar ştiu două lucruri. Au venit fără să ne ceară acordul – asta-i una. Au venit în taină – asta-i doi. Şi dacă-i aşa, este de la sine înţeles că ei ştiu mai bine ce avem nevoie – una la mână – iar în al doilea rând sunt deja convinşi că ori nu vom înţelege, ori nu le vom accepta scopurile. Nu ştiu cum vezi tu, dar eu nu vreau acest lucru. Nu vreau!

Gata! se îndârji Toivo. Cu asta basta! Sunt un om obosit rău, plin de griji, eare s-a împovărat cu o răspundere de nedescris. Am sindromul Sikorski, sunt un psihopat şi suspectez pe toată lumea. Nu mai iubesc pe nimeni, sunt un handicapat, un martir, sunt monoman, trebuie să fiu protejat, să mi se exprime compătimirea... să se meargă în vârful degetelor pe lângă mine, să fiu sărutat pe gât, să fiu înveselit cu bancuri... Şi ceaiul. Ce Dumnezeu, oare chiar n-o să primesc astăzi ceaiul?

Fără să spună un cuvânt, Asia sări de pe pervaz şi plecă să pună de ceai. Toivo se întinse pe canapea. Prin fereastră se auzea zumzetul îndepărtat al unui instrument muzical exotic. Un fluture imens intră în zbor, făcu un cerc deasupra mesei şi se aşeză pe ecranul vizorului, desfăcându-şi aripile negre şi pictate, ca de catifea. Fără să se ridice, Toivo încercă să se întindă până la panoul de serviciu, dar nu ajunse şi atunci îşi lăsă mâna să cadă.

Asia intră cu tava, turnă ceaiul în ceşti şi se aşeză alături.

— Priveşte, şopti Toivo, arătându-i din priviri fluturele.

— Ce minunăţie, răspunse Asia, tot în,şoaptă.
— Poate vrea să stea la noi?
— Nu, n-o să vrea.
— De ce? Mai ştii, la Kazarian a fost o libelulă…
— Nu stătea la ei. Era doar aşa, în vizită…
— Atunci să fie şi ăsta în vizită. Să-i spunem Murphy.

***

Nu intenţionez, se înţelege, să afirm că această discuţie a avut loc întocmai aşa, seara târziu, pe data de 8 mai. Dar ştiu sigur că ei discutau mult pe aceste teme şi se ciondăneau, nefiind de acord unul cu celălalt. La fel de bine ştiu că nici unul nu a putut dovedi ceva celuilalt.

Fireşte, Asia s-a vădit incapabilă să-i transmită soţului optimismul ei universal. Optimismul ei îşi trăgea seva din însăşi atmosfera care o înconjura, din oamenii cu care lucra, din esenţa muncii ei – bună şi gustoasă. Toivo se afla însă dincolo de graniţele acestei lumi optimiste, într-o lume a neliniştii şi atenţiei permanente, unde optimismul se transmite foarte greu între oameni, doar într-o conjunctură favorabilă şi pentru scurt timp.

Dar nici Toivo nu reuşise să-şi facă din soţie un aliat, să-i transmită senzaţia lui de iminentă ameninţare. Raţionamentul său suferea de lipsa faptelor concrete. Era prea speculativ. Reprezenta o concepţie neconfirmată pentru Asia prin nimic, era un soi de îmbolnăvire profesională. Toivo nu reuşise să o „îngrozească” pe Asia, să-i inoculeze dezgustul, indignarea, ostilitatea...

Din această cauză s-au pomenit amândoi, în plină furtună, atât de izolaţi şi nepregătiţi, încât puteai să juri că niciodată nu au avut aceste dispute, nici certuri, nici încercări violente de a se convinge reciproc.

În dimineaţa zilei de 9 mai, Toivo plecă a doua oară la Harkov, pentru a se întâlni totuşi cu clarvăzătorul Hirota şi pentru a definitiva dosarul vizitei făcute de Vrăjitor.

DOCUMENTUL 9

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 017/99 COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 9 mai 99.
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: completare la r/c nr. 016/99.

Susumu Hirota, alias „Senrigan”, m-a primit la 10.45 în cabinetul său de lucru. Era un bătrânel bine făcut, de statură mică (în mod vizibil, părea să aibă mai mulţi ani decât în realitate). Foarte pasionat de „harul” său, foloseşte orice moment prielnic pentru a-şi demonstra „talentul”: soţia dumneavoastră are neplăceri la serviciu... va zbura pe Pandora în mod cert, să nu speraţi că totul se va aranja... iată, acest stilou v-a fost dăruit de un prieten, iar dumneavoastră aţi uitat să daţi soţiei stiloul... Şi tot aşa, în acelaşi stil. Trebuie să recunosc, nu a fost prea plăcut. „Plecarea Vrăjitorului”, în viziunea lui, s-a petrecut astfel: „Probabil că s-a temut să nu aflu despre el ceva tainic, şi atunci a rupt-o la fugă. Nu şi-a dat seama că îl vedeam ca pe un ecran albicios, lipsit de detalii contrastante, doar e o fiinţă de pe altă lume...”

T. Glumov

(Sfârşitul Documentului 9)

DOCUMENTUL 10

Important!
RAPORT-COMUNICARE
Nr. 018/99
COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 9 mai 99.
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: Institutul Ciudaţilor se interesează de martorii oculari ai evenimentelor de la Peşa Mică.

În timpul discuţiei mele cu dispecerul de serviciu de la Institutul Ciudaţilor, pe data de 9 mai, a avut loc următoarea întâmplare, la ora 11,50.

Discutând cu mine, dispecerul de serviciu Temirkanov lua, concomitent, foarte rapid şi profesional, datele de pe înregistrator şi le introducea în terminalul maşinii. Pe măsură ce intrau, aceste date apăreau pe display-ul de control şi erau astfel structurate: nume, prenume, patronimic; (probabil) vârsta; denumire de localitate (locul naşterii? domiciliul? locul actual de muncă?); profesia; un index din şase cifre. Nu eram prea atent la display. Când a apărut deodată:

KUBOTIEVA ALBINA MILANOVNA 96 BALERINA ARHANGHELSK 001507

Au apărut apoi două nume, nu-mi spuneau nimic, după care:

KOSTENEŢKI KIR 12 ELEV PETROZAVODSK 01 1507

Vă reamintesc: aceste două persoane sunt martori oculari la evenimentele din Peşa Mică, v. r c al meu nr. 015/99 din 7. 05 a.c.

Probabil mi-am pierdut autocontrolul pentru câteva secunde, deoarece Temirkanov m-a întrebat de ce sunt atât de uimit. Mi-am ţinut firea şi i-am spus că m-a uimit numele Albinei Kubotieva, o balerină despre care mi-au povestit multe părinţii mei, baletomani împătimiţi; mi s-a părut straniu să văd aici numele ei; să aibă oare şi Marea Albina talente metapsihice? Temirkanov a râs şi mi-a răspuns că nu este exclus. Aşa cum mi-a spus el, prin înregistratoarele tuturor filialelor Institutului

intră neîncetat informaţii despre persoane care, teoretic, pot prezenta interes pentru metapsihologi. Cele mai multe informaţii sosesc de la terminalele clinicilor, spitalelor, policlinicilor şi ale altor instituţii medicale utilate cu psihoanalizatoare standard. În 24 de ore, numai la filiala din Harkov se strâng sute de nume de candidaţi dar, practic, fără folos: „ciudaţii” nu ating nici măcar procentul de unu la o sută de mii din numărul total de candidaţi.

În situaţia creată am socotit necesară schimbarea discuţiei.

T. Glumov

(Sfârşitul Documentului 10)

DOCUMENTUL 11

Fonogramă de lucru
Data: 10 mai 99.
Interlocutori: M. Kammerer, şeful secţiei EE; T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: Institutul Ciudaţilor – posibil obiect al temei 009.

Kammerer: Interesant. Măi, băiete, ai spirit de observaţie. Ochişor-vizor! Ei bine, neîndoielnic, ai pregătit şi o versiune. Expune-o.

Glumov: Concluzia finală sau cea logică?

Kammerer: Cea logică, te rog.

Glumov: Cel mai simplu ar fi de presupus că numele Albinei şi al lui Kir au fost comunicate la Harkov de un oarecare entuziast al metapsihologiei. Dacă a fost martor al evenimentelor de la Peşa Mică, îl putea uimi reacţia anormală a celor doi şi prin urmare a comunicat persoanelor competente observaţia lui. Am apreciat că cel puţin trei oameni puteau face acest lucru: Bazil Neverov, lucrător de avarie, Oleg Pankratov, lector, fost astroarheolog, şi soţia acestuia, Zosea Leadova, pictoriţă. Bineînţeles, nici unul nu a fost martor propriu-zis, dar în cazul nostru nu mai are importanţă. Nu m-am aventurat să discut cu ei fără permisiunea dumneavoastră, deşi cred că acest lucru ar fi fost pe deplin realizabil – să clarific, direct de la sursă, dacă au dat sau nu această informaţie Institutului...

Kammerer: Există o metodă şi mai simplă...

Glumov: Da, după index. Să trimitem o interpelare Institutului. Numai că această metodă nu e bună de nimic, şi iată de ce: dacă e vorba de un entuziast benevol, atunci totul se va clarifica şi nu mai avem ce discuta. Propun altă variantă. Să presupunem că acolo nu au fost nişte informatori benevoli, ci un observator special din partea Institutului Ciudaţilor.

Pauză

Glumov: Să presupunem că în Peşa Mică se află un observator special de la Institutul Ciudaţilor. Deci s-a făcut un experiment psihologic, ce a avut drept scop o triere, să zicem, a oamenilor normali faţă de cei neobişnuiţi, pentru ca pe viitor să se caute la aceşti oameni neobişnuiţi aşa-zisa „ciudăţenie”. În

acest caz, una din două: ori Institutul Ciudaţilor este un centru de cercetare obişnuit, în care lucrează cercetători obişnuiţi şi se fac experimente obişnuite – fie ele foarte îndoielnice din punct de vedere etic, însă până la urmă folositoare ştiinţei… Dar atunci nu e clar de unde au tehnologia, mult superioară posibilităţilor, chiar de perspectivă, ale embriomecanicii şi bioconstrucţiei pământene.

Pauză

Glumov: Ori experimentul de la Peşa Mică nu a fost organizat de oameni, aşa cum am şi presupus de la bun început. Atunci, în ce lumină se prezintă Institutul Ciudaţilor?

Pauză

Glumov: Atunci acest Institut, de fapt, nici nu este un institut, „ciudaţii” de acolo nu sunt „ciudaţi”, iar personalul operativ se ocupă de cu totul altceva decât metapsihologia.

Kammerer: Atunci cu ce? Cu ce se ocupă acolo şi cine sunt ei?

Glumov: Să înţeleg că iar consideraţi drept neconvingătoare gândirea mea?

Kammerer: Dimpotrivă băiatul meu! Gândirea ta este chiar foarte convingătoare. Aş fi vrut totuşi să-ţi formulezi ideea direct, sec şi fără ocolişuri. Ca în raport.

Glumov: Cum doriţi. Aşa-zisul Institut al Ciudaţilor este în realitate un instrument al Pelerinilor, pentru trierea oamenilor după un indice necunoscut mie. Asta-i tot.

Kammerer: Prin urmare, Dani Logovenko, directorul adjunct, vechiul meu prieten…

Glumov (întrerupându-l): Nu! Ar fi mult prea fantastic. Poate însă că Dani Logovenko a fost triat cu mult timp în urmă. Vechea prietenie cu dumneavoastră nu-l absolvă de asta. E triat şi lucrează pentru Pelerini. Ca, de altfel, întreg personalul din Institut, fără a-i mai socoti şi pe „ciudaţi”…

Pauză

Glumov: De cel puţin douăzeci de ani se ocupă de triere. Când cei „sortaţi” au fost în număr suficient de mare, oamenii noştri au organizat Institutul, au instalat acolo acele camere de frecvenţe alunecătoare şi, sub pretextul căutării „ciudaţilor”, fac să treacă prin ele zeci de mii de Indivizi pe an… Încă nu ştim câte asemenea institute sunt pe planetă, mascate sub cele mai diferite firme…

Pauză

Glumov: Iar Vrăjitorul a fugit din Institut nu pentru că l-au supărat cu ceva sau pentru că l-a durut burta. I-a simţit aici pe Pelerini. La fel ca şi balenele noastre, ca şi lemingii... „Când orbii îl vor zări pe cel care vede” – asta-i despre noi, în frunte cu dumneavoastră. „Vede munţii şi codrii şi nu vede nimic” – asta-i tot despre noi şi dumneavoastră, Big-Bag!

Pauză

Glumov: Pe scurt, se pare că pentru prima dată în istorie putem pune mâna pe Pelerini.

Kammerer: Da. Şi totul a început de la două nume pe care le-ai observat întâmplător pe display... Apropo, eşti sigur că a fost întâmplător? (Grăbit): Bine, bine, nu vom vorbi despre asta. Ce propui?

Glumov: Eu?

Kammerer: Da. Tu.

Glumov: Ei-i, dacă vreţi să ştiţi părerea mea... Cred că primii paşi sunt clari. Înainte de toate, este necesar să-i prindem acolo pe Pelerini şi să-i demascăm pe cei triaţi. Să organizăm o supraveghere mentoscopică ascunsă şi, de va fi necesar, să-i mentoscopiom forţat până la ultimul, cât mai adânc posibil... Presupunem că sunt pregătiţi pentru această eventualitate şi-şi vor bloca memoria... Dar nu-i nimic, chiar şi asta ar fi o dovadă... Ar fi mai rău dacă ar şti să schiţeze o memorie falsă...

Kammerer: Bine. Destul. Bravo, te felicit, ai lucrat bine. Şi acum, ascultă ordinul. Pregăteşte-mi lista următoarelor persoane. În primul rând, persoanele cu „sindromul Pinguinului” intervertit – toţi cei care au fost până în prezent înregistraţi de medici. În al doilea rând, persoanele ce nu au efectuat fukamizarea...

Glumov (întrerupându-l): E mai mult de un milion de oameni!

Kammerer: Nu, am în vedere persoanele ce au refuzat „vaccinul de maturitate” – cam douăzeci de mii de oameni. E de muncă, dar trebuie să fim bine înarmaţi. Trei: adună toate datele noastre despre cei dispăruţi şi să-mi faci o singură listă.

Glumov: Chiar şi cei care au reapărut mai târziu?

Kammerer: În special ăştia. De asta se ocupă Sandro, o să-l conectez cu tine. Asta-i tot.

Glumov: Lista intervertiţilor, lista îndărătnicilor, lista reapăruţilor. Clar. Şi totuşi, Big-Bag...

Kammerer: Spune.

Glumov: Daţi-mi voie totuşi să discut cu Neverov şi cu perechea din Peşa Mică.

Kammerer: Să fii cu conştiinţa împăcată?

Glumov: Da. Dacă, totuşi, este vorba de un entuziast benevol obişnuit...

Kammerer: Îţi dau voie. (După o scurtă pauză): Ar fi interesant de ştiut ce vei face dacă se va dovedi că nu a fost decât un entuziast benevol obişnuit...

(Sfârşitul documentului 11)

Am ascultat încă o dată fonograma. Pe atunci vocea îmi era tânără, gravă, sigură, vocea unui om care hotărăşte destine, pentru care nu există taine nici în trecut, nici în prezent sau viitor, vocea unui om care ştie ce face şi că are dreptate în toate. Acum mă şi mir cât am putut să fiu de făţarnic şi ipocrit. În realitate, abia-abia mă mai ţineau curelele. Aveam gata planul de acţiune, abia aşteptam aprobarea Preşedintelui, dar încă ezitam să merg la Komov fără această aprobare.

Şi cu toate astea, îmi aduc foarte mine aminte ce mare satisfacţie am avut în acea dimineaţă, când l-am ascultat şi urmărit pe Toivo Glumov. A fost într-adevăr ora lui stelară. Vreme de cinci ani a căutat neoamenii care invadaseră în taină Pământul lui, a continuat să-i caute, în pofida eşecurilor neîntrerupte, aproape singur, neîncurajat de nimeni şi nimic, chinuit de condescendenţa soţiei iubite, i-a căutat şi până la urmă i-a găsit. S-a dovedit că are dreptate. S-a arătat mai clarvăzător, mai răbdător şi mai serios decât toţi aceşti ironici şi superficiali filozofi, decât aceşti struţi intelectuali.

De altfel, bineînţeles, sentimentul de triumf i-l atribui doar eu. În realitate, bănuiesc că în acel moment nu a simţit altceva decât o nerăbdare bolnăvicioasă de a lua cât mai repede duşmanul de gât. Doar se dovedise, incontestabil, că duşmanul lui se află pe Pământ şi acţionează; numai că atunci încă nu-şi dădea seama ce anume dovedise cu adevărat.

Dar eu ştiam. Şi totuşi, privindu-l în acea dimineaţă, îl admiram, mă mândream cu el, eram entuziasmat de el; ar fi putut să fie fiul meu, ba chiar aş fi vrut să am un asemenea fiu.

L-am împovărat cu acea sarcină, pentru că am vrut să-l închid în cabinetul lui, la masa de lucru. Tot nu aveam răspunsul de la Institut, iar munca pe liste tot era necesară.

DOCUMENTUL 12

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 019/99 COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 10 mai 99.
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: O.O. Pankratov a trimis la Institutul Ciudaţilor informaţia cu privire la evenimentele din Peşa Mică.

În conformitate cu dispoziţia dată de dumneavoastră am purtat discuţii cu B. Neverov, cu O. Pankratov şi Z. Leadova, pentru a clarifica dacă vreunul dintre ei a trimis pe adresa Institutului Ciudaţilor o informare despre comportamentul nefiresc al unor persoane în timpul evenimentelor de la Peşa Mică, în noaptea de 6 mai a.c.

1. Discuţia cu lucrătorul serviciului de avarie, Bazil Neverov, s-a purtat prin videocanal, ieri pe la prânz. Discuţia nu a prezentat un interes operativ. Fireşte, B. Neverov a auzit pentru prima oară de la mine despre Institutul Ciudaţilor.

2. Pe Oleg Olegovici Pankratov şi soţia lui i-am întâlnit pe culoarele conferinţei regionale din Sâktâvkar a astroarheologilor amatori. Pe parcursul acelei discuţii degajate, la o ceaşcă de cafea, Oleg Olegovici, activ, a prins, încântat, din zbor discuţia începută de mine, referitoare la minunile din Institutul Ciudaţilor şi, din proprie iniţiativă, fără nici un efort din partea mea, mi-a comunicat următoarele fapte, ce demonstrează că:

este de mulţi ani un activist permanent al Institutului Ciudaţilor şi chiar are un indicativ propriu, în calitate de sursă informaţională autonomă şi permanentă;

tocmai datorită eforturilor lui au intrat în sfera atenţiei metapsihologilor fenomene remarcabile, precum Rita Gluzskaia („Ochiul Negru”), Lebei Malang (psihoparamorf) şi Konstantin Movzon („Împăratul Muştelor al V-lea”);

Îmi mulţumeşte foarte mult pentru informaţia despre extraordinara Albina şi uluitorul Kir, pe care eu, atât de amabil şi prompt, i-am prezentat-o lui în acea zi la Peşa Mică, informaţia fiind trimisă chiar atunci de el la Institut;

a fost de trei ori la Institut – la conferinţele anuale ale activiştilor, nu-l cunoaşte personal pe Daniil Alexandrovici Logovenko, dar îl stimează foarte mult, ca pe un savant remarcabil.

3. În legătură cu cele expuse, socotesc că raportul-comunicare nr. 018/99 efectuat de mine nu prezintă interes pentru tema 009.

T. Glumov

(Sfârşitul Documentului 12)

DOCUMENTUL 13

CĂTRE ŞEFUL SECŢIEI EE,
M. KAMMERER,
DIN PARTEA INSPECTORULUI
T. GLUMOV
RAPORT

Vă rog a-mi aproba concediul pe şase luni, acesta fiindu-mi necesar pentru a-mi însoţi nevasta în îndelungata ei deplasare de serviciu pe Pandora. 10.05.99

T. Glumov

REZOLUŢIE: Nu aprob. Continuaţi executarea sarcinii.

10 mai 99

M. Kammerer

(Sfârşitul Documentului 13)

***

În dimineaţa zilei de 11 mai, ursuzul Toivo, venind la serviciu, luă cunoştinţă de rezoluţia mea. Pe semne că în timpul nopţii se mai linіştise. N-a protestat, n-a insistat, doar s-a instalat în camera „D” şi a început să facă lista intervertiţilor. Curând, pe listă au apărut şapte persoane, dar numai două dintre ele aveau numele complet, restul figurând ca „bolnavul Z., servomecanic”, „Teodor P., etnolingvist” şi aşa mai departe.

Pe la prânz intră în camera „D” Sandro Mtbewari, tras la faţă, palid, ciufulit. Aşezându-se la masa lui, fără nici o introducere şi obişnuitele sale glume în asemenea situaţii (după întoarcerea din călătorii lungi), îi comunică lui Toivo că se pune la dispoziţia lui, din ordinul lui Big-Bag, dar până Una-alta ar fi vrut să-şi termine raportul de deplasare. „S-a întâmplat ceva?”, întrebă atent Toivo, oarecum uimit de înfăţişarea celuilalt. Uite că s-a întâmplat ceva, răspunse iritat Sandro, mi s-a întâmplat ceva despre care nu ştiu exact ce să spun: să-l menţionez sau nu în raport, iar dacă trebuie, atunci sub ce formă?

Şi începu îndată să povestească, alegându-şi cu greutate cuvintele, încurcându-se în mărunţişuri şi râzând mereu de el însuşi, oarecum spasmodic.

Astăzi dimineaţă ieşise din hiper-cabină, în staţiunea Rosalinda, (aproape de Biarritz), parcursese fără oprire vreo

cinci kilometri, pe o potecă pietruită, pustie, între două vii. şi în jurul orei zece ajunsese la destinaţie: Valea Trandafirilor. Poteca ducea în jos, spre conacul „Vânt bun”, al cărui acoperiş abrupt străpungea potopul de verdeaţă. Sandro remarcase ora în mod automat: era zece fără un minut, aşa cum socotise şi el. Înainte de a coborî spre conac, se aşezase pe o piatră rotundă, neagră, şi începuse să-şi scoată pietricelele din sandale. Se făcuse deja foarte calci, piatra fierbinte îl ardea prin pantaloni şi îi era îngrozitor de sete.

Probabil că tocmai în acel moment i s-a făcut rău. Au început să-i ţiuie urechile, şi ziua însorită păru că se întunecă. Avea senzaţia că se îndreaptă pe potecă în jos, că merge fără a-şi simţi picioarele, pe lângă pavilionul nostim ce-l observase de sus, că trece pe lângă un glider cu capota ridicată şi motorul dezmembrat (parcă s-ar fi scos din el blocuri întregi), pe lângă un câine mare, lăţos, ce stătea la umbră şi-l urmărea indiferent, cu limba roşie scoasă. Apoi urcă treptele verandei invadate în întregime de trandafiri. Deşi nu-şi simţea picioarele, auzea clar scârţâitul treptelor. În adâncul verandei se găsea o masă, plină cu obiecte nedefinite, iar sub masă, Sprijinindu-se de marginea ei, cu mâinile larg desfăcute, se afla omul de care avea nevoie.

Individul ridică spre el ochii mici, ascunşi sub sprâncenele cărunte, şi pe faţa lui se aşternu o uşoară stare de nervozitate. Sandro se prezentă şi, aproape fără să-şi audă propria voce, începu să-i expună legenda, dar nu reuşi să scoată nici zece fraze, că omul se şi schimonosi îngrozitor şi rosti ceva în genul: „Ca să vezi, ce inoportun!”, apoi Sandro îşi reveni, ieşind din totala inconştienţă, plin de transpiraţie şi cu sandala dreaptă în mână. Stătea pe bolovan, granitul fierbinte îl ardea prin pantaloni, şi ceasul, ca mai înainte, arăta zece fără un minut. Să fi trecut, poate, vreo cincisprezece secunde, nu mai mult.

Se încălţă, îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi, în acel moment, iar îl apucă. Iar cobora poteca, fără a-şi simţi picioarele, din nou lumea se vedea ca printr-un filtru neutralizant de lumină, iar în cap i se învârtea un singur gând: ca să vezi, ce inoportun. Iarăşi trecu prin stânga pavilionului nostim (pe podea zăcea aruncată o păpuşă fără mâini şi un picior) şi depăşi gliderul (pe bord se zărea desenată imaginea unui drăcuşor isteţ). Era acolo şi un al doilea glider, puţin mai departe şi de asemenea cu capota ridicată, iar câinele îşi ţinea acum limba în gură, moţăind cu capul greu pe labe. (Un câine

ciudat, dar oare era câine?) Trepte scârţâitoare. Răcoarea verandei. Şi omul îl privi încă o dată pe sub sprâncenele înspicate, se schimonosi Şi rosti pe un ton prefăcut sever, aşa cum se vorbeşte unui copil ştrengar: „Păi, nu ţi-am spus? Inoportun. Marş de-aici!” Şi iarăşi Sandro îşi reveni, dar acum nu mai şedea pe bolovan, ci alături de el, pe iarba uscată şi ţepoasă. Îi era greaţă.

„Ce-o fi cu mine astăzi?” se gândi înfricoşat şi înciudat, încercând totuşi să se stăpânească. Lumea era ca şi mai înainte, aproape stinsă, urechile tot îi mai ţiuiau, dar acum Sandro se controla deplin. Era aproape zece fix, îi era tare sete, totuşi nu mai simţea slăbiciunea. Trebuia să ducă la bun sfârşit problema pentru care venise. Se ridică şi văzu că din potopul de verdeaţă ieşise, jos, pe potecă, tocmai acel individ. Se oprise, privind spre Sandro, şi imediat în urma lui apăru din desiş şi se aşeză la picioarele omului acelaşi câine lăţos, care la rândul lui începu să-l privească pe Sandro. Absent, Sandro remarcă în sinea sa că acela nu era câine, ci un tânăr Căpos, apoi ridică mâna, fără să ştie exact de ce o face: ori în semn de salut, ori pentru a atrage atenţia. Dar individul îi întoarse spatele, şi lumea din faţa ochilor lui Sandro se înnegură şi devie oblic spre stânga, în jos.

Când îşi veni în fire, se trezi că stă pe o băncuţă în centrul staţiunii Rosalinda, iar alături de el văzu hiper-cabina cu ajutorul căreia tocmai se întorsese astăzi. Şi acum îi mai era greaţă, stăruia senzaţia de sete, dar lumea era acum clară şi prietenoasă. Era zece şi patruzeci şi două de minute. Oameni lipsiţi de griji, frumos îmbrăcaţi, treceau pe lângă el şi începeau să-l privească îngrijoraţi, în timp ce-şi încetineau paşii, până când veni pe neaşteptate un ciberchelner şi îi oferi un pahar înalt, aburit, cu vreo specialitate a casei...

Ascultându-l până la capăt, Toivo tăcu un timp, apoi spuse, căutându-şi cu grijă cuvintele:

— Neapărat să introduci asta în raport.

— Să spunem că da. Dar în ce manieră?

— Aşa cum mi-ai povestit, aşa şi să scrii.

— Ţi-am povestit în aşa fel încât reiese că mi s-ar fi făcut rău de la căldură şi că aş fi văzut totul ca-ntr-un delir.

— Deci nu eşti sigur că a fost un delir?

— De unde să ştiu? Aş fi putut să-ţi povestesc şi altfel, ca şi cum atunci aş fi fost sub hipnoză, ca şi cum totul ar fi fost doar o halucinaţie fabricată...

— Crezi că halucinaţia a fost opera Căposului?

— Nu ştiu. Poate. Mai degrabă, nu. Era prea departe de mine, la vreo şaptezeci de metri, nu mai puţin… Dar şi aşa, părea prea tânăr pentru astfel de chestii… Şi în fond, care să fie motivul?

Au tăcut. Apoi Toivo întrebă:

— Ce-a zis Big-Bag?

— Păi, nici nu m-a lăsat să deschid gura. Nici măcar nu s-a uitat la mine. „Sunt ocupat, treci la dispoziţia lui Glumov."

— Spune-mi, eşti sigur că n-ai coborât măcar o dată spre casa aceea?

— Nu-s sigur de nimic. Sunt sigur doar că e ceva foarte-foarte necurat cu aceşti „vanwinkli". Mă ocup de ei de la începutul anului, şi nu se clarifică nimic. Dimpotrivă, cu fiecare caz se încurcă mai rău iţele… Dar, fireşte, ce s-a întâmplat astăzi nu s-a mai petrecut vreodată, asta e deja ceva extra…

Toivo strecură printre dinţi:

— Dar nu-ţi dai seama a ce miroase, dacă toate astea ţi s-au întâmplat în realitate? Se dezmeteci brusc. – Stai! Dar registratorul? Ce ai pe registrator?

Sandro răspunse, cu aerul unuia împăcat cu destinul:

— N-am nimic pe registrator. Se pare că nu a fost conectat.

— Haida, de! Ştii ceva?…

— Ştiu. Îmi amintesc cu precizie doar faptul că l-am reîncărcat şi că l-am conectat înainte de ieşire.

DOCUMENTUL 14

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 047/99 COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 4-11 mai 99.
Autor: S. Mtbewari, inspector.
Tema 101: „Rip Van Winkle”.
Conţinut: rezultatele cercetării privind grupul anilor 80.

Pe 4 mai dimineaţa, am primit ordinul dumneavoastră de inspectare. Am început acţiunea imediat.

4 mai, aproape 22.40

Astangov Iuri Nicolaevici. Lipseşte Ia adresa de control. La MIP nu este lăsată noua adresă. Nu a dat rezultate chestionarea rudelor, prietenilor şi a colegilor de muncă. Răspunsul general primit: nu putem spune nimic; nu l-am mai contactat în ultimii ani; după întoarcerea lui din anul 95, a devenit şi mai nesociabil decât era înainte de dispariţie. Rezultatul controlului pe reţeaua cosmodromurilor, pe hiper-T-ul circumterestru şi pe sistemele de întreprinderi PR (pericol ridicat): zero. Ipoteză: I. Astangov, ca şi data trecută, „s-a retras în jungla bazinului Amazonului, pentru desăvârşirea noului său sistem filozofic”. (Ar fi interesant de discutat cu cineva care îi cunoaşte sistemele filozofice din trecut. Doctorii neagă, dar eu cred că e bolnav mintal.)

6 mai, aproape 22.30.

Fairnan Leer. Am fost primit, la orele 11.05, la adresa lui de control. I-am expus legenda mea, după care am discutat până la 12.50. F. Leer a spus că este într-o condiţie excelentă, că nu simte nici cel mai mic simptom de îmbolnăvire, nu resimte nici o consecinţă a amneziei din anii 89-91 şi, prin urmare, nu vede necesitatea imperioasă de a fi mentosceopiat. Nu poate adăuga nimic nou la cele spuse în anul 91, deoarece, ca şi atunci, nu-şi aminteşte nimic. De mult nu-l mai interesează ingineria transmantinică. În ultimii ani este preocupat de inventarea şi cercetarea jocurilor multidimensionale. A vorbit cu mine pe un ton binevoitor, dar părea uşor distrat. Apoi, pe neaşteptate, s-a înviorat: s-a decis să mă înveţe jocul „snip-snap-snurre”. În acest moment ne-am despărţit. (S-a confirmat: F. Leer a devenit,

într-adevăr, un mare specialist în domeniul jocurilor multidimensionale şi a fost poreclit „poznaşul academicienilor”.)

Tuul Albert Oscarovici. Lipseşte la adresa de control. Noua adresă din MIP: Venusborg (Venus). Lipseşte şi de la această adresă. Date ale registraturii venusiene: A. Tuul nu a apărut niciodată pe Venus. În anul 97 i-a comunicat mamei lui că intenţionează să lucreze la Cercetaşii taberei „Hughes” (planeta Cala-i-Moog). De atunci, mama sa primeşte destul de regulat veşti de la el (ultima în martie a.c.). Veştile apar sub forma unor scrisori lungi, în care se povestesc, detaliat şi foarte artistic, căutările unor vestigii ale civilizaţiei „vârcolacilor”. Din datele taberei „Hughes”: A. Tuul nu a fost niciodată acolo, dar îl cheamă destul de des, prin intermediul hiper-legăturii, pe săpătorul grupului, E. Kapustin (acesta este absolut convins că bunul lui prieten, A. Tuul, locuieşte pe Pământ, la adresa de control). Kapustin a vorbit ultima oară cu Tuul pe data de 1 ianuarie a.c. Controlul pe reţeaua de cosmodromuri: din anul 96 (anul întoarcerii) a mers deseori în Cosmosul Adânc; ultima dată s-a întors de la Staţiunea Balneară în octombrie 98. Controlul pe hiper-T-ul circumterestru: începând cu anul 96 a frecventat Luna, „Serele”, BOP-ul. Controlul pe sistemul de întreprinderi PR: din decembrie 96 până în octombrie 97 a lucrat în laboratorul abisal „Tuscarora-16”, ca bucătar. Ipoteză: A. Tuli este un om foarte uşuratic, cu un nivel foarte scăzut al sentimentului de responsabilitate socială, nu a tras nici o învăţătură de pe urma incidentului din anul 89 şi, în continuare, nu doreşte să acorde atenţie unui astfel de fleac cum este adresa permanentă exactă.

8 mai, aproape 22.10.

Bagrationi Mavriki Amazaspovici. Lipseşte la adresa de control. Adresa nouă lipseşte în MIP. Datorită vârstei venerabile, nu are rude apropiate cu care ar fi putut întreţine legături periodice. Legăturile de serviciu s-au întrerupt în urmă cu un sfert de veac. Doi vechi prieteni de-ai lui, pe care i-am cunoscut în timpul cercetării dispariţiei acestuia în anul 81, lipsesc de la adresa de control, iar domiciliul lor nu am reuşit deocamdată să-l aflăm. Controlul pe reţea de cosmodromuri, pe hiper-T-ul circumterestru şi pe sistemele de întreprinderi PR nu a dat nici un rezultat. Din datele Centrului Gerontologie: de mai mulţi ani n-au reuşit să dea de el pentru a-l supune analizelor.

Ipoteză: un accident neînregistrat. Consider necesară găsirea prietenilor lui, pentru a fi înştiinţaţi.

Tchjan Martin. Lipseşte la adresa de control. Adresa nouă din MIP: paza „Matrix” (A Doua, EN 7113). În ianuarie 93, delegat la „Matrix” de către Institutul de Bioconfiguraţie (Londra), în calitate de interpret. În prezent (din decembrie 98) se află într-un concediu prelungit, domiciliul necunoscut. Controlul pe reţeaua de cosmodromuri, pe hiper-T-ul circumterestru şi pe sistemele de întreprinderi PR: nimic, din decembrie 98. De aici, un lucru curios: S. Wan, vecinul lui M. Tchjan la adresa de control, susţine că în luna martie a acestui an l-a văzut cu ochii lui pe M. Tchjan cum a sosit cu un glider în grădina proprie şi cum, fără să intre deloc în casă, a început să-şi demonteze gliderul; a răspuns în doi peri la salutul lui S. Wan şi a evitat orice discuţie; S. Wan a plecat la treburile lui, iar când s-a întors, după câteva ore, dispăruseră şi M. Tchjan şi gliderul; ulterior nu a mai apărut deloc. Această istorie se dovedeşte interesantă, deoarece taina primei dispariţii a lui M. Tchjan este legată tocmai de faptul că registratoarele reţelei de cosmodromuri nu au detectat nici plecarea, nici sosirea lui. Întrebare: există organisme al căror cod genetic să nu poată fi detectat sau identificat de sistemele existente de înregistrare? Ipoteză: având în vedere că M. Tchjan se află în evidenţa Institutului Cracovian de Regenerare, într-o problemă de regenerare a picioarelor, şi deoarece în toţi aceşti ani de la regenerare nu a apărut niciodată în Cracovia pentru profilaxie, trebuie adus la cunoştinţa conducerii bazei „Matrix” comunicatul Institutului că evitarea pe viitor a profilaxiei îi va aduce serioase complicaţii lui Tchjan; comunicarea scrisă se află la mine, iar cei din Institut sunt foarte îngrijoraţi de purtarea iresponsabilă a lui M. Tchjan.

9 mai, pe la 21.30.

Okigbo Siprian. La 10.15 m-a primit la adresa de control. M-a întâmpinat cu amabilitate, binevoitor, dar arăta ca un om frământat de gânduri străine. M-a poftit în sufragerie, mi-a strecurat în mână un pahar cu lapte de cocos, mi-a ascultat legenda şi a spus: „Dumnezeule, nu-i de glumă!”, apoi, cu o mână preocupată, a plecat undeva în interiorul casei. L-am aşteptat o oră, apoi am cercetat casa. N-am găsit pe nimeni. În cabinetul de lucru, în ambele dormitoare şi la mansardă, toate geamurile erau larg deschise, dar sub ele nu se zărea nici o

urmă de ieşire. În atelierul de lucru (?), dimpotrivă, geamurile erau închise etanş, acoperite cu jaluzele metalice, şi domnea un frig pătrunzător (poate sub minus cinci, iar apa din acvariu se acoperise cu o pojghiţă de gheaţă). Cu toate astea, nici urmă de instalaţie frigorifică. Halatul pe care-l purtase S. Okigbo, atunci când m-a primit, era aruncat pe podea, în cabinet. Am aşteptat încă două ore proprietarul, apoi am început să întreb vecinii. Nimic esenţial: S. Okigbo este un om închis, nu primeşte musafiri, aproape tot timpul stă în casă, grădina a lăsat-o în paragină, dar, în fond, e prietenos şi iubeşte mult copiii, în special pe cei mici, care abia învaţă să meargă, ştie să se poarte cu ei. Ipoteză: poate doar mi s-a părut că m-a primit S. Okigbo? (v. raportul-comunicare nr. 048/99 făcut de mine).

11 mai, în jur de 10.45

Încercând să stabilesc dacă Phar-Ale-Emil se află la adresa de control, am avut o criză cu viziuni halucinante. Nefiind în stare să aflu dacă acest lucru este o chestiune, pur personală sau prezintă interes pentru tema de lucru, referatul despre cele petrecute îl voi include în raportul-comunicare separat nr. 048/99.

Sandro Mtbewari

(Sfârşitul Documentului 14)

Niciodată nu am aflat ce impresie i-au lăsat lui Toivo Glumov rezultatele cercetării lui Sandro Mtbewari. Cred că a fost zguduit. Şi nu atât rezultatele l-au zguduit, cât gândul că şi-a permis să subestimeze într-o asemenea măsură puterea cu adevărat incredibilă a duşmanului.

Nu l-am văzut pe Toivo nici pe data de 11, nici pe 12, nici pe 13. Probabil că au fost zile grele pentru el, până când s-a adaptat la noul său rol – rolul lui Alioşa Popovici[1], în faţa căruia a apărut pe neaşteptate însuşi zeul răului, Loki, în locul anunţatului Idolatru Spurcat. Dar în toate aceste zile mi-am amintit de el, m-am gândit mereu la el, pentru că dimineaţa zilei de 11 mai a început pentru mine cu două documente.

[1] Personaj din baladele populare ruseşti, unul din cei trei viteji (Ilia Murometţ, Dobrânea Nikitici şi Alioşa Popovici) care au luptat împotriva Idolatrului Spurcat, întruchipare a tătarilor invadatori. (n.tr.)

DOCUMENTUL 15

CĂTRE ŞEFUL SECŢIEI EE
PREŞEDINTELE

Dragă Big-Bag!

Nu am încotro, mă internez pentru operaţie. Dar tot răul spre bine. Obligaţiile mele vor fi preluate de G. Komov (cred că începând de mâine). I-am transmis toate materialele dumitale. Nu ascund faptul că le-a privit cu scepticism. Dar mă cunoaşte şi te ştie şi pe dumneata. Acum e pregătit, deci sunt şanse să-l convingeţi, mai ales dacă ai reuşit să strângi noile materiale pe care aveai intenţia să le procuri. Atunci vei avea de-a face nu numai cu preşedintele sectorului CC-2, dar şi cu un membru influent al Consiliului Mondial. Îţi doresc succes, urează-mi-l şi mie.

Athos 11. 05. 99

(Sfârşitul Documentului 15)

DOCUMENTUL 16

Mack!

1. Glumov Toivo Alexandrovici este de azi luat sub control (înregistrat 8.05).

2. Tot de astăzi au fost luaţi sub control:

Kaskazi Artek, 18, elev, Teheran. 7.05.

Mauki Charles, 63, maritehnician, Odessa. 8.25.

Laborantul, 11 mai 99

(Sfârşitul documentului 16)

Probabil că e ciudat, dar aproape că nu-mi amintesc de emoţiile avute la primirea uluitoarei comunicări a Laborantului. Îmi aduc aminte doar de o senzaţie – ca şi cum aş fi primit peste faţă o palmă neaşteptată, chiar mârşavă, dată netam-nesam, de după colţ, pentru o nimica toată, tocmai atunci când te aştepţi la cu totul altceva. O supărare copilărească, până la lacrimi: iată tot ce îmi amintesc, iată ce a rămas din acea oră pe care am petrecut-o, cu gura căscată, privind în gol.

Neîndoielnic, atunci mă fulgerau gânduri prosteşti despre trădare, despre înşelare. Cu siguranţă am simţit stări de furie, necaz şi cruntă dezamăgire; fiindcă iată, fusese elaborat un plan de acţiune bine determinat, în care fiecare îşi avea stabilit un loc, iar acum în acest plan se deschidea un gol imposibil de acoperit. Şi, fireşte, mai era şi amărăciunea, amărăciunea disperată a pierderii, a pierderii prietenului, a tovarăşului de idei, a fiului.

Mai exact, era o întunecare temporară a minţii, un haos, dar nu chiar al senzaţiilor, ci al unor rămăşiţe de senzaţii.

Încet-încet mi-am revenit şi am început din nou să judec – rece şi metodic, aşa cum se impunea în situaţia mea.

Vântul zeilor stârneşte furtuna, dar tot el umflă şi pânzele corăbiilor.

În acea dimineaţă posomorâtă, judecând rece şi metodic, i-am găsit totuşi noului Toivo Glumov un alt loc în planul meu. Iar acest nou loc nu mi s-a părut mai puţin, ci incomparabil mai important decât cel vechi. Planul meu a căpătat o perspectivă mai largă şi venise timpul nu să ne apărăm, ci să atacăm.

În aceeaşi zi, am luat legătura cu Komov, iar acesta mi-a stabilit o întrevedere pentru ziua următoare, 12 mai.

Dimineaţa devreme, pe 12 mai, Komov m-a primit în cabinetul Preşedintelui. I-am prezentat toate materialele adunate până atunci. Discuţia a durat cinci ore. Planul meu a fost aprobat cu mici corecturi. (Nu pot susţine că am reuşit atunci să risipesc în totalitate scepticismul lui Komov, dar, fără-ndoială, am reuşit să-i trezesc interesul.)

Tot pe 12 mai, întorcându-mă la mine, am stat câteva minute cu vârfurile arătătoarelor la tâmple, conform obiceiului pătrunzătorilor hontieni şi am cugetat la ceva înălţător, apoi l-am chemat la mine pe Grişa Serosovin şi i-am dat ceva de rezolvat. La 18.05 mi-a comunicat că sarcina a fost îndeplinită. Nu mi-a mai rămas decât să aştept.

În dimineaţa zilei de 13, m-a sunat Dani Logovenko.

DOCUMENTUL 17

Fonogramă de lucru.
Data: 13 mai 99.
Interlocutori: M. Kammerer, şeful secţiei EE; D. Logovenko, director adjunct al filialei din Harkov a ICM.
Tema:* * *
Conţinutul: * * *
Logovenko: Bună, Maxim, eu sunt.
Kammerer: Salut. Ce mai zici?
Logovenko: Spun că toată chestia a fost făcută cu multă dibăcie.
Kammerer: Mă bucur că ţi-a plăcut.
Logovenko: N-aş putea spune că mi-a plăcut dar nu pot să nu acord cele cuvenite unui vechi prieten.
Pauză
Logovenko: Am înţeles toate astea ca pe o invitaţie de a mă întâlni cu tine şi de a vorbi deschis.
Kammerer: Da. Dar nu a mea. Şi poate că nu cu tine.
Logovenko: Tot va trebui să se discute cu mine. Dacă nu tu, atunci cine?
Kammerer: Komov.
Logovenko: Oho! Deci, totuşi, te-ai hotărât...
Kammerer: Komov e acum şeful meu direct.
Logovenko: Ah, asta e... Bine. Unde şi când?
Kammerer: Komov vrea ca la discuţie să participe şi Gorbovski.
Logovenko: Leonid Andreevici? Bine, dar e pe coarte...
Kammerer: Tocmai. Lasă-l să asculte totul. De la tine.
Pauză
Logovenko: Da, cred că a sosit timpul să vorbim. Kammerer: Mâine la 15.00, la Gorbovski. Ştii unde stă? Lângă Kraslava, la râul Daugava.
Logovenko: Da, ştiu. Pe mâine. Mai ai ceva? Kammerer: Asta-i tot. Pe mâine.
(Discuţia a avut loc între 9.02 şi 9.04)

(Sfârşitul Documentului 17)

Trebuie remarcat că grupul „Ludenii”, cu toată scrupulozitatea lui energică, nu m-a sâcâit niciodată cu Daniil Alexandrovici Logovenko. Iar cu şi Dani ne cunoaştem de când lumea, din acei binecuvântaţi ani 60, când eu, pe atunci un tânăr comconist al dracului de energic, urmam cursurile speciale de psihologie, de pe lângă Universitatea din Kiev, unde Dani, pe atunci un tânăr metapsiholog al dracului de energic, făcea împreună cu mine lecţii practice. Serile curtam amândoi, cu o energie într-adevăr dată naibii, fetele din Kiev, fermecătoare şi date naibii de capricioase. M-a remarcat în special pe mine dintre toţi ceilalţi cursanţi, ne-am împrietenit şi, în primii ani, ne întâlneam, se poate spune, cu regularitate. Apoi profesiile ne-au despărţit şi am început să ne vedem tot. mai rar, pentru ca o dată cu anii optzeci să nu ne mai întâlnim deloc (până la revederea din ajunul evenimentelor, la o ceaşcă de ceai). Nu a avut o viaţă fericită de familie, şi acum se explică de ce. În general, era nefericit, ceea ce nu se putea spune şi despre mine.

În general, oricine s-a ocupat serios de epoca Marii Revelaţii este convins că ştie foarte bine cine este Daniil Logovenko. Ce greşeală! Ce poate cunoaşte un om despre Newton, chiar dacă i-a citit operele complete? Da, Logovenko a jucat un rol extrem de important în Marea Revelaţie. „Impulsul Logovenko”. „T-programul Logovenko”. „Declaraţia Logovenko”, „Comitetul Logovenko”...

Dar ştiţi care a fost soarta soţiei lui Logovenko?

Cum a ajuns el la cursurile de etologie înaltă şi anormală, ţinute în oraşul Split?

De ce în anul 67 a remarcat în mulţimea de cursanţi îndeosebi pe M. Kammerer, un energic comconist şi o reală speranţă?

Ce gândea D. Logovenko despre Marea Revelaţie? Nu ce vorbea, nu ce declara sau propovăduia, ci chiar ce gândea şi simţea în adâncurile sufletului său neomenesc?

Sunt multe astfel de întrebări. La unele dintre ele cred că aş putea să dau răspunsuri exacte. La altele, nu sunt capabil decât să fac presupuneri. Iar la restul întrebărilor nu există şi nu vor fi niciodată răspunsuri.

DOCUMENTUL 18

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 020/99.
COMCON-2
„Ural – Nord”.

Data: 13 mai 99
Autor: T. Glumov, inspector.
Tema 009: „Vizita bătrânei doamne”.
Conţinut: comparaţie între listele de persoane cu „sindromul Pinguinului” intervertit şi lista „Tema”.

Conform ordinului dumneavoastră, am făcut, după toate sursele accesibile, lista cazurilor de intervertire a „Sindromului Pinguinului”. În total, am descoperit 12 cazuri şi am reuşit să identific 10. Comparaţia dintre lista de persoane identificate intervertite şi lista „T” a relevat o intersectare pe următoarele persoane:

1. Krivoklâkov Ivan Gheorghievici, 65 ani, psihiatru, baza „Lembov” (EN 2105).

2. Pakkala Alf-Christian, 31 ani, operator-constructor, CC[1] din Alaska, Ancorage.

3. Jo Nika, 48 ani, torcătoare-designer, combinatul „Irawadi”. Phiapown.

4. Tuul Albert Oscarovici, 59 ani, bucătar, locul prezenţei necunoscut (v. nr. 047/99 S. Mtbewari).

Procentul de intersectare a listelor mi se pare uimitor de ridicat. Şi mai uimitor este faptul că Tuul A. O. se află, practic, pe trei liste.

Socotesc necesar să vă atrag atenţia asupra listei complete de persoane cu „sindromul Pinguinului” intervertit. Anexez lista.

T. Glumov

(Sfârşitul Documentului 18)

***

„CASA LUI LEONID” (KRASLAVA, LETONIA) 14 MAI 99. 15,00

[1] Centrala de Construcţie. (n.tr.)

În apropierea Kraslavei, Daugava este curată, năvalnică şi îngustă. O fâşie de plajă cu nisip galben, uscat, ce se transformă brusc într-un povârniş nisipos către liziera de brazi. Pe platforma de aterizare suspendată deasupra râului, ovală, cenuşie cu pătrate albe, ca o tablă de şah, se încălzeau la soare flyere multicolore, aşezate în dezordine. Erau, cu totul, trei bucăţi – aparate greoaie, demodate, folosite acum poate numai de cei vârstnici, născuţi în secolul trecut.

Toivo se întinse pentru a deschide uşa gliderului, dar l-am oprit.

— Încă nu. Aşteaptă.

Priveam sus, acolo unde se întrevedeau printre brazi pereţii de culoare crem ai căsuţei şi de unde pornea în zig-zag o scară pe povârniş, o scară cu înfăţişare străveche dintr-un material ce imită lemnul cenuşiu, învechit. Cineva îmbrăcat în alb cobora încetişor scara – o persoană corpolentă, aproape cubică, şi probabil foarte în vârstă, un om ce se agăţa cu mâna dreaptă de balustradă şi cobora treaptă cu treaptă, punând mereu un picior alături de celălalt. Străbătând coroanele copacilor, razele soarelui jucau pe craniul mare şi pleşuv al omului. L-am recunoscut. Era August-Johann Bader, desantist şi cercetaş. O ruină a unei epoci eroice.

— Să aşteptăm până va coborî, am spus. Nu vreau să-l întâlnesc.

Am întors capul şi am început să privesc în altă parte, peste râu, către celălalt mal, iar Toivo se întoarse şi el, cu delicateţe, stând aşa amândoi până când nu se mai auzi geamătul greu al treptelor şi nu ne mai ajunse la urechi respiraţia forţată şi şuierătoare, însoţită de sunete nepotrivite, ca un plânset întretăiat de sughiţuri. Iată că bătrânul păşi, târşit, pe lângă glider, apăru în câmpul meu vizual şi atunci, involuntar, l-am privit direct în faţă.

Faţa lui mi s-a părut aproape de nerecunoscut. Era desfigurată de necazuri. Obrajii moi atârnau tremurători, gura stătea căscată fără voie, iar din ochii tumefiaţi curgeau lacrimi.

Încovoiat, Bader se apropie de străvechiul flyer galben-verzui, cel mai vechi dintre cele trei: un aparat cu nişte conuri stupide la pupă, cu fantele monstruoase ale vizoarelor autopilotului primitiv, cu bordurile teşite şi cu mânere nichelate, mate. Se apropie, deschise uşa şi, gemând sau sughiţând, se urcă în cabină.

Mult timp nu s-a întâmplat nimic. Flyerul rămase în continuare cu uşa deschisă, iar bătrânul ori îşi aduna puterile înaintea zborului, ori plângea, cu capul pleşuv căzut pe volanul oval şi cojit. Apoi, în sfârşit, din manşeta albă a cămăşii se ivi o mână pământie, care se întinse şi închise uşa. Aparatul arhaic se ridică de pe platformă, neaşteptat de uşor şi de silenţios, şi îşi urmă cursul deasupra râului, între malurile râpoase.

— Ăsta-i Bader, am spus. Şi-a luat rămas bun... să mergem.

Am coborât din glider şi am început să urcăm pe scară.

Am spus fără să mă întorc spre Toivo:

— Nu trebuie să fii emoţionat. Tu mergi la raport. Va fi o discuţie de lucru foarte importantă. Nu te lăsa copleşit.

— O discuţie de lucru – asta-i foarte bine, spuse Toivo în spatele meu. Am însă impresia că acum nu-i timp pentru discuţii de lucru.

— Te-nşeli. Tocmai că acum e momentul. Iar în privinţa lui Bader... Nu te gândi acum la asta. Gândeşte-te la problemă.

— Bine, se supuse Toivo.

Căsuţa lui Gorbovski, „Casa lui Leonid”, era absolut standardizată, arhitectura începutului de veac: locuinţa preferată a cosmoexploratorilor, a lucrărilor marini la mare adâncime, a transmanţienilor ce jinduiau după o viaţă pastorală; locuinţă lipsită de atelier, de curte cu animale şi de bucătărie... dar în schimb cu sursă energetică pentru utilizarea hiper-instalaţiei personale la care avea dreptul Gorbovski, membru al Consiliului Mondial, împrejur erau conifere, iarbă neagră deasă, parfum de răşină încălzită, iar albinele zumzăiau în aerul încremenit.

Am urcat pe verandă şi am intrat în casă printre uşile larg deschise. În salon, unde ferestrele erau acoperite cu perdele şi era aprinsă doar lampa de lângă canapea, stătea un om, picior peste picior, şi cerceta la lumina lămpii ori o hartă, ori o mentoschemă. Era Komov.

— Bună ziua, am spus, iar Toivo se înclină tăcut.

— Bună ziua, bună ziua, spuse Komov cumva nerăbdător. Haideţi, luaţi loc. Doarme. A adormit. Acest blestemat Bader l-a terminat cu totul... Dumneata eşti Glumov?

— Da, spuse Toivo.

Komov, atent, îl privea curios. Am tuşit, şi Komov îşi reveni imediat.

— Nu cumva mama dumitale este Maia Toivovna Glumova? întrebă el.

— Ba da, răspunse Toivo.

— Am avut onoarea să lucrez cu ea, spuse Komov.

— Da?

— Da. Nu v-a povestit? Operaţiunea „Arca”[1]...

— Da, cunosc această istorie.

— Cu ce se ocupă acum Maia Toivovna?

— Cu xenotehnologia.

— Unde? La cine V

— La Sorbona. Cred că la Salini.

Komov dădu din cap. Se uita numai la Toivo. Ochii îi străluceau. Trebuia înţeles că înfăţişarea băiatului Maiei Glumova îi trezise amintiri palpitante. Am tuşit iarăşi, şi Komov se întoarse imediat spre mine.

— Trebuie să aşteptăm. Nu vreau să-l trezesc. Zâmbeşte în somn. Visează ceva plăcut... Naiba să-l ia pe Bader, cu mucii lui cu tot!

— Ce zic doctorii? am întrebat.

— Acelaşi lucru. Refuzul de a trăi. Pentru asta nu există medicamente... Mai exact, sunt, dar nu vrea să le ia. Şi-a pierdut interesul pentru viaţă, asta-i problema. Greu de înţeles... Totuşi, are peste o sută cincizeci de ani... Dar ia spune-mi, Glumov, te rog, cu ce se ocupă tatăl dumitale?

— Aproape că nu-l văd, răspunse Toivo. Cred că acum e hibridizator. Mi se pare că pe Iaila.

— Şi dumneata... începu Komov, dar se opri, pentru că din interiorul casei se auzi o voce slabă, puţin răguşită:

— Ghenadi! Cine e acolo cu dumneata? Pofteşte-i...

— Să mergem, sări Komov.

În dormitor, ferestrele erau larg deschise. Gorbovski stătea culcat pe o canapea, învelit până la subsuori cu un pled în carouri, şi părea incredibil de longilin, slab şi atât de jalnic, de-ţi dădeau lacrimile. Obrajii îi erau supţi, faimosul său nas în formă de pantof părea ţeapăn, iar ochii îi căzuseră în orbite, trişti şi stinşi, de parcă n-ar mai fi vrut să privească, deşi erau siliţi să privească şi, deci, iată că priveau.

— A-a, Maksik... spuse Gorbovski la vederea mea. Tot aşa eşti... ce bărbat frumos... Mă bucur că te văd, mă bucur...

---

[1] Operaţiune descrisă în „Piciul” de A. & B. Strugaţki. (n. tr.).

Era o minciună. Nu se bucura că-l vede pe Maksik. Nu se bucura de nimic. Pe semne era convins că zâmbeşte prietenos, dar în realitate faţa lui se strâmbase într-o grimasă de tristă amabilitate. Se simţea în el o nerăbdare necuprinsă şi indulgentă. De parcă Leonid Andreevici ar fi gândit: of, iar a mai venit cineva... în fine, nu poate dura mult... Or să plece şi ăştia, aşa cum au plecat toţi, să mă lase o dată în pace.

— Şi ăsta cine e? întrebă curios Gorbovski, cu un efort vizibil de a-şi învinge apatia.

— Toivo Glumov, răspunse Komov. Comconist, inspector. V-am povestit.

— Da-da-da, făcu absent Gorbovski. Îmi amintesc. Mi-ai povestit. „Vizita bătrânei doamne”... Stai jos, Toivo, stai jos, băiatul meu... Te ascult...

Toivo se aşeză şi se uită întrebător la mine.

— Expune-ţi punctul de vedere, i-am zis, şi argumentează-l.

Toivo începu:

— Am să formulez acum o teoremă. Această formulare nu-mi aparţine. A fost exprimată de doctorul Bromberg, în urmă cu cinci ani. Deci, iată teorema: la începutul anilor optzeci, o anume supercivilizaţie, pe care noi o denumim prescurtat Pelerinii, a început o energică activitate progresorială pe planeta noastră. Unul dintre scopurile acestei activităţi este selecţia. Prin diferite metode, ei selectează din masa de oameni acei indivizi, care, după indici cunoscuţi doar Pelerinilor, sunt apţi pentru... să zicem, apţi pentru contact. Sau pentru desăvârşirea ulterioară a speciei. Sau poate chiar pentru transformarea în Pelerini. Fireşte, Pelerinii au şi alte ţeluri, pe care nici nu le putem bănui, dar faptul că ei se ocupă aici de selecţie, de sortare, mi se pare acum absolut evident şi am să încerc să vă dovedesc.

Toivo se opri. Komov îl privea ţintă. Gorbovski părea că doarme, dar degetele lui, încrucişate pe piept, se mişcau fără încetare, desenând în văzduh broderii complicate. Apoi, fără să deschidă ochii, spuse brusc:

— Ghenadi, oferă ceva de băut musafirilor... Probabil că le e sete...

Am sărit de la locul meu, dar Komov mă opri.

— Aduc eu totul, mormăi şi ieşi din cameră.

— Continuă, băiete, spuse Gorbovski.

Toivo îşi continuă expunerea. Povesti despre „sindromul Pinguinului”: cu ajutorul unei „site”, montată de Pelerini în sectorul 41 02, aceştia au „cernut” oamenii suferinzi de o eosmofobie ascunsă, scoţând la iveală cosmofilii nebănuiţi. Relată despre evenimentele de la Peşa Mică: acolo, cu ajutorul unei biotehnici evident extraterestre, Pelerinii au desfăşurat un experiment menit să despartă xenofobii de xenofili. Povesti despre lupta pentru amendament. Este posibil ca fukamizarea să încurce munca Pelerinilor în activitatea de selecţie sau să ameninţe cu pierderea unor calităţi, absolut necesare Pelerinilor în generaţiile viitoare şi, cum-necum, au organizat şi au desfăşurat cu succes campania pentru abrogarea obligativităţii acestei proceduri. Ani de-a rândul, numărul celor „selectaţi” (îi vom numi aşa) a crescut într-o asemenea măsură, încât acest lucru nu putea rămâne neremarcat, era imposibil să nu detectăm aceşti „selectaţi” şi iată că i-am detectat. Dispariţiile din anii optzeci... transformările bruşte ale unor oameni obişnuiţi – în genii... Oamenii cu posibilităţi fantastice descoperiţi în prezent de Sandro Mtbewari... şi, în fine, aşa-numitul Institut al Ciudaţilor din Harkov care este, neîndoielnic, un centru al activităţilor depuse de Pelerini pentru descoperirea candidaţilor dintre cei „selectaţi”.

— Şi nici nu prea se feresc! spuse Toivo. Probabil că acum se simt atât de puternici, încât deja nu se mai tem că vor fi descoperiţi. Poate consideră că nu mai suntem în stare să schimbăm ceva... Nu ştiu... Practic, asta-i tot ce am de spus. Vreau doar să mai adaug că, bineînţeles, doar o parte infimă din spectrul lor de activităţi a nimerit în câmpul nostru vizual. Trebuie să ţinem cont de asta. În încheiere, socotesc de datoria mea să-l pomenim cum se cuvine pe doctorul Bromberg, care încă de acum cinci ani, nedeţinând practic nici o informaţie pertinentă, a prevăzut, efectiv, toate fenomenele descoperite de noi în prezent: şi apariţia fobiilor în masă, şi naşterea neaşteptată a talentelor în oameni, şi chiar sincopele din comportarea animalelor, cum ar fi, de exemplu, cea a balenelor.

Toivo se întoarse spre mine:

— Am terminat.

Am dat din cap. Tăceam cu toţii.

— Pelerinii, Pelerinii, aproape cântă Gorbovski. Stătea culcat, cu pledul tras acum până la nas. – Ia te uită, din câte mai îmi amintesc, discuţiile despre aceşti Pelerini se poartă încă din

copilăria mea... Tare nu-ţi plac Pelerinii, Toivo, băiatul meu. De ce?

— Mie nu-mi plac Progresorii, răspunse reţinut Toivo şi imediat adăugă: – Leonid Andreevici, am fost şi eu Progresor…

— Nimeni nu-i iubeşte pe Progresori, mormăi Gorbovski. Nici înşişi Progresorii... Suspină adânc şi din nou închise ochii – La drept vorbind, nu văd aici nici o problemă. Toate astea nu sunt decât nişte interpretări ingenioase şi nimic mai mult. Transmiteţi materialele dumneavoastră unor, să zicem, pedagogi, şi veţi avea din partea lor interpretări nu mai puţin ingenioase. Lucrătorii marini la mare adâncime au şi ei miturile lor proprii, Pelerinii lor… Nu te supăra, Toivo, dar însăşi pomenirea lui Bromberg mă face să fiu circumspect.

— Totuşi, toate lucrările lui Bromberg în domeniul Monocosmului au dispărut… şopti Komov.

— Dar e de la sine înţeles că n-a avut nici un fel de lucrări! Gorbovski chicoti slab. – Voi nu l-aţi cunoscut pe Bromberg. Era un bătrân veninos, cu o fantezie fantastică. Maksik i-a trimis interpelarea lui plină de îngrijorare. Bromberg, care nu s-a gândit niciodată până atunci la aceste subiecte, s-a aşezat comod în fotoliu, şi-a privit fix degetul arătător şi a născut cât ai clipi ipoteza Monocosmului. Asta nu i-a luat decât o seară. Iar a doua zi a şi uitat totul... Nu avea doar o uriaşă fantezie, era şi un bun cunoscător al ştiinţelor interzise, iar în căpăţâna lui se conserva un număr inimaginabil de analogii imaginabile...

Nici nu se opri bine Gorbovski, că imediat se şi repezi Komov:

— Dacă te-am înţeles corect, Glumov, dumneata susţii că Pelerinii sunt acum prezenţi pe Pământ? Ca fiinţe, mă refer. Ca specie…

— Nu. Nu susţin asta.

— Dacă te-am înţeles corect, Glumov, dumneata susţii că pe Pământ trăiesc şi acţionează complici conştienţi ai Pelerinilor? „Selectaţii”, cum îi numeşti dumneata…

— Da.

— Poţi da nume?

— Cu o oarecare probabilitate.

— Să le auzim!

— Albert Oscarovici Tuul. Asta-i aproape sigur. Siprian Okigbo, Martin Tchjan, Emil Phar-Ale. Tot atât de sigur. Vă mai pot da zeci de nume, dar nu cu aceeaşi siguranţă.

— Aţi luat legătura cu vreunul din ei?

— Bănuiesc că da. La Institutul Ciudaţilor. Cred că acolo sunt foarte mulţi. Dar cine anume, deocamdată nu pot să spun cu exactitate.

— Deci, dumneata susţii că nu le cunoaşteţi semnele distinctive?

— Exact. La înfăţişare nu se deosebesc cu nimic de noi. Cred însă că pot fi detectaţi. Cu un procent suficient de mare al probabilităţii. Sunt convins că la Institutul Ciudaţilor trebuie să existe o aparatură cu ajutorul căreia ei pot detecta cu precizie omul de care au nevoie.

Komov îmi aruncă o privire fugară. Toivo observă şi spuse provocator:

— Da! Consider că acum nu avem timp pentru ceremonii! Trebuie să încălcăm normele înaltului umanism! Avem de-a face cu nişte Progresori şi va trebui să ne purtăm cu ei precum cu nişte Progresori.

— Adică? întrebă Komov, aplecându-se în faţă.

— Cu tot arsenalul metodelor noastre operative! De la folosirea agenturilor până la mentoscopierea forţată, de la...

În acest moment Gorbovski scoase un geamăt prelung, care ne-a făcut să ne întoarcem înfricoşaţi spre el. Komov chiar sări în picioare. Dar nu se întâmplase nimic rău cu Leonid Andreevici. Stătea în aceeaşi poziţie, doar că grimasa de amabilitate prefăcută se preschimbase într-un rictus de enervare scârbită.

— Ce v-a apucat tocmai aici lângă mine? se văicări el. Doar sunteţi oameni maturi, nu elevi şi nici studenţi... Nu vă e ruşine, zău aşa? Uite de ce nu îmi plac toate aceste discuţii despre Pelerini... şi niciodată nu mi-au plăcut! Totdeauna s-au încheiat cu astfel de baliverne cletectiviste prăpăstioase! Oare când veţi înţelege că aceste lucruri se exclud reciproc... Dacă Pelerinii reprezintă o supercivilizaţie, atunci n-au treabă cu noi; sunt fiinţe cu altă istorie, cu alte interese, nu se ocupă de Progresorism şi, în general, în tot Universul doar omenirea noastră se îndeletniceşte cu Progresorismul, pentru că aşa este istoria noastră, ne plângem mereu de trecutul nostru... Nu-l putem schimba şi am vrea măcar să-i ajutăm pe alţii, dacă la timpul nostru nu am reuşit să ne ajutăm pe noi înşine... Iată de unde provine toată Progresorimea noastră! Şi chiar dacă am considera că trecutul Pelerinilor a fost asemănător cu al nostru,

ei au plecat atât de departe, încât nici nu-şi mai amintesc de el, aşa cum nici noi nu ne mai amintim de chinurile prin care a trecut primul hominid atunci când s-a străduit să transforme piatra în topor... Tăcu o vreme. – Pentru o supercivilizaţie, preocuparea faţă de Progresorism este tot atât de absurdă ca şi înfiinţarea pe Pământul contemporan a unor burse pentru pregătirea dascălilor la sate...

Amuţi iarăşi şi tăcu vreme îndelungată, plimbându-şi privirile de la unul la altul. M-am uitat cu coada ochiului la Toivo. Toivo îşi ferea privirile şi dădu de câteva ori din umărul drept, de parcă ar fi arătat că are unele contraargumente, dar pe care nu crede că e momentul să le spună aici. Komov, încruntându-şi sprâncenele negre şi stufoase, se uita într-o parte.

— Ehe-he-he-he-he, făcu Gorbovski. N-aţi reuşit să mă convingeţi. Ei bine, atunci voi începe să jignesc şi eu. Dacă un băiat aşa necopt cum este drăguţul nostru Toivo a reuşit... ehe-he-he, să-i dibuiască pe aceşti Progresori, atunci ce fel de Pelerini mai sunt, dracu să-i ia? Ia gândiţi-vă! N-ar fi putut oare supercivilizaţia să-şi organizeze astfel munca, încât să nu observăm nimic? Iar dacă voi aţi reuşit, totuşi, să observaţi ceva, atunci ce fel de supercivilizaţie este, naiba s-o ia? Balenele au turbat, aşa că, vezi Doamne, Pelerinii sunt vinovaţi!... Pieriţi din ochii mei, lăsaţi-mă să mor liniştit!

Ne-am ridicat cu toţii. Komov îmi aminti, cu jumătate de glas:

— Mai aşteptaţi puţin în salon.

Am dat din cap.

Toivo se înclină, derutat, spre Gorbovski. Bătrânul nu-l băgă în seamă. Privea supărat în tavan, mişcându-şi buzele cenuşii.

Am ieşit împreună cu Toivo. Am închis uşa după noi şi am auzit cum s-a conectat, cu un plescăit uşor, sistemul de izolare fonică.

Ajuns în salon, Toivo se aşeză pe canapea, sub lumina lămpii, îşi puse palmele pe genunchii lipiţi şi încremeni. Nu se uita la mine. Nu-i ardea de mine.

(Astăzi-dimineaţă i-am spus:

— Mergi cu mine. Vei vorbi în faţa lui Komov şi a lui Gorbovski.

— De ce? m-a întrebat buimăcit.

— Dar ce, îţi imaginezi că vom scăpa fără Consiliul Mondial?

— Dar de ce tocmai eu?

— Pentru că eu am vorbit deja. Acum e rândul tău.

— Bine, a spus, strângând buzele.

Toivo Glumov era un luptător. Niciodată nu dădea înapoi. Nu putea fi decât înlăturat.)

Şi iată că a fost înlăturat; îl observam din colţul salonului.

A stat nemişcat un timp, apoi a răsfoit absent mentoschema pusă pe măsuţa joasă, înţesată de însemnări medicale. Curând se ridică şi începu să umble prin camera întunecată, de la un colţ la altul, cu mâinile la spate.

În casă domnea o linişte de nepătruns. Nu se auzeau nici vocile din dormitor, nici foşnetul pădurii de după ferestrele acoperite cu perdele. Nu se auzeau nici paşii lui Glumov.

Salonul lui Leonid Andreevici era mobilat ca la spartani. O lampă cu picior (abajurul făcut de un neprofesionist), o canapea mare lângă ea şi o măsuţă joasă. Într-un colţ îndepărtat se găsea un mobilier de provenienţă extraterestră, destinat neîndoielnic unor funduri extraterestre. Într-un alt colţ, se găseau sau o plantă exotică sau un cuier arhaic pentru pălării. Asta era tot mobilierul. Şi mai erau picturile în foiţe transparente, cea mai mare fiind cât o foaie de album.

Toivo se apropie şi începu să le studieze. Erau desene făcute de copii. Acuarele. Guaşe. Peniţă. Căsuţe mici cu fetiţe uriaşe, cărora le ajungeau brazii până la genunchi. Câini (sau Căpoşi?). Un elefant. Un tahorg. O construcţie cosmică: poate o navă stelară fantastică, poate un hangar...

Toivo oftă şi se întoarse pe canapea. Îl priveam ţintă.

Avea lacrimi în ochi. Nu se mai gândea la lupta pierdută. Acolo, dincolo de uşă, stătea să moară Gorbovski – stătea să moară o epocă, o legendă vie. Pilotul astral. Desantistul. Descoperitorul de civilizaţii. Creatorul COMCON-ului. Membrul Consiliului Mondial. Bunicul Gorbovski... Chiar aşa, bunicul Gorbovski. Părea desprins din poveşti: totdeauna bun şi, deci, întotdeauna avea dreptate. Aşa a fost epoca lui, când bunătatea învingea întotdeauna. „Dintre toate hotărârile posibile alege-o întotdeauna pe cea mai bună.” Nu pe cea mai promiţătoare, nu pe cea mai raţională sau progresistă şi, evident, nu pe cea mai afectivă, ci pe cea mai bună! Niciodată nu a spus asemenea cuvinte, şi îi ironiza îndeosebi pe acei biografi ai lui care îi atribuiseră aceste cuvinte. Cu siguranţă, nu a gândit vreodată aceste vorbe, deşi tot sensul vieţii lui tocmai aici se regăseşte. Fireşte, spusele acestea nu sunt o reţetă, nu-i este dat oricui să fie bun. Este un talent, ca şi urechea muzicală sau clarviziunea,

doar că mult mai rar. Şi îţi venea să plângi, pentru că zăcea pe patul de moarte cel mai bun dintre oameni. Iar pe piatra lui va fi gravat: „A fost cel mai bun...”

Cred că Toivo gândea la fel. Tot ce-mi propusesem în continuare se sprijinea pe premisa că Toivo gândeşte astfel.

Au trecut patruzeci şi trei de minute.

Uşa s-a deschis brusc. Totul era ca-n poveşti. Sau ca-n filme. În salon intră Gorbovski, inimaginabil de longilin în pijamaua lui dungată, slab, vesel, păşind mărunt şi nesigur, trăgând după el pledul în carouri, care se agăţase cu un ciucure de un nasture al pijamalei.

— Aha, eşti încă aici! se bucură Gorbovski, adresându-se lui Toivo. Totul e în viitor, băiatul meu! Totul e în viitor! Ai dreptate!

Şi rostind aceste cuvinte enigmatice, se îndreptă, clătinându-se, spre cea mai apropiată fereastră şi ridică perdeaua. Ne învălui o lumină orbitoare, am închis ochii, apoi Gorbovski se întoarse şi-l fixă cu privirea pe Toivo, care încremenise lângă lampă, „în poziţie de drepţi”. M-am uitat la Komov. Acesta radia sincer, strălucind cu dinţii lui ca de zahăr şi mulţumit ca un motan ce a înghiţit peştişorul de aur. Arăta ca un băieţandru sociabil ce tocmai trântise o glumă bună. De fapt, aşa a şi fost în realitate.

— Nu-i rău, nu-i rău! spunea Gorbovski. E chiar foarte bine!

Aplecându-şi capul într-o parte, se apropie de Toivo, privindu-l deschis din cap până în picioare, şi când ajunse lângă el, îşi puse mâna pe umărul lui, strângându-l uşurel cu degetele osoase...

— Ei, în fine, nu cred c-ai să mă ierţi pentru vorbele mele tăioase, băiatul meu. Dar şi eu am avut dreptate... Iar vorbele tăioase se datorează enervării. Îţi spun, să fii pe patul de moarte este o îndeletnicire tare mizerabilă. Nu da importanţă.

Toivo tăcea. Normal, nu înţelegea nimic. Komov gândise şi aranjase toate astea. Gorbovski a ştiut exact atât cât a considerat Komov necesar să-i comunice. Mi-am imaginat cu uşurinţă ce discuţie avusese loc în dormitor. Iar Toivo Glumov nu înţelegea nimic.

L-am luat de cot şi i-am spus lui Gorbovski:

— Leonid Andreevici, noi plecăm.

Gorbovski dădu din cap.

— Desigur, mergeţi. Vă mulţumesc. M-aţi ajutat foarte mult. O să ne mai vedem, şi nu o dată.

Când am ieşit pe verandă, Toivo spuse:

— Poate-mi explicaţi ce înseamnă toate astea?

— Doar vezi şi tu: nu mai vrea să moară.

— De ce?

— O întrebare prostească, Toivo. Iartă-mă, te rog...

Toivo tăcu o vreme apoi se hotărî:

— Dar eu şi sunt un prost. Adică, vreau să spun că niciodată nu m-am simţit atât de tâmpit... Vă mulţumesc, Big-Bag, pentru grija dumneavoastră.

Am zis doar „hm”. Am coborât în tăcere scările spre terenul de aterizare. Un om venea liniştit în întâmpinarea noastră.

— În fine, spuse Toivo. Pot să-mi continui munca?

— Desigur.

— Păi, m-am făcut de râs!

— Dimpotrivă. Le-ai plăcut foarte mult.

Toivo mormăi ceva. Pe ultima treaptă a scării ne-am pomenit în faţă cu omul ce venea în întâmpinarea noastră. Era directorul adjunct al filialei harkoviene a ICM, Daniil Alexandrovici Logovenko, rumen şi foarte preocupat.

— Salut, mi se adresă. N-am întârziat prea mult?

— Nu prea. Te aşteaptă.

Şi aici D. Logovenko făcu conspirativ cu ochiul către Toivo Glumov, după care urcă scara, acum grăbindu-se în mod vizibil. Toivo, mijindu-şi ochii încărcaţi de ură, îi privea pe urme.

DOCUMENTUL 19

Confidenţial!
Doar pentru membrii Prezidiului
Consiliului Mondial!
Ex. nr. 115

Conţinut: Înregistrarea convorbirii desfăşurate în „Casa lui Leonid” (Kraslava, Letonia), 14 mai 99.

Participanţi: L. A. Gorbovski, membru al Consiliului Mondial; G. I. Komov, membru al Consiliului Mondial, înlocuitorul temporar al Preşedintelui secţiei „Ural – Nord” din COMCON-2; D. A. Logovenko, director adjunct al filialei harkoviene a ICM.

Komov: Deci, practic, nu vă deosebiţi cu nimic de un om obişnuit?

Logovenko: Deosebirea este uriaşă, dar... Acum, când stau aici şi discut, nu mă deosebesc de dumneavoastră decât prin conştientizarea faptului că nu sunt la fel. Asta-i unul din nivelurile mele... şi fiindcă veni vorba, e destul de obositor. Acest lucru îmi reuşeşte nu fără efort, deşi abia încep să mă obişnuiesc, în timp ce majoritatea dintre noi s-a dezobişnuit pentru totdeauna să simtă respectivul nivel... În concluzie, la nivelul în cauză deosebirea se poate descoperi numai cu ajutorul unei aparaturi speciale.

Komov: Vreţi să spuneţi că la alte niveluri...

Logovenko: Da. La alte niveluri, totul este altfel. Altă conştiinţă, altă fiziologie... chiar altă înfăţişare...

Komov: Deci, la alte niveluri nu mai sunteţi oameni?

Logovenko: Noi în general nu suntem oameni. Să nu vă deruteze faptul că suntem născuţi de oameni, din oameni.

Gorbovski: Scuzaţi-mă, Daniil Alexandrovici. N-aţi putea să ne demonstraţi ceva... Nu mi-o luaţi în nume de rău, n-aş vrea să vă supăr, dar deocamdată... toate astea-s numai vorbe... Ei? Un oarecare alt nivel, dacă nu vă e greu. Ce ziceţi?

Logovenko (râzând): Fie...

(Se aud sunete uşoare, ce aduc cu un fluierat modulat, apoi exclamaţia nedesluşită a cuiva şi un zgomot de sticlă spartă.)

Logovenko: Scuzaţi-mă, n-am crezut că se sparge.

(Pauză, în jur de zece secunde.)

Logovenko: El este?

Gorbovski: N-nu... Se pare... Nu-nu, nu-i el. Acesta – uite, stă acolo, pe pervaz...

Logovenko: Un moment...

Gorbovski: Nu-i nevoie, nu vă mai obosiţi, m-aţi convins. Mulţumesc.

Komov: Eu n-am înţeles ce s-a întâmplat. E o scamatorie? Aş...

(Lacună în fonogramă: 12 minute 23 secunde)

Logovenko: ... cu totul altul.

Gorbovski: Şi ce are a face aici fukanizarea?

Logovenko: Dezinhibarea hipotalamusului duce la distrugerea celui de-al treilea sistem de impuls. Nu ne puteam permite acest lux, până când nu învăţam să îl reconstituim.

Komov: Şi atunci aţi dus campania pentru introducerea amendamentului...

Logovenko: La drept vorbind, voi aţi dus campania, însă, fireşte, la iniţiativa noastră.

Komov: Dar „sindromul Pinguinului”?

Logovenko: Nu pricep...

Komov: Fobiile acelea, ce aţi experimentat voi acolo... cosmofobi, xenofobi...

Logovenko: A, înţeleg. Vedeţi, există câteva proceduri şi metode de a evidenţia la om cel de-al treilea impuls. Eu sunt specialist în aparatură, dar colegii mei...

Komov: Deci toată treaba asta e făcută chiar de voi?

Logovenko: Fireşte! Doar suntem foarte puţini. Ne creăm cu propriile mâini specia; direct, din mers. Admit că unele proceduri ale noastre vi se par imorale, chiar străbătute de cruzime... dar trebuie să recunoaşteţi că nu am admis niciodată acţiuni cu rezultate ireversibile.

Komov: Să presupunem. Dacă nu socotim balenele.

Logovenko: Îmi cer iertare. Nu „să presupunem”, chiar nu am admis. În privinţa cetaceelor...

(Lacună în fonogramă: 2 minute 12 secunde)

Komov: ... nu asta-l interesa. Remarcaţi, Leonid Andreevici, băieţii noştri au mers pe un drum greşit, dar în general au avut dreptate, exceptând interpretarea.

Logovenko: De ce „exceptând”? Nu ştiu cine sunt aceşti „băieţi ai voştri”, dar Maxim Kammerer ne-a descifrat absolut exact. Nici până acum n-am aflat cum a apărut în mâinile lui lista tuturor ludenilor iniţiaţi în ultimii trei ani...

Gorbovski: Scuzaţi-mă, aţi spus „ludeni”?

Logovenko: Încă nu avem o denumire proprie unanim acceptată. Majoritatea foloseşte termenul de „metahom”, cum s-ar spune „după-om”. Alţii îşi spun miziţi. Eu prefer să ne numim ludeni. În primul rând, se apropie de cuvântul rusesc „liudi”[1] şi, în al doilea rând, unul din primii ludeni a fost Pavel Liudenov: el este Adam-ul nostru. Afară de asta, există şi un termen cu nuanţă veselă: „homo ludens”.

Komov: „Omul jucăuş”...

Logovenko: Da. „Omul jucăuş”. A apărut însă şi o antiglumă: „ludeni” este anagrama cuvântului „neliudi”[2]. Cineva, tot aşa, a spus-o în glumă... Aşadar, Maxim a pus mâna pe lista ludenilor şi mi-a demonstrat, foarte dibaci, mi-a dat de înţeles că nu mai suntem o taină pentru voi. La drept vorbind, am simţit o mare uşurare. A fost o ocazie concretă de a începe, în sfârşit, convorbirile. Deja de mai bine de o lună simţeam cum mâna cuiva îmi ia pulsul, şi atunci am încercat să-l descos pe Maxim...

Komov: Deci nu ştiţi să citiţi gândurile? Păi riderii...

(Lacună în fonogramă: 9 minute 44 secunde.)

Logovenko: ... deranja. Şi nu numai din această cauză Am crezut că, înainte de toate, taina trebuie păstrată în interesul dumneavoastră, în interesul omenirii. Aş fi vrut ca totul să vă fie limpede în această problemă. Noi nu suntem oameni. Suntem ludeni. Să nu judecaţi greşit. Nu suntem rezultatul unei revoluţii biologice. Noi am apărut, deoarece omenirea a ajuns la un nivel bine determinat al organizării sociotehnologice. Am fi putut descoperi al treilea sistem de impuls în organismul uman încă de acum o sută de ani, am fi putut să pornim iniţierile încă de la începutul secolului, dar ca să menţii un luden pe spirala dezvoltării psihofiziolpgice, să-l duci până la capăt din nivel în nivel... adică, mai pe înţelesul dumneavoastră, educarea ludenului nu a fost posibilă decât acum...

Gorbovski: Un moment, un moment! Deci acest al treilea impuls există totuşi în fiecare organism uman?

Logovenko: Din păcate, nu, Leonid Andreevici! În asta constă şi tragedia. Al treilea impuls se descoperă cu o probabilitate nu mai mare de unu la o sută de mii. Deocamdată nu ştim de unde

---

[1] oameni (n. tr.)

[2] neoameni (n. tr.)

a apărut şi de ce. Acest impuls este mai degrabă rezultatul unei mutaţii străv.

Komov: Unu la o sută de mii – nu-i puţin, ţinând cont de miliardele noastre...

Logovenko: Şi de aici se naşte o taină. Să nu mă înţelegeţi greşit. Nouăzeci la sută din ludeni nu sunt deloc interesaţi de soarta omenirii şi, în general, de omenire. Există însă un grup ca mine. Nu vrem să uităm că suntem carne din carnea voastră şi că avem o singură patrie. De mai mulţi ani ne frământăm creierii pentru a diminua consecinţele... Totul indică faptul că omenirea pare a se desface în două specii. Şi n-ai cum să te fereşti de sentimentul înjositor apărut la gândul că unul din voi a plecat departe, dincolo de o limită intangibilă pentru alţi o sută de mii de oameni. Şi acest unul din o sută de mii nu va scăpa nicăieri de sentimentul unei vinovăţii. Iar cel mai îngrozitor este că această falie trece prin familii, printre prieteni...

Komov: Deci metahomul îşi pierde legăturile antecedente?

Logovenko: E ceva foarte individual. Şi nu atât de simplu pe cât credeţi. Cel mai reprezentativ model pentru relaţiile luden-om este relaţia dintre un om matur foarte ocupat, extrem de experimentat, şi un pici simpatic, dar cât se poate de agasant. Imaginaţi-vă relaţiile dintre perechi ca: ludenul şi tatăl lui, ludenul şi prietenul lui cel mai bun, ludenul şi profesorul lui...

Gorbovski: Ludenul şi prietena lui...

Logovenko: E o tragedie, Leonid Andreevici. Cele mai autentice tragedii.

Komov: Văd că tare mai puneţi la inimă această situaţie. Atunci, n-ar fi oare mai simplu să terminaţi o dată totul? La urma urmei, stă în mâinile dumneavoastră...

Logovenko: Nu vi se pare însă că ar fi imoral?

Komov: Dar nu vi se pare că este imoral să aruncaţi omenirea într-o stare de şoc? Să creaţi în psihologia de masă un complex de inferioritate, să puneţi tineretul în faţa faptului împlinit, şi anume că posibilităţile lui sunt limitate...

Logovenko: De asta am şi venit la voi, pentru a găsi o soluţie.

Komov: Soluţia e una singură. Trebuie să părăsiţi Pământul.

Logovenko: Scuzaţi-mă. Cine anume să părăsească?

Komov: Voi, metahomii.

Logovenko: Ghenadi Iurievici, vă repet: cei mai mulţi dintre ludeni nu locuiesc pe Pământ. Toate interesele lor, toată viaţa

lor se află în afara Pământului. Drace, doar nu locuiţi în pat! Numai obstetricienii, ca mine, sunt legaţi permanent de Pământ, şi la fel homopsihologii şi câteva zeci dintre cei mai nefericiţi – cei care nu se pot despărţi de cei dragi şi de rude!

Gorbovski: A!

Logovenko: Aţi spus ceva?

Gorbovski: Nimic, nimic, vă ascult cu atenţie.

Komov: Deci, vreţi să spuneţi că, de fapt, interesele metahomilor nu se întretaie cu cele ale pământenilor?

Logovenko: Da.

Komov: E posibilă o colaborare?

Logovenko: În ce domeniu?

Komov: Dumneavoastră ştiţi mai bine.

Logovenko: Mi-e teamă că nu ne puteţi fi de ajutor, în ceea ce ne priveşte... Ştiţi, există o glumă veche. Ea pare destul de crudă în împrejurările noastre, totuşi v-o spun: „Poţi învăţa ursul să meargă pe bicicletă, dar îi va face oare plăcere şi îi va fi de folos?” Iertaţi-mă, pentru Dumnezeu! D-stră înşivă aţi spus: interesele noastre nu se intersectează deloc. (Pauză). Evident, dacă presupunem că Pământul şi omenirea vor fi ameninţate de vreun pericol, vă vom veni în ajutor cu toate forţele noastre, fără ezitare.

Komov: Mulţumim şi pentru asta.

O pauză prelungă, marcată de gâlgâitul unui lichid, de clinchetul unor sticle, de înghiţituri seci şi un oftat.

Gorbovski: Da-a, asta-i o provocare serioasă la adresa optimismului nostru. Totuşi, dacă stăm să ne gândim, omenirea a primit provocări şi mai teribile... De fapt, nu vă înţeleg, Ghenadi. Aţi luptat atât de pătimaş pentru progresul vertical! Şi iată că aveţi progresul vertical! În cea mai pură esenţă! Omenirea, răspândită pe o câmpie înfloritoare sub cerul senin, tinde spre înălţimi. Bineînţeles, nu toată mulţimea, dar ce vă nemulţumeşte atât de mult? Întotdeauna aşa a fost. Şi întotdeauna aşa va fi, probabil..: Omenirea întotdeauna se va îndrepta spre viitor cu lăstarii celor mai buni reprezentanţi ai săi. Întotdeauna ne-am mândrit cu geniile noastre şi nu ne-am întristat că nu am intrat în rândurile lor. Iar ceea ce ne tot repetă Daniil Alexandrovici, că nu-i om, ci luden, asta-i doar terminologie... Tot oameni sunteţi, ba mai mult, sunteţi pământeni, şi nu veţi scăpa nicăieri de acest lucru. Încă mai aveţi caş la gură.

Komov: Leonid Andreevici, câteodată pur şi simplu mă uimiţi cu nechibzuinţa dumneavoastră.

Gorbovski: Da' iute te mai aprinzi, puişorule. Ăsta-i chiar progresul. În toată splendoarea lui. Unde aţi mai văzut progres fără şoc, fără amărăciune, fără înjosire? Fără cei care pleacă înainte, departe, şi fără cei care rămân în urmă?...

Komov: Eii ce-ar fi! „Iar pe cei care mă vor distruge îi voi întâmpina cu un imn prietenesc...”

Gorbovski: Aici s-ar potrivi mai curând ceva în genul... „Iar pe cei care mă vor întrece îi voi conduce cu un imn prietenesc...”

Logovenko: Ghenadi Iurievici, dacă-mi permiteţi, am să încerc să vă consolez. În afara celui de-al treilea sistem de impuls, noi am descoperit în organismul lui homo sapiens un al patrulea sistem, de frecvenţe joase, şi un al cincilea sistem... deocamdată fără nume. Ce poate rezulta din iniţierea unor astfel de sisteme, nici noi – chiar noi! – nu putem presupune. Şi nici nu ne putem imagina câte sisteme mai există în om... (Pauză). Ce să-i faci! Purtăm pe umeri şase RTS[1]-uri, două „contrarevoluţii tehnologice”, două perioade de criză... inevitabil, începi să evoluezi.

Gorbovski: Tocmai. Dacă am fi stat liniştiţi precum tagorienii sau leonidienii, nici c-am fi ştiut de nenorociri. Singuri am ales calea tehnologiei!

Komov: Bine, bine. Dar ce este totuşi un „metahom”? Ce urmăreşte, Daniil Alexandrovici? Care-i stimulentul? Care-s interesele? Sau e secret?

Logovenko: Nu-i nici un secret.

(Aici fonograma se întrerupe. Tot ce-a urmat – treizeci şi patru de minute şi unsprezece secunde – este şters ireversibil.)

M. Kammerer 15. 05. 99

(Sfârşitul Documentului 19)

Mi-e ruşine să-mi amintesc, dar toate aceste ultime zile le-am petrecut într-o stare asemănătoare euforiei. Ca atunci când încetează brusc o încordare fizică insuportabilă. Probabil că la fel a simţit şi Sisif, când piatra i-a scăpat în sfârşit din mâini şi a

[1] Revoluţii Tehnico-Ştiinţifice. (n. tr.)

avut fericita ocazie de a mai zăbovi puţin pe pisc, înainte de a lua totul de la început.

Fiecare pământean a trăit în felul lui Marea Revelaţie. Dar, zău aşa, mie mi-a fost totuşi mult mai greu decât oricui.

Acum am recitit cele scrise mai sus şi mi-a apărut teama că grijile mele privind Marea Revelaţie pot fi înţelese greşit. Poate am lăsat impresia că în acea perioadă m-a chinuit spaima pentru destinele omenirii. Se înţelege, nu se putea fără teamă, de vreme ce atunci nu ştiam absolut nimic despre ludeni, în afara faptului că există. Aşa că a fost şi teamă. Au fost şi scurte gânduri, ca nişte strigăte de panică: „Gata, am dat de dracu!” A fost şi senzaţia unui viraj catastrofal, neaşteptat, ca atunci când volanul pare a ţi se smulge din mâini, urmând ca tu să fii aruncat prin aer cine ştie unde, neajutorat, ca un sălbatic în timpul unui cutremur... Deasupra tuturor acestor senzaţii a tronat însă gândul înjositor al deplinei inconsistenţe profesionale. Am sfeclit-o. Nu i-am ginit. Mi-au scăpat printre degete. Ne dă dracului afară, diletanţi incapabili ce suntem...

Iar acum, uite, totul a revenit în matcă. Şi nu pentru că Logovenko m-ar fi convins măcar cu ceva sau m-a făcut să-l cred. Aici e cu totul altceva.

În decurs de o lună şi jumătate am reuşit să mă obişnuiesc cu sentimentul învingerii profesionale. („Chinurile conştiinţei sunt suportabile” – iată una din micile descoperiri neplăcute pe care le facem o dată cu vârsta.)

Volanul nu mi se mai smulgea din mâini – l-am predat altora. Iar atunci chiar cu o oarecare detaşare, am remarcat (în sine) că poate Komov prea le exagerează şi că Leonid Andree viei, conform obiceiului său, prea este sigur de finalul fericit al oricărui cataclism...

Iarăşi mă găseam la locul meu, iarăşi eram preocupat doar de griji mărunte, cum ar fi, de exemplu, crearea unei surse permanente şi destul de consistente de informaţii pentru cei abilitaţi să ia hotărâri.

În seara zilei de 15, am primit de la Komov ordinul de a acţiona după propria voinţă.

În dimineaţa zilei de 16, l-am chemat la mine pe Toivo Glumov. Fără explicaţii prealabile, i-am dat să citească înregistrarea discuţiei purtate în „Casa lui Leonid”. Trebuie remarcat că eram absolut sigur de succesul acţiunii.

În fond, de ce aş fi avut îndoieli?

DOCUMENTUL 20

Fonogramă de lucru

Data: 16 mai 99.

Interlocutori: M. Kammerer, şeful secţiei EE; T. Glumov, inspector.

Tema: * * *

Conţinut: * * *

Glumov: Ce era în aceste lacune?

Kammerer: Bravo. Ce stăpânire de sine ai puştiule! Când am înţeles prima oară ce şi cum, ţin minte că o jumătate de oră m-am suit pe toţi pereţii.

Glumov: Aşadar, ce era în lacune?

Kammerer: Nu se ştie.

Glumov: Cum adică, nu se ştie?

Kammerer: Uite-aşa. Komov şi Gorbovski nu-şi mai amintesc ce a fost în lacune. N-au observat nici un fel de lacune... Şi este imposibil de reconstituit fonograma. Nu e ştearsă, pur şi simplu e distrusă. Pe grilele perioadelor de lacună este distrusă structura moleculară.

Glumov: Ciudată manieră de a purta convorbiri!

Kammerer: Va trebui să ne obişnuim.

Pauză

Glumov: Şi ce va fi acum?

Kammerer: Deocamdată nu ştim prea multe. De fapt, se întrevăd doar două posibilităţi. Ori învăţăm să coexistăm, ori nu.

Glumov: Există şi o a treia posibilitate.

Kammerer: Nu te aprinde. Nu există a treia posibilitate.

Glumov: Există şi o a treia posibilitate! Să nici nu le pese de noi!

Kammerer: Ăsta nu-i un argument.

Glumov: Ba e un argument. N-au cerut aprobarea Consiliului Mondial! De mulţi ani desfăşoară o activitate secretă, transformând oamenii în neoameni! Fac experienţe pe oameni! Chiar şi acum, când sunt demascaţi, vin la convorbiri şi îşi permit...

Kammerer (întrerupându-l): Ceea ce presupui tu se poate face ori deschis – şi atunci omenirea va fi martora unei violenţe total dezgustătoare – ori în taină, mişeleşte, pe ascuns faţă de opinia publică...

Glumov (întrerupându-l): Astea-s doar vorbe. Important este ca omenirea să nu reprezinte incubatorul neoamenilor, cu atât mai mult să nu fie un poligon pentru blestematele lor experienţe! Iertaţi-mă, Big-Bag, dar dumneavoastră aţi făcut o greşeală. Nu trebuia să-i amestecaţi în chestiunea asta nici pe Komov, nici pe Gorbovski. I-aţi pus într-o postură ridicolă. Această problemă ţine de COMCON-2, este în totalitate de competenţa dumneavoastră. Cred că nici acum nu e prea târziu. Să ne luăm această piatră de pe inimă.

Kammerer: Ascultă, de unde xenofobia asta? Că doar nu sunt nici Pelerini şi nici Progresori, pe care îi urăşti atâta...

Glumov: Am sentimentul că sunt mai răi decât Progresorii. Ei sunt trădătorii. Ei sunt paraziţii. Întocmai ca acele viespi ce îşi depun ouăle în omizi...

Pauză

Kammerer: Spune, spune. Eliberează-te.

Glumov: Nu mai spun nimic. N-are rost. De cinci ani mă ocup de această problemă sub conducerea dumneavoastră şi-n toţi aceşti ani mă târăsc precum un pui orb de câine... Măcar acum spuneţi-mi: când aţi aflat adevărul? Când aţi înţeles că ei nu sunt Pelerini? În urmă cu şase luni? Cu opt luni?

Kammerer: În urmă cu aproape două luni.

Glumov: Totuna... Acum câteva săptămâni. Înţeleg că aţi avut motivele dumneavoastră de n-aţi vrut să mă iniţiaţi în toate detaliile, dar cum aţi putut să-mi ascundeţi că s-a schimbat însuşi obiectivul? Cum aţi îngăduit să fiu lăsat să fac pe prostul? Să fac pe prostul în faţa lui Komov şi Gorbovski... Mă iau căldurile, când îmi amintesc!

Kammerer: Poţi admite că a existat totuşi un motiv pentru asta?

Glumov: Pot. Dar nu-mi e mai uşor. Nu cunosc acest motiv, ba chiar nu mi-l imaginez... Şi văd pe figura dumneavoastră că nu intenţionaţi să mi-l comunicaţi! Nu, Big-Bag, mi-e de ajuns. Nu sunt bun să lucrez cu dumneavoastră. Lăsaţi-mă, pentru că tot am să plec.

Pauză

Kammerer: N-am putut să-ţi spun tot adevărul. N-am putut să-ţi spun adevărul, de la bun început, deoarece n-am ştiut ce să fac cu el. Între noi fie zis: nici acum nu ştiu ce să fac cu el, numai că acum toată răspunderea este pe umerii altora...

Glumov: Nu trebuie să vă scuzaţi, Big-Bag.

Kammerer: Ia mai taci! Tot nu o să reuşeşti să mă superi. Îţi place foarte mult adevărul. Atunci o să-l cunoşti. Tot adevărul...

Pauză

Kammerer: Apoi te-am trimis la Institutul Ciudaţilor şi din nou am fost nevoit să aştept...

Glumov (întrerupându-l): Ce are a face...

Kammerer (întrerupându-l: Ţi-am spus să taci! Nu este uşor să spui adevărul, Toivo. Nu să-l spui franc, cum ne plăcea s-o facem în tinereţe, ci să-l oferi unui astfel de... necopt, încrezut, ştie-tot, înţelege-tot... Taci şi ascultă.

Pauză

Kammerer: Apoi am primit răspunsul de la Institut. Acest răspuns m-a dat gata. Credeam că manifest doar o prudenţă de rutină şi când colo... Ascultă, iată că acum ai citit şi tu înregistrarea. Nu ţi s-a părut nimic ciudat?

Glumov: Totul este ciudat în ea...

Kammerer: Hai, hai. Dă-i drumul. Mai citeşte-o o dată, dar atent, chiar de la început, de la titlu. Ei?

Glumov: „Numai pentru membrii Prezidiului...” Cum să înţeleg asta?

Kammerer: Ei? Ei?

Glumov: Mi-aţi dat un document de cea mai înaltă confidenţialitate... De ce?

Kammerer (încet şi uşor insinuant): După cum ai remarcat, în acest document există nişte lacune. Deci, încă mai am speranţa că, atunci când îţi va veni timpul, tu, conform vechiului obicei, în numele unei vechi prietenii îmi vei umple aceste lacune.

Pauză îndelungată

Kammerer: Asta-i tot adevărul, însă numai în aspectele ce te privesc direct. De cum am aflat că cei din Institutul Ciudaţilor se ocupă cu selectarea, imediat v-am şi trimis pe toţi acolo, unul după altul, sub diferite şi penibile pretexte. Era doar o elementară măsură de precauţie, înţelegi? Pentru a nu lăsa duşmanului nici cea mai mică şansă. Pentru a fi mai sigur... Ba nu, oricum eram sigur... Trebuia să ştiu cu exactitate dacă am doar oameni printre colaboratorii mei...

Pauză

Kammerer: Au acolo o instalaţie... chipurile, pentru a scoate în evidenţă „ciudaţii”. Trec prin această instalaţie toţi vizitatorii. În realitate, maşinăria caută aşa-numitul zimţ-T al mentogramei, sau, dacă vrei, aşa-numitul „impuls Logovenko”. Dacă acest

blestemat zimţ-T apare în mentograma unui om, omul respectiv are cel de-al treilea sistem de impuls şi, în consecinţă, este apt pentru a fi iniţiat. În concluzie, tu ai acest simţ.

Pauză îndelungată

Glumov: Asta-i o aiureală, Big-Bag.

Pauză

Glumov: Sunteţi dus de nas!

Pauză

Glumov: Este o provocare! Pur şi simplu vor să mă soaţă din joc! Probabil că am aflat ceva important, ce anume nu ştiu, deocamdată, şi atunci vor să mă înlăture... Este clar ca bună ziua!

Pauză

Glumov: Doar mă cunoaşteţi încă din copilărie! Am trecut prin mii ele comisii medicale, sunt un om cât se poate de obişnuit! Să nu-i credeţi, Big-Bag! Cine v-a dat informaţia?... Nu, nu am nevoie de nume... Ia gândiţi-vă, de unde poate şti el toate astea? Cu siguranţă face parte din ăia... Cum îi puteţi crede? (Ţipa). Nu în mine este toată problema! Oricum voi pleca! dar ei, printr-o astfel de manevră, împuşcă întreg COMCON-ul fără să tragă un foc! V-aţi gândit la asta?

Pauză

Glumov (cu voce joasă): Ce să fac? În mod sigur v-aţi gândit ce trebuie acum să fac...

Kammerer: Ascultă, nu te supăra aşa. Deocamdată nu s-a întâmplat nimic rău. Ce ţipi aşa, de parcă spre tine „s-au apropiat cu zâmbetul pe buze şi cuţitele în mâini”? La urma urmei, totul stă în puterea ta! N-ai să vrei – şi totul va rămâne aşa cum este!

Glumov: De unde ştiţi?

Kammerer: Nu ştiu nimic şi de nicăieri. Ştiu doar atât cât ştii şi tu. În fond, doar ai citit că... Al treilea sistem de impuls este doar un potenţial, trebuie iniţiat... apoi va începe asta... ascensiunea din nivel în nivel... Aş vrea să văd cum o vor face fără voinţa ta!

Pauză

Glumov: Da. (Râde isteric). Şefule, aţi băgat frica în mine!

Kammerer: Pur şi simplu nu te-ai gândit.

Glumov: Pur şi simplu am să fug! Lasă-i să mă caute! Iar dacă mă vor găsi, când mă vor pescui... Spuneţi-le că nu-i sfătuiesc!

Kammerer: Nu cred că vor vorbi cu mine.

Glumov: Adică?

Kammerer: Păi, vezi tu, noi nu mai avem autoritate asupra lor. Trebuie să ne obişnuim cu această situaţie inedită. Nu noi stabilim acum perioada discuţiilor, nu noi stabilim tema... În general, am pierdut controlul asupra evenimentelor. Recunoaşte că situaţia e fără precedent! La noi pe Pământ acţionează o forţă... nu o forţă obişnuită, ci una extraordinar de mare! Iar noi nu cunoaştem nimic despre ea. Mai exact, ştim doar atât cât ni se permite să ştim, iar asta, recunoaşte, poate fi mai rău decât o necunoaştere totală. Nu prea pare plăcut, aşa-i? Nu, nu pot spune nimic rău despre aceşti ludeni, dar nici nu ştiu ceva bun despre ei!

Pauză

Kammerer: Ei ştiu totul despre noi, în timp ce noi nu ştim nimic despre ei. Este înjositor. Acum, fiecare dintre noi cei ce avem cât de cât tangenţă cu chestiunea de faţă încercăm un sentiment de înjosire... Iată, vrem să supunem unei mentoscopieri profunde doi membri ai Consiliului Mondial doar pentru a reconstitui lacunele din istorica discuţie ce a avut loc în „Casa lui Leonid”. Şi nu uita, nici membrii Consiliului, nici noi nu dorim această mentoscopiere; ea ne înjoseşte pe toţi, dar nu avem încotro, trebuie s-o facem, deşi, cum înţelegi şi singur, şansele de reuşită sunt foarte mici...

Glumov: Dar printre ei nu aveţi infiltrată vreo agentură?

Kammerer: Mai precis, avem nu „printre”, ci pe lângă. „Printre” este un vis. Mi-e teamă că este un lucru irealizabil... Care dintre ei va dori să ne ajute? La ce-i va folosi? Ce treabă mai au cu noi? Hm? Toivo!

Pauză îndelungată

Glumov: Nu, Maxim. Nu vreau. Înţeleg totul, dar n u vreau.

Kammerer: Ţi-e frică?

Glumov: Nu ştiu. Realmente nu vreau. Sunt om şi nu vreau să ajung altceva. Nu vreau să vă privesc de sus. Nu vreau ca oamenii pe care îi iubesc şi îi stimez să-mi pară asemenea unor copii. Vă înţeleg: dumneavoastră speraţi ca în mine să se mai păstreze omenescul... Poate chiar sunteţi îndreptăţiţi să speraţi asta. Dar eu nu vreau să risc. Nu vreau!

Pauză

Kammerer: Mă rog... La urma urmei, asta-i chiar lăudabil.

(Sfârşitul Documentului 20)

Am fost sigur de succes. M-am înşelat.

Totuşi nu te-am cunoscut bine, Toivo Glumov, băiatul meu. Îmi păreai mai aspru, mai bine apărat, dacă vrei, mai fanatic.

Şi în fine, câteva cuvinte despre adevăratul scop al acestor memorii ale mele.

Cititorul meu, care cunoaşte cartea „Cinci biografii ale secolului”, probabil a înţeles deja că scopul este de a dezminţi ipoteza de senzaţie a lui P. Soroka şi E. Brown, conform căreia Toivo Glumov a nimerit în câmpul vizual al ludenilor încă de pe vremea când era Progresor pe Giganda şi a fost recunoscut de ei ca fiind unul de-al lor. Chipurile, fusese încă de atunci transformat de ei, trecut pe un nivel corespunzător şi trimis la mine, în COMCON-2, nu atât ca spion, cât ca dezinformator şi mistificator. Chipurile, în decursul celor cinci ani s-a ocupat doar de încingerea atmosferei de vânătoare de Pelerini, interpretând fiecare pas greşit, fiecare eroare şi nepăsare a ludenilor ca pe o dovadă a activităţii unei supercivilizaţii ostile. Timp de cinci ani a dus de nas toată conducerea organizaţiei COMCON-2 şi în special, evident, pe şeful şi protectorul său, Maxim Kammerer. Iar când s-a produs totuşi demascarea ludenilor, el a jucat în faţa inocentului Big-Bag ultima comedie sfâşietoare, după care a ieşit din joc.

Cred că oricare cititor fără prejudecăţi, necunoscător al teoriilor lui Soroka şi Brown şi ajuns cu lectura în acest punct, va da nedumerit din umeri şi va spune: „Ce absurditate, ce idee ciudată au, că doar este în contradicţie cu tot ce am citit până acum...” Iar cititorului avizat, care l-a cunoscut pe Toivo Glumov doar din cele „Cinci biografii”, nu pot să-i dau decât un singur sfat: să încerce să, privească imparţial materialul pe care i l-am propus, să nu mai pună sare şi piper în problema ludenilor, devenită astăzi atât de searbădă.

Nu-i vorbă, istoria Marii Revelaţii are multe „pete albe”, dar afirm cu toată răspunderea că Toivo Glumov nu are nimic de a face cu aceste pete. De asemenea afirm cu deplina răspundere că toate teoriile ingenioase ale lui P. Soroka şi E. Brown nu sunt decât nişte aiureli nechibzuite, încă o încercare de a-ţi prinde urechea stângă cu mâna dreaptă, pe sub genunchiul stâng.

În chestiunea „ultimei comedii sfâşietoare”, de un singur lucru îmi pare rău, şi mă blestem şi astăzi pentru asta. Să nu

înţeleg atunci, eu – rinocer bătrân cu pielea groasă – să nu presimt eu că îl voi vedea pentru ultima oară pe Toivo Glumov!

DOCUMENTUL 21

Sverdlovsk, „Plopul 11” AP. 9716.
Către M. Kammerer

Big-Bag!

Astăzi m-a vizitat Logovenko! Discuţia a durat de la 12.15 până la 14.05. Logovenko a fost foarte convingător. În esenţă, toate acestea nu sunt atât simple pe cât ni le imaginăm. De exemplu, el susţine că perioada de stagnare a dezvoltării omenirii este pe sfârşite şi că se apropie epoca zguduirilor (biosociale şi psihosociale), iar sarcina principală a ludenilor în privinţa omenirii este de a veghea (cum s-ar spune, „de veghe în lanul de secară”[1]). În prezent, pe Pământ şi în cosmos locuiesc şi joacă 432 ludeni. Mi s-a propus să devin al patru sute treizeci şi treilea, iar pentru asta trebuie să fiu la Harkov, la Institutul Ciudaţilor, poimâine, 20 mai, ora 10,00.

Duşmanul speciei umane îmi şopteşte că numai un imbecil poate pierde o asemenea şansă. Reuşesc fără mare greutate să înăbuş această şoaptă, deoarece sunt un om modest şi, cum bine ştiţi, nu suport elita, indiferent de înfăţişarea ei. Nu ascund faptul că impresiile de la ultima discuţie cu dumneavoastră mi-au rămas în suflet cu mult mai adânc decât aş fi dorit. Este foarte neplăcut să te simţi ca un dezertor. N-aş fi ezitat nici măcar o secundă în această alegere, dar sunt ferm încredinţat că, de cum mă vor transforma în luden, nimic (NIMIC!) omenesc nu va mai rămâne în mine. Recunoaşteţi că, în adâncul sufletului, şi dumneavoastră gândiţi acelaşi lucru.

Nu merg la Harkov. În aceste zile am gândit totul foarte temeinic şi nu mă duc la Harkov, în primul rând pentru că ar fi ca o trădare faţă de Asia. În al doilea rând, pentru că îmi iubesc mama şi o respect foarte mult. În al treilea rând, fiindcă îmi iubesc colegii și trecutul. Transformarea în luden este, de fapt, moartea mea. Este chiar mai rea decât moartea, deoarece voi rămâne viu pentru cei pe care îi iubesc, viu, dar dezgustător de irecognoscibil. Un tip arogant, înfumurat, mulţumit de sine. Mai mult decât atât, probabil că şi nemuritor.

---

[1] Titlul romanului „The Catcher in the Rye” de J. D. Salinger, 1951, (n. tr.)

Mâine zbor pe Pandora, la Asia.
Adio. Vă doresc succes.
Al dumneavoastră T. Glumov.
18 mai 99.

(Sfârşitul Documentului 21)

DOCUMENTUL 22

RAPORT-COMUNICARE
Nr. 086/99 COMCON-2
„Ural – Nord”

Data: 14 noiembrie 99
Autor: S. Mtbewari, inspector.
Tema: „Valurile liniştesc vântul”.
Conţinut: discuţie cu T. Glumov.

Conform ordinului dumneavoastră, reproduc din memorie discuţia mea cu fostul inspector T. Glumov, discuţie ce a avut loc la mijlocul lunii iulie a.c. În jurul orei 17, când mă aflam în cabinetul meu de lucru, s-a auzit apelul videofonului, iar pe ecran a apărut faţa lui T. Glumov. Era vesel, plin de viaţă, m-a salutat zgomotos. De la ultima noastră întâlnire se mai îngrăşase puţin. A urmat o discuţie cam în modul următor:

Glumov. Unde-i şefu’? Toată ziua am încercat să iau legătura cu el şi degeaba.

Eu. Şefu’ e-n delegaţie, nu se întoarce prea curând.

Glumov Păcat. Îmi arde buza după el. Tar(? aş vrea să vorbesc cu el.

Eu. Îi scrii o scrisoare. I-o trimitem noi.

Glumov. (gândindu-se). E o poveste prea lungă. (Această propoziţie mi-o amintesc foarte bine.)

Eu. Atunci, spune-mi ce să-i transmit. Sau cum se poate lua legătura cu tine. Notez.

Glumov. Nu. Am o problemă personală cu el.

Altceva important nu s-a mai spus. De fapt, nu mai îmi amintesc.

Vreau să remarc că în acea perioadă nu ştiam despre T. Glumov decât că a demisionat din motive personale şi că a plecat pe Pandora, la soţia lui. Tocmai din această cauză nu m-am gândit să execut cele mai elementare lucruri, şi anume: să înregistrez discuţia, să stabilesc canalul de legătură, să comunic Preşedintelui ş.a.m.d. Un singur lucru pot să mai adaug: am rămas cu impresia că T. Glumov se afla într-o cameră iluminată natural, de razele soarelui. Probabil că în acel moment se afla pe Pământ, în emisfera Estică.

Sandro Mtbewari

(Sfârşitul Documentului 22)

DOCUMENTUL 23

Către Preşedintele sectorului
„Ural – Nord”
CC-2

Data: 23 ianuarie 101.
Autor: M. Kammerer, şeful secţiei EE.
Tema: 050: T. Glumov, metahom.
Preşedinte,

N-am ce să vă comunic. Întâlnirea nu a mai avut loc. L-am aşteptat pe Plaja Roşie până ce s-a întunecat. N-a apărut.

Fireşte, nu mi-ar fi fost greu să mă duc la el acasă şi să-l aştept acolo, dar cred că ar fi fost o greşeală tactică. Nu intenţionează să ne înşele. Pur şi simplu uită. Să mai aşteptăm.

M. Kammerer

(Sfârşitul Documentului 23)

DOCUMENTUL 24

COMCON-1
Preşedintele Comisiei „Metahom”
Lui G. I. Komov.

Căpitane,
Îţi trimit două texte curioase, în legătură directă cu obiectul prezentei tale pasiuni.

Textul 1. (Notiţa lui T. Glumov, adresată lui M. Kammerer.)
Dragă Big-Bag!
Sunt pe deplin vinovat. Dar sunt gata să-mi repar greşeala. Poimâine, pe data de 2, la ora 20,00 punct, N E A P Ă R A T voi fi acasă. Vă aştept. Garantez delicatese şi promit să vă explic totul. Deşi, după cum înţeleg, deocamdată nu există o cerinţă deosebită pentru acest lucru.

Textul 2. (Scrisoarea de la A. Glumova, adresată lui M. Kammerer şi însoţită de notiţa lui T. Glumov).
Stimate Maxim!
El m-a rugat să vă trimit această notiţă. De ce n-a trimis-o el însuşi la dumneavoastră? De ce pur şi simplu nu v-a sunat pentru a fixa o întâlnire? Nu înţeleg deloc ce se întâmplă. În general, îl înţeleg tot mai rar în ultima vreme, chiar şi atunci când este vorba, pare-se, de cele mai simple lucruri. În schimb ştiu că e nefericit. Aşa ca ei toţi. Când se află cu mine, îl chinuie plictiseala. Când se află la ei, îl chinuie dorul de mine; altfel nu s-ar mai fi întors niciodată. Bineînţeles, este imposibil să trăieşti aşa, şi va fi nevoit să aleagă una din două. Ştiu ce anume va alege. În ultimul timp se întoarce tot mai rar şi mai rar. Cunosc confraţi de-ai lui care nu s-au mai întors deloc. Nu mai au ce căuta pe Pământ.
În ceea ce priveşte invitaţia, desigur, voi fi bucuroasă să vă revăd, dar să nu mai speraţi că el va veni. Eu nu mai am nici o nădejde.
A dumneavoastră, M. Glumova

Bineînţeles, Kammerer s-a dus la întâlnire şi, se înţelege, T. Glumov nu a venit.

Ei pleacă dintre noi, Căpitane. La drept vorbind, au şi plecat. Pentru totdeauna. Nişte nefericiţi care au lăsat în urmă alţi nefericiţi. Umanitatea. Asta-i ceva serios.

Cât de mult diferă toate astea de imaginile apocaliptice pe care le schiţăm în urmă cu patru ani! Îţi mai aminteşti cum bătrânul Gorbovski, zâmbind şiret, mormăia: „Valurile liniştesc vântul...”? Am dat atunci cu toţii din cap, iar tu, îmi amintesc, chiar ai continuat citatul, abordând un aer semnificativ până la cretinism. Să nu-l fi înţeles noi atunci? Nimeni dintre noi nu l-a înţeles.

13.11.102

Al tău, Athos

(Sfârşitul Documentului 24)

ŞI ULTIMUL DOCUMENT

Maxim!

Nu pot face nimic. Se înclină în faţa mea în semn de scuză, mă asigură de stima şi compasiunea lor, dar nu schimbă nimic. Au făcut deja din Toivo „un fapt al istoriei”.

Înţeleg de ce tace Toivo – lui îi sunt indiferente toate astea –, dar de fapt unde se află, în care lumi?

Presupun de ce tace Asia – mi-e frică s-o spun, dar cred că pe ea au convins-o.

De ce, însă, tăceţi dumneavoastră? Fiindcă dumneavoastră l-aţi iubit, ştiu acest lucru. Şi el v-a iubit pe dumneavoastră!

30 iunie 126

M. Glumova

Narva Yiesuu

După cum vedeţi, nu mai tac, Maia Toivovna. Am vorbit. Tot ce-am ştiut şi tot ce-am izbutit să spun.